Tinerele Regine

Prolog
Black Cottage

Ziua nașterii reginelor care aveau să fie cunoscute drept Mirabella, Arsinoe și Katharine a fost una obișnuită, fără evenimente și fără prevestiri. Nu au bătut vânturi puternice, care să anunțe prin urletul lor sosirea unei regine elementale. Nu s-au zdrobit pești de stânci, care să anunțe prin sângele lor venirea harului războiului. Pe tot cuprinsul insulei Fennbirn – din capitala Indrid Down, până în cele mai mici sate – bătrânii și oracolii în număr tot mai mic au făcut divinații și au băut poțiuni care să le inducă transa, doar ca să cadă beți și să vadă oasele de prezicere răsfirate pe jos în chipuri de neînțeles. Tripletele s-au născut discret și în liniște, martori fiindu-le doar regina, regele-consort și moașa.

Trei vrăjitoare negre, ar spune un continental. Născute de o regină la apusul gloriei. Una dintre ele va ajunge regină în locul ei. Poate cea mai puternică dintre cele trei. Poate cea mai isteață. Sau poate fata care s-a născut sub cea mai bună pavăză a norocului.

— A fost o sarcină ușoară, a spus moașa. Ai avut noroc, regină Camille.

— Ușoară, a bombănit Camille și s-a strâmbat. Ție îți vine ușor să spui asta, Willa.

Dar chiar dacă suferise și o duruse și abia mai putea să-și țină ochii deschiși, știa că ar fi putut fi și mai rău. Din clipa în care s-a aflat de sarcina ei, sora vitregă, Genevieve Arron, îi împuiase capul cu povești despre nașteri cu final urât. În ultima zi petrecută de Camille la Volroy, chiar înainte de a pleca la Black Cottage ca să nască, Genevieve îi povestise atâtea despre sângerări și țipete, încât aproape leșinase. S-a oprit brusc și a rămas încremenită, de parcă imobilitatea ei ar fi putut opri venirea pe lume a tripletelor. Nu s-a mișcat până când sora ei vitregă, Natalia, a luat-o de braț și a condus-o la trăsură.

— Nu o lăsa să te sperie, Camille, îi spusese Natalia. Reginele au născut triplete de mii de ani.

— Dar nu toate au supraviețuit, continuase Genevieve s-o necăjească. Încercam doar s-o pregătesc, ca să poată să-și dea seama dacă ceva nu e în regulă. Să poată lupta pentru viața ei.

Genevieve. Mai mică decât regina, răsfățată până peste poate și întotdeauna rea precum șerpii pe care îi țineau ca să se împodobească la petreceri cu ei.

Camille stătea întinsă pe patul în care născuse, amintindu-și de ultimele zile petrecute la Volroy, în timp ce Willa îi ținea o pânză rece pe frunte.

— Ei, a spus Willa, dându-i reginei părul negru din ochi, respiri, nu-i așa?

Camille s-a uitat la coșulețele din capătul celălalt al camerei, fiecare cu câte o regină în el. Prima născută, Mirabella, elementala, venise atât de repede, încărcată de atâta electricitate, încât Camille îi strigase harul înainte de a-i rosti numele. Elementala Mirabella. Arsinoe, toxica, venise la scurt timp după ea; Willa abia apucase s-o spele pe Mirabella și s-o vâre în așternuturi. Dar mica și dulcea naturalistă Katharine îi dăduse răgaz, întârziase așa de mult, încât le-a fost teamă că surorile ei vor începe să se agite.

— Am reușit, a spus Camille, și ochii au început să i se închidă. Am supraviețuit. Iar acum domnia mea s-a sfârșit.

Când s-a trezit, coșulețele nu mai erau, fuseseră duse de Willa în camera copiilor de pe hol. În locul lor era un fotoliu, și prăvălit în el era soțul ei consort, Phillippe, care sforăia ușor.

Dragul de Phillippe. Îi câștigase mâna la Vânătoarea de Cerbi, când nu-și putuse alege favoritul dintre pețitorii acceptați de clanul Arron. Câteodată se gândea că aceea a fost singura fărâmă de noroc pe care i-a oferit-o vreodată zeița. Cu toate că el avea prea puțină putere în fața clanului Arron, o iubea mult pe Camille, iar o viață împreună cu el, departe de insulă, era tot ce își dorise. Când tripletele ei au venit, după doar șapte ani de domnie, a fost copleșită de bucurie.

Acum ei vor pleca, vor da insula pentru lumea largă. Acolo va fi o simplă femeie, liberă să-și croiască propriul drum. Nu trebuia să renunțe decât la coroană, iar coroana și-o smulsese deja de pe frunte și o aruncase în timpul nașterilor.

Camille s-a uitat prin cameră. Willa făcuse treabă bună cu curățenia, cât dormise ea. Cârpele murdare și tăvile cu cuțite ascuțite dispăruseră, cârpele fuseseră arse, iar cuțitele se întorseseră în dulapuri, pentru cazul în care următoarea regină nu va mai la fel de norocoasă și va trebui să fie tăiată pentru a

naște tripleții. Fumul discret de tămâie acoperise mirosul de transpirație și de travaliu, iar ea aprinsese în șemineu un foc cald care trosnea.

Afară, noaptea de decembrie era întunecoasă – doar o lumină slabă de la lună era reflectată de nămeți. Camille și-a trecut încet piciorul peste marginea patului și a strâns din ochi. I-a luat o clipă să se adune, și-a susținut cu un braț abdomenul flasc, acum gol, și și-a balansat celălalt picior, până când s-a putut ridica. Privirea i s-a încețoșat, și o clipă s-a temut că Phillippe se va trezi auzind-o cum se prăbușește pe podea. Și-a acoperit umerii cu o pătură, ca un șal, și a ieșit din cameră.

— Unde te duci, iubirea mea?

Phillippe, mai treaz decât ar fi crezut ea, a prins-o ușor de încheietura mâinii, când a trecut pe lângă el.

— Ar trebui să te odihnești. Mâine avem o călătorie lungă de făcut.

Ochii lui s-au oprit câteva clipe pe chipul ei palid, apoi s-au îndreptat spre podea, spre dâra subțire de picături de sânge pe care o lăsa ea în urmă.

Ea l-a bătut ușurel pe mână, iar el i-a dat drumul. Pleoapele lui grele i-au coborât peste ochi. După atâția ani pe insulă, era tot un continental și era convins că ea știe cel mai bine misterele acestea feminine.

— Mă duc doar să mă uit la ele.

— Să vin cu tine?

Ea a clătinat din cap. Phillippe era un consort tare, dar avea inima prea slabă pentru asta. Dacă ar fi văzut reginele triplete, era posibil să dorească să le ia în brațe. Iar dacă le-ar fi luat în brațe, ar fi putut începe să creadă că sunt ale lui, și nu ale insulei Fennbirn.

Regina Camille a înaintat pe coridorul cu tavan înalt de la Black Cottage, sprijinindu-se cu mâna de perete. Lumina lămpilor din camera copiilor arunca o strălucire caldă și galbenă pe hol, iar înăuntru, un alt foc puternic trosnea în aerul rece.

La fel ca regele ei consort, Willa dormea rezemată într-un fotoliu. Deși, poate nu la fel de atrăgător. Avea gura căscată, iar capul îi căzuse într-o parte. Sforăitul ei semăna cu zgomotul pe care îl face un porc ce scurmă înnebunit după ciuperci.

Camille s-a furișat pe lângă ea. Reginele nou-născute din coșulețe erau îmbrăcate în negru, însemnate cu culoarea harului

lor. Nasturi albaștri pentru elementala Mirabella și un peticuț violet pentru toxica Arsinoe. Panglici verzi și drăgălașe pentru micuța naturalistă Katharine. Până și coșulețele erau decorate cu lucruri asociate harurilor: o pernă în formă de nor, o jucărie atârnătoare, cu șerpi și păienjeni, și o păturică brodată cu flori.

— Bucurați-vă de culori, micuțe regine, le-a șoptit Camille, în curând totul va fi negru, negru, negru.

S-a uitat în jos la fețele lor adormite – roșii, încrețite și cu expresii furioase, încă de la naștere. Nu le putea învinovăți. Viețile lor nu vor fi ușoare. Iar apoi, două dintre ele vor fi curmate.

Camille era toxică, la fel ca regina Nicola și regina Sylvia, înainte de ea. Trei generații de regine toxice. Aproape o dinastie. Dar, în loc să devină mai puternice, părea că sângele reginelor toxice se subțiază. Clanul Arron o ducea bine cu puterea pe care o avea, la fel ca toate familiile de toxici din Prynn și din capitală, dar Sylvia fusese mai puternică decât Nicola, iar Camille era cea mai slabă dintre ele. După sute de ani, toate celelalte haruri din insulă slăbiseră: elementalii își pierduseră puterea de a stăpâni unul sau mai multe elemente, iar cei cu harul războiului își pierduseră priceperea de a-și dirija armele cu puterea minții. Familiarii naturaliștilor erau din ce în ce mai mici. Iar oracolii… Adevăratul har de oracol era aproape dispărut, după atâtea generații de regine-oracol înecate.

Ceva se schimba pe insulă și în linia reginelor. Regină fiind, Camille simțea asta. Nu că ar fi crezut-o cineva. Cei din familia Arron nu o ascultau niciodată când le vorbea despre instinctul de regină. Nu o ascultau niciodată când vorbea. Fuseseră aspri cu ea toată viața, din clipa în care veniseră s-o ia exact din această casă. O batjocoreau când greșea. Nu o lăsau să domnească. Cu fiecare regină toxică ce urma, regina însăși conta tot mai puțin. Linia reginelor nu e importantă, spuneau cei din familia Arron. Pe toxici îi favoriza zeița, de fapt.

În coșulețele lor, tripletele nou-născute vibrau de aura pe care o avea fiecare, de energia aceea care – precum o aromă sau o bătaie de inimă – le lega de zeiță și chema sângele de regină care curgea prin venele lui Camille. Lucrul acela îi spusese ce fel de regine născuse, atunci când o anunțase pe Willa, și care o făcuse să le dea nume, ca în transă. Chiar fusese un fel de transă. În jurul lui Arsinoe și al lui Katharine, aurele erau slabe.

La Katharine abia dacă se vedea. Dar Mirabella strălucea datorită aurei ei.

— Ce faci aici, regină Camille?

Camille a tresărit. Vocea Willei, venită din spate, semăna cu vocea stăpânei Arron.

— Nimic.

Și-a îndreptat umerii, iar Willa s-a ridicat de pe fotoliu și s-a apropiat încet de ea.

— Doar mă uit la ele. Mesagerii au pornit?

Mesagerii, chemați la Black Cottage înainte de travaliul ei ca să ducă vestea la Rolanth, la Indrid Down și la Wolf Spring. Orașele elementalilor, ale toxicilor și, respectiv, ale naturaliștilor.

— Au pornit. Au plecat în amurg.

Camille și-a supt obrajii. Un mesager pentru Indrid Down nu prea mai era necesar. Toxicii erau atât de siguri de destinul lor.

Camille a arătat cu capul spre copilul învelit cu pătura de culoarea albastră a furtunii.

— Ea, cea de colo. Mirabella. Ea va fi următoarea regină.

Willa, care încă mai urma poruncile templului, cu toate că nu mai era preoteasă, a schițat un gest pios, atingându-și, pe rând, ochii și inima.

— Zeița hotărăște, a spus ea. Doar ea hotărăște cine-i va stăpâni insula.

Camille a inspirat adânc. Pereții între care reginele urmau să-și petreacă primii șase ani din viață, unde ea însăși își petrecuse primii șase ani din viață, deveneau mai strâmți și o împingeau afară. Aici se vor juca și li se va împleti părul. Aici vor învăța să meargă și să alerge și, dacă vor avea noroc, să nu se iubească prea mult una pe alta.

— Ea hotărăște, a spus Camille. Dar regina știe. Iar eu m-am înșelat în privința acestora două.

A arătat spre toxica Arsinoe și spre naturalista Katharine.

— Arsinoe este naturalistă. Katharine este… toxică.

Fusese gata să spună că are harul războiului, refuzându-le celor din familia Arron o regină. Dar nu ar fi crezut-o. Ar fi făcut cercetări și s-ar fi uitat la ele cu prea multă atenție.

— Camille…

Willa s-a întors spre ea și a clătinat din cap.

Camille și-a încleștat fălcile. Încă mai sângera și era epuizată. După toate probabilitățile, poate că și murea, încet-încet. Dar și-a impus să pară puternică. Să pară, odată pentru totdeauna, regina care era.

— Mirabella va fi regină. Văd bine asta. O simt. Și va fi o regină măreață. Celelalte două nu vor supraviețui prea mult. Harul lui Katharine e atât de slab, încât nu se va dezvolta niciodată. Iar Arsinoe... O altă regină toxică nu va mai sta pe tron. Dar dacă familia Arron ar avea o toxică plină de har, ar face-o să sufere. Ar dresa-o și ar subestima-o. Ar bate-o, atunci când ar greși. Cum au făcut cu mine.

— Și cu regina Katharine ce ar face? a întrebat-o Willa.

— Ce altceva ar putea face cu o fată lipsită de har, decât s-o lase în pace?

Camille a înghițit în sec. Era o minciună. Clanul Arron putea să facă multe cu o fată lipsită de har. Tot ce îi făcuseră vreodată ei, și mai rău de atât. Dar, cel puțin, vor eșua. Cel puțin, nu vor avea o regină câștigătoare.

S-a uitat în jos la micuța Katharine. Soarta copilei era deja pecetluită.

— Schimbă veșmintele reginelor, Willa. Să se potrivească.

Willa s-a uitat de la Arsinoe la Katharine.

— Dacă Mirabella va fi regina aleasă, atunci nu va conta.

— Nu va conta, a încuviințat Camille.

O știa pe Willa de când era mică. Willa era pe atunci tânără, încă mai învăța să fie moașă când a supravegheat nașterea lui Camille și a surorilor ei, și ea le crescuse. Le răsfățase cu dulciuri și cu jocuri. Și ele fuseseră fericite.

— Te-ai îngrijit de mine așa de bine! a spus Camille. M-ai iubit.

— V-am iubit pe toate.

— Și încă mă iubești.

Camille a strâns din buze. Când avea coșmaruri, când avea accese de furie care o făceau să țipe, când vălul negru al depresiei se strângea tot mai mult în jurul gâtului reginei, pe măsură ce se apropia ziua nașterii. Când i se cutremura tot corpul, când Camille încercase să-și scoată cu unghiile copiii din pântece, Willa fusese acolo. Îi făcuse ceaiuri care s-o liniștească. Îi spusese că e normal. Că purtarea reginelor în pântece este

mereu bântuită de reginele căzute înaintea ei, și că Black Cottage e plin de fantome. Chiar și de surorile ei otrăvite.

Era prima dată când Willa vorbea despre surorile lui Camille. După ce mureau, nimeni nu mai vorbea despre reginele căzute. Erau uitate de toți, mai puțin de familia care le crescuse și de surorile care supraviețuiau. Camille supraviețuise și devenise regină. Surorile ei, nu. Surori ale unei toxice adevărate, ele muriseră în aceeași zi, la aceeași oră, zvârcolindu-se. Scuipând sânge.

— Încă te iubesc, și te voi iubi mereu, Camille, a spus Willa. Dar nu pot face asta.

— O fac eu.

Camille a pus mâna pe umărul moașei.

— Știu că mi-am smuls coroana de pe cap și am aruncat cu ea în tine. Dar tot regină sunt.

Dimineața, regina Camille și regele ei consort s-au pregătit să plece de pe insulă. Era ceva ciudat să-și facă singură cuferele și să-și îmbrace trupul care o durea. Dar avea să se obișnuiască.

— Sigur te simți bine? a întrebat-o Phillippe.

S-a uitat la stropii de sânge de pe jos și la balta de sânge din pat, care trecuse prin hainele ei și prin pansamentele de pânză.

— Corabia poate să ne aștepte, dacă simți nevoia să te mai odihnești. Nu vor pleca fără noi.

— Plecăm azi, a spus Camille.

Se simțea mai slăbită azi decât fusese noaptea trecută, când se dusese să vadă noile regine. Dar vremea ei pe insulă se sfârșise. Și făcuse tot ce îi stătuse în putere să le facă drumurile mai ușoare.

Nu pentru ele ai făcut-o, a mustrat-o conștiința. Ai făcut-o pentru tine, ca să te răzbuni.

— Am făcut-o pentru insulă, a murmurat ea.

Și nici nu era o răzbunare chiar atât de satisfăcătoare, din moment ce nu va fi acolo, ca s-o vadă.

— Ce-ai spus? Camille…

— Mă simt bine, am spus. Sângerarea e normală.

Începuse să tremure puțin. Sângerarea era poate prea abundentă, dar nu era nici ea prea sigură. Că doar nu mai născuse niciodată triplete.

Phillippe s-a uitat la ea, apoi a oftat și a dat din cap. Cât de ușurat va fi când se va întoarce în lume. În lumea lui, unde

bărbații conduceau. Lucrul acesta o făcea uneori să se oprească și să se întrebe cum se va schimba el. O iubea pe insula ei, dar acolo putea să fie altceva. El ar putea să se aștepte ca ea să fie într-un anume fel, iar ea habar n-avea cum să o facă.

— O să duc asta la trăsură, a spus el, apoi a luat ultima ei cutie.

Camille l-a urmat, dar a mai zăbovit puțin pe hol, lângă camera copiilor, unde Willa le legăna și le vorbea drăgăstos noilor regine.

Se spunea că fosta regină se bucură când pleacă. Se bucură că s-a terminat. Că sarcina cu triplete și plecarea ei sunt lucruri instinctive.

Dar când Camille s-a uitat la fetițe, și-a dorit, pentru o clipă, să aibă gura șerpilor ei preaiubiți, ca să o poată căsca și să le înghită pe fete, să rămână pentru totdeauna sub inima ei.

— Cum pot să plec? a murmurat ea.

— O să uiți, i-a răspuns Willa cu blândețe. În clipa în care vei păși dincolo de prag. Cu fiecare pas pe care îl vei face pe insulă. Când vei păși pe corabie. O să uiți.

— Dar… îmi fac griji pentru ele.

— Cu toate că știi care dintre ele va fi încoronată?

Willa a ridicat ochii spre ea; Camille s-a uitat în altă parte. Mirabella era cea mai puternică dintre copile, era adevărat. Și noaptea trecută, când sângele nașterii îi clocotea prin vene, avusese impresia că vede ceva din viitorul micii regine. Ceva predestinat. Dar, la lumina zilei, și-a amintit că ea e doar un vas golit. Știa ce e fiecare regină, dar destinul le aparținea lor. Ea nu era oracol.

— Le vei schimba din nou hainele după ce plec? a întrebat-o Camille, apoi a fost străpunsă de o durere ascuțită și a scos un țipăt.

Willa a lăsat copiii în coșulețele lor și a venit s-o prindă de coate.

— Ai pielea rece, a spus ea.

S-a uitat la chipul lui Camile, apoi a îmbrățișat-o pe neașteptate și a sărutat-o pe frunte.

— Voi face cum dorește regina mea.

Ziua Revendicării

Șase ani mai târziu
Wolf Spring

Juillenne Milone privește culorile care se rotesc în perla proaspăt culeasă în dimineața aceea dintr-o ghinionistă scoică. O ridică spre soare, ca să admire nuanțele de verde, roz și auriu-deschis. Este foarte frumoasă și, ca să fie sinceră, ar prefera să nu o dea. Dar mătușa Caragh spune că o ofrandă e inutilă dacă e ceva ce nu vrei să faci, așa că strânge din buze și alege un loc, exact în mijlocul stratului ei cu narcise galbene. Sapă adânc și îngroapă perla, murdărindu-se de praf pe obraji și reușind cumva să-și arunce puțin și în părul șaten-închis. Se roagă ca zeița să le binecuvânteze pe tinerele regine pe care ea și mătușa ei, Caragh, se duc să le vadă azi, fiindcă așa i-a spus mătușa Caragh că trebuie să facă.

Preț de o clipă, pământul de sub palma ei pulsează de căldură, o căldură mai puternică decât a soarelui ce strălucește deasupra ei, și ea simte că zeița insulei i se prelinge în sânge, făcând-o una cu cele atinse de pământ: cu rădăcinile, cu perla și cu vântul. După care momentul acela trece, iar Jules se ridică în picioare.

Juillenne are șase ani. Șase și jumătate, de fapt. S-a născut în decembrie, la fel ca tinerele regine, la nouă luni după focurile de Beltane. Pe insulă, toamna se petrece cu pântece grele pictate pentru luna culesului, cu speranța că acei copii născuți de Beltane vor fi la fel de puternici precum reginele. Vlăstari de Beltane se numesc acei copii norocoși, iar bunicul ei, Ellis, spune că purtarea în pântece a unui astfel de vlăstar a fost singurul lucru pe care mama ei, Madrigal, l-a făcut respectând legile insulei. Chiar și așa, magia nu a funcționat. Jules s-a născut un copil drăgălaș, cu un ochi albastru și unul verde, cu pielea măslinie și cu bucle bogate și negre. Dar s-a născut și micuță, firavă și bolnavă aproape chiar din clipa în care a respirat. Un semn rău pentru un copil născut în cea mai puternică familie de naturaliști de pe Fennbirn, care în trei generații nu au avut decât vreo șase cazuri de boală printre ei.

Sau cel puțin așa spun bunicii ei. Jules, evident, nu își amintește, după cum nu-și amintește nici de mama ei, care a părăsit insula și pe Jules, când aceasta avea trei ani. Un alt semn de rău augur.

Jules iese din stratul de narcise și își șterge pământul de pe mâini pe pantalon, în lateral și în spate, ca să nu vadă mătușa Caragh. În spatele ei, iarba foșnește și prietenul ei cel mai bun, Joseph Sandrin, o îmbrâncește ușor și spune:

— Bau!

— Te-am auzit venind, spune ea.

— Ba nu m-ai auzit.

Se apleacă și cercetează locul în care a îngropat ea perla, iar Jules așteaptă, cu respirația tăiată, încuviințarea lui. Chiar și la șase ani, știe că Joseph are ceva special. Ceva care îl face să nu fie ca alți băieți, și stomacul ei se strânge când simte asta – este incitant și înfricoșător. Apoi el se uită la ea atent, și senzația aceea dispare, iar el e din nou doar Joseph.

— A fost cea care am spus eu că e, nu? spune el.

— Poate.

— A fost. Scoica pe care am ales-o eu. Cea pe care ți-am adus-o.

Scoica pe care i-o adusese el fusese delicioasă și cam sărată, dar nu avusese nicio perlă. Cu toate că se născuse într-o familie care nu prea avea har (fratele lui mai mare, Matthew, știe să vrăjească peștii), Joseph consideră că are un pic de har al prezicerii, și nimeni de pe insulă nu îl poate convinge de contrariu.

Stau împreună în grădina mătușii Caragh, cu ridichi, gogonele, narcise și floarea-soarelui. Doi copii, cu pantaloni murdari și cu cămăși albastre, asortate. Joseph și Jules, inseparabili încă de la naștere.

— Când trebuie să pleci? întreabă el.

— Nu știu. În curând.

Jules se uită în spate, spre casă. Primăvara venise cu căldură mare, și familiarul mătușii Caragh, un ogar brun și zvelt pe nume Juniper, s-a întins pe un petic de pământ, la răcoare. Acum, în casă sunt doar patru, adică Jules, mătușa Caragh, bunica Cait și bunicul Ellis. Străbunica Sasha a murit în somn și a fost incinerată înainte să vină prima ninsoare. Cenușa ei hrănea narcisele în mijlocul cărora stăteau acum Jules și Joseph. Jules întinde mâna și mângâie o petală galbenă și catifelată. Naștere, moarte și renaștere. Ea știe aceste cuvinte, și se gândește, brusc panicată, că sunt cuvinte pe care ar trebui să le

înțeleagă. Că aceste cuvinte sunt legate de ziua aceea și de acele regine într-un fel important.

— Nu știu de ce trebuie să fii tu cea care o ia, spune Joseph.

Nu i-au plăcut niciodată schimbările, iar ultimele săptămâni și le-a petrecut încercând să înțeleagă cum va fi Jules când va apărea o altă fată.

— Pentru că e naturalistă, răspunde Jules. Și pentru că noi suntem gardienii.

— Mami și tati spun că ea nu pare a fi nicicum.

— Ei bine, mătușa Caragh spune că așa trebuie să arate un naturalist, îl contrazice ea și îi dă un ghiont.

Joseph se strâmbă.

— N-o să stea tot timpul cu noi, spune el, pe jumătate ca o întrebare, pe jumătate ca o poruncă, și se uită la Jules cu ochii lui albaștri ca furtuna.

— Mai deloc. E regină. Dar trebuie să ne purtăm frumos cu ea.

— Fiindcă e regină.

Trei regine întunecate se nasc într-o vâlcea. Dar numai una va domni. Jules știe poezia pe dinafară. Dar în mintea ei de copil, e doar o poezie. Nu s-a gândit la celelalte regine, la cine sunt ele. Unde trebuie să plece ele.

Mătușa Caragh o strigă pe Juillenne pe fereastra deschisă.

— Presupun că trebuie să te îmbraci cu rochie, spune Joseph. Îmi pare bine că eu nu trebuie.

— Și mie, spune Jules, și râd amândoi.

— Vrei să scoatem barca în larg și să mergem să înotăm, când te întorci? Sau am putea să înotăm la docuri.

— Nu știu. Mătușa Caragh spune că va dura mult călătoria asta. Iar când ne întoarcem, ea o să fie aici.

Joseph se încruntă.

— Păi… atunci va trebui s-o aduci și pe ea, presupun. Nu poate să fie așa de rea.

Pornește prin curte și, când ajunge în capăt, flutură mâna spre ea, iar Jules flutură mâna spre el. Nu poate să fie așa de rea, zice el, dar ce știe el? Fata e regină. Chiar dacă ei spun că e naturalistă, tot poate să fie groaznică.

Jules întinde mâna spre stratul de ovăz albastru care crește lângă narcise, la umbra copacilor. Un moment, energia cea blândă se scurge din interiorul ei către vârful degetelor, iar ea inspiră adânc, fără să se teamă, mai degrabă nerăbdătoare

fiindcă nu poate, deocamdată, să coacă grăunțele, ca bunicii ei, sau să facă să-i înflorească un boboc în palmă, cum face mătușa Caragh.

Ovăzul albastru se întoarce spre ea ca și cum ar fi soarele, dar nu crește mai mare. Deocamdată. Când va ajunge în deplinătatea harului, va putea să crească o grădină la fel de bogată ca aceasta, doar prin dorință și putere de convingere, nimic mai mult. Bunicul Ellis spune că regina naturalistă Bernadine, după al cărei familiar a fost numit orașul Wolf Spring, putea să facă un câmp să rodească doar cu un singur gând. Dar asta a fost demult, și, în plus, Jules nici nu e regină.

— Juillenne! strigă mătușa Caragh. Nu mai pierde vremea în grădină!

Jules aleargă spre casă și îl ia în brațe pe familiarul bunicului Ellis, cățelul Jake, pentru a-l folosi drept scut alb și blănos în fața nerăbdării lui Caragh.

Black Cottage

Willa se uită la tinerele regine care se pregătesc în camera celei mai mari dintre triplete, Mirabella. Deși dormitorul e pentru toate trei, de fapt. Nici Arsinoe și nici Katharine nu își petrecuseră o noapte întreagă în propria lor cameră de când… în fine, de când trecuseră din coșuleț în pat.

— Nu, spune Arsinoe și aruncă pe podea rochia neagră, elegantă. Nu îmi vine bine.

— Îți vine foarte bine, o contrazice Mirabella.

Ia rochia de la micuța Katharine, care a ridicat-o de pe jos.

— Îți vine exact cum trebuie.

— Ai fi știut asta dacă ai fi purtat vreodată o rochie, adaugă Katharine și scoate limba la ea.

Fetele sunt dificile. Lui Katharine îi place rochia, dar nu vrea să i se împletească părul. Mirabella și-a împletit părul, dar e nemulțumită de eșarfă. Iar Arsinoe… Arsinoe refuză totul.

Asta, își spune Willa, e vina ei. Le-a crescut potrivit harurilor care le-au fost menite și a lăsat-o pe Arsinoe să alerge de nebună prin păduri. A lăsat-o să bată albiile râurilor și să se

cufunde după raci. Pe drăgălașa Katharine au cocoloșit-o și au răsfățat-o toate și s-au uitat la ea ca la o comoară. Cât despre Mirabella, Willa își amintește vorbele reginei. Mirabella e aleasa. Puternică. Născută pentru a domni. Se vede din felul în care se poartă cu surorile ei, mereu are grijă de ele și mereu este mediator pentru ele. Sau poate că și asta se datorează felului în care a fost crescută. Predicția făcută de Camille era imposibil de uitat. Deci, cu toate că nu trebuia să facă asta, Willa o pregătise pe Mirabella pentru coroană, altfel decât pe surorile ei. Din clipa în care fata învățase să citească, Willa petrecuse cu ea ore în șir în biblioteca din conac, învățând-o istoria insulei.

Dar azi e ziua cea mare. Ziua revendicării, când familiile de elementali, toxici și naturaliști vor veni să-și ia reginele. Știuse întotdeauna că va veni și ziua aceasta. Dar șase ani înseamnă timp mult, plin de transformări și de râsete, iar Willa ajunsese să le considere copiii ei. Reginele ei. Fetele ei. Mai mult decât simțise cu regina Camille, poate pentru că acum era mai în vârstă și generația lor avea să fie ultima pentru ea.

— Regină Arsinoe, vino la mine!

Arsinoe face ce i se cere și se apropie de Willa târșâindu-și picioarele, cu capul aplecat. Willa întinde mâna și șterge o urmă de praf de pe obrazul fetiței. Până la finalul zilei, Arsinoe va găsi o cale să se murdărească. Se pricepe așa de bine la asta, încât Willa e pe jumătate convinsă că regina Camille chiar s-a înșelat, și că fata chiar e o naturalistă, născută să scurme în pământ.

— Ridică mâinile, o îndeamnă Willa. Scoate-ți cămașa.

— Pot să port pantaloni pe sub rochie, măcar?

— Nu. Nu azi. Dar o să te duci acasă cu naturaliștii. Oameni buni, muncitori, de la malul mării. O să-ți placă acolo. Și mă îndoiesc că ei te vor obliga să te îmbraci elegant, în afara zilelor de sărbătoare.

Arsinoe oftează și o lasă pe Willa să-i scoată hainele și s-o îmbrace cu rochia, fără să se împotrivească prea mult. Când e gata, regina se duce supusă la sora ei, să-i descâlcească părul.

Poate din cauza încordării, Katharine începe să plângă, și Willa cu greu se abține să nu o liniștească. Mirabella și Arsinoe se opresc, de parcă ar fi fost gata să se întoarcă și s-o ia în brațe. Dar nu o fac. E timpul ca micuța Katharine să învețe să se descurce singură, și, după câteva clipe, ea se oprește din plâns și își șterge obrajii.

Familia Arron nu va fi încântată de ea. Când vor vedea că harul toxic nu se manifestă, s-ar putea să se poarte și mai rău decât s-au purtat cu regina Camille. Mai demult, Willa se temea de ce se va întâmpla când familiile vor începe să suspecteze că fetele au fost schimbate. Dar nu vor ajunge să suspecteze. Reginele cu har slab, sau lipsite de har, nu mai erau acum un lucru neobișnuit, și niciodată nu s-a auzit de vreo regină care să fie greșit ursită la naștere. Iar Willa știa bine asta. Căutase în toate cărțile de istorie.

— Mirabella e aleasa, șoptește Willa și face un gest pios, rămas din zilele ei ca tânără preoteasă, înainte să simtă că zeița o împinge să plece să servească la Black Cottage. Iar dacă ea e aleasa, celelalte haruri nu vor mai conta.

Poate că nici nu va fi o problemă. Nici Arsinoe, nici Katharine nu au dat vreun semn de har, nici de harul lor adevărat, nici de altul, în timp ce elementele Mirabellei s-au arătat de la patru ani. Poate și mai devreme, dar atunci a fost prima oară când Willa a văzut-o cum se joacă cu flacăra lumânărilor: o stingea și o aprindea din nou, cu degețelul îndreptat spre ea. Apoi au urmat celelalte elemente: un cutremur de pământ, atunci când era speriată, sau un cer înnorat, atunci când e nervoasă, cum e azi.

Deci se pare că regina Camille a avut dreptate.

Katharine, cu ochii uscați, se duce la oglindă, lângă surorile ei, și începe să aranjeze repede periile, pieptenii și panglicile de pe măsuța de toaletă. E o regină atât de drăgălașă și delicată! Și cumva plăcută, deși e o răsfățată.

— Arăți ciudat cu părul așa, îi spune ea lui Arsinoe.

— Tu arăți ciudat tot timpul, ripostează Arsinoe, și Mirabella o trage ușor de coadă.

— Fără ceartă.

Întinde mâna după o panglică neagră.

— Asta e ultima noastră zi împreună.

— Dar ne vom mai vedea din când în când. La festivaluri, spune Arsinoe.

— Ne vom vedea când vom fi mari, o corectează Mirabella. Așa a spus Willa. Când vom fi înalte.

— Atunci n-o vom mai vedea niciodată pe Katharine. Ea niciodată nu va fi înaltă.

— Și tu nu vei fi niciodată deșteaptă! șuieră Katharine, iar Mirabella râde.

Sunt atât de diferite, ca fire și ca trăsături. Expresia bosumflată a lui Arsinoe s-a văzut de la doi ani. Când Mirabella și-a pierdut obrajii bucălați de copil, osatura fină și gâtul ei lung dădeau limpede de înțeles că ea e cea mai mare dintre ele. Iar ochii lui Katharine, mari, cu gene lungi, erau imposibil de trecut cu vederea. Willa n-a avut nevoie să folosească șnururi sau nasturi colorați ca să le deosebească, încă de când au început să umble de-a bușilea.

— Și dacă nu ne place de ei? întreabă Katharine. De oamenii care vin să ne ia?

— O să-ți placă, spune Mirabella. Tu te duci la Indrid Down. Orașul-capitală! Într-o bună zi, o să venim în vizită la tine, iar tu va trebui să ne prezinți și nouă orașul.

Willa se întoarce, ca să le lase singure. Familiile vor ajunge în scurt timp, și trebuie să se pregătească. Râsetele tinerelor regine răsună pe hol, în urma ei.

— Bucurați-vă de asta, de ultima voastră zi ca fetițe inocente, șoptește ea. Pentru că data viitoare când vă veți vedea, nu vă veți mai aminti nimic.

Revendicarea

Jules o urmează pe mătușa Caragh pe cărarea rareori bătută, prin Pădurea Verde, drumul care duce la Black Cottage, acolo unde s-au născut reginele. Cărarea nu e îngrijită, și poalele rochiei negre i se agață în rugi de mure și scaieți, care îi zgârie ghetele de piele. Când se vor întoarce la trăsură, va trebui să îi curețe lui Juniper urechile clăpăuge și lăbuțele de resturile de plante.

— Ține pasul, Jules! spune mătușa Caragh, iar Juniper se întoarce spre ea și latră.

Jules face ce poate, e o fetiță cu picioare scurte – nu seamănă deloc cu mătușa ei, și nici cu fotografiile în care o văzuse pe mama ei, Madrigal. Toată lumea din Wolf Spring vorbește despre fetele Milone, cu părul lor șaten-deschis strălucitor și cu picioarele lor zvelte, precum ramurile de salcie. Asta o face pe

Jules să se întrebe cine o fi tatăl ei scund și brunet și să-i poarte puțin pică.

În trăsură, Caragh și-a pus cea mai bună rochie neagră pe care o avea, una modestă, cu guler înalt și nasturi lucioși. Și-a uns încheieturile mâinii și fruntea cu ulei și și-a ridicat părul mai sus de ceafă, și, cu toate că restul familiei spune că Madrigal e mult mai frumoasă decât ea, Caragh i se pare foarte frumoasă lui Juillenne. Jules încercase să-și aranjeze părul la fel ca mătușa ei, dar e prea sălbatic și creț. I s-a desfăcut din agrafe, iar Jules se simte urâtă și legată prea strâns în rochia aceea.

— De ce nu luăm trăsura până la Black Cottage? întreabă ea.

— Pentru că revendicarea se face pe pășunea înaltă, răspunde Caragh. Și pentru că e o treabă regală și totul e ritualic. Trebuie să venim din direcții diferite și să le ducem în direcții diferite.

— E o prostie.

— Da, nu ești singura care gândește așa.

Caragh se întoarce și zâmbește cu un colț al gurii.

— Dar să-ți ții gura când ajungem acolo. Oricum toată lumea va fi supărată că am venit cu tine, în loc să vină bunica ta Cait.

Jules dă din cap. Încearcă să nu se mai gândească la Black Cottage și la ce vor găsi acolo, preferând să viseze cu ochii deschiși că se va întoarce la Wolf Spring, că se va dezbrăca de rochia aceea fierbinte, care o zgârie, și că se va scălda în apa rece și proaspătă din Sealhead Cove, lângă casa lui Joseph. În zilele cu soare, putea să vadă clar fundul stâncos al apei.

— Caragh!

Se întorc și văd un băiat înalt, care venea în urma lor pe cărare, curățându-și părul de frunze și scuturându-și vesta și pantalonii de praf. Este Matthew, fratele lui Joseph, mai mare ca el cu unsprezece ani bătuți pe muchie. Jules îl strigă pe nume și aleargă pe cărare să-i sară în brațe, iar el o gâdilă pe burtă până când ei i se taie respirația de-atâta râs.

— Matthew! exclamă Caragh. Ce cauți aici?

— Mi-a fost dor de voi. Așa că am așteptat o zi și am pornit călare după voi.

— Dar nu ar trebui să fii aici. Și lasă-mi jos nepoata! A intrat deja prea mult sub influența familiei Sandrin, după ce a hălăduit atâta cu Joseph.

În ciuda tonului ei, Caragh se duce și îl sărută pe obraz.

— Nu e singura din familia Milone care are o slăbiciune pentru băieții Sandrin, spune el.

— Ce înseamnă „a hălăduit”? întreabă Jules.

— Nimic, răspund în același timp cei doi adulți.

— Ce cauți aici, Matthew? întreabă Caragh. Vorbesc serios.

— Mi-a fost dor de tine, serios, spune el. Și nu puteam să vă las să vă duceți acolo singure. Când clanurile Arron și Westwood vor veni cu oameni mulți și cu mare alai după ele.

— Deci eu și Jules ne-am face de rușine, dar eu, Jules și cu tine, nu?

— Un Sandrin schimbă totul.

— S-ar putea să nu îi mai prindem acolo, să știi. N-am îmboldit caii, să galopeze prin munți.

Matthew clatină din cap.

— Surorile pleacă în același timp.

Se apleacă spre Jules și se strâmbă la ea.

— Sunt despărțite cu urlete, ca atunci când dezlipești pansamentul de pe o rană deschisă.

— Matthew, asta e doar o poveste, se strâmbă Caragh, iar Jules râde. Și încă una oribilă.

— Jules o înțelege. Și-a dezlipit destule pansamente de pe rană. Iar dacă voiai s-o protejezi, nu trebuia s-o iei cu tine.

Vântul se întețește și se repede printre copaci, rece, venind dinspre coasta muntelui Horn, prin desiș. Face crengile să vâjâie și trimite frunzele în zbor pe lângă obrajii lui Jules.

— Se pare că sosește familia Westwood.

Poate e harul elementalilor, sau poate e doar un vânt de primăvară, dar Jules se simte brusc măruntă și neînsemnată, și se agață de fusta lungă și vaporoasă a lui Caragh.

— Nu-ți fie teamă, puștoaico, spune Matthew. Asta și norul ăla singuratic de ploaie au secătuit, probabil, jumătate din clanul Westwood.

Dar când termină de vorbit, un fulger mare sfâșie cerul și atinge vârful stâncos al muntelui.

Caragh o ridică pe Jules de jos și o proptește în șoldul ei. Înaintează rapid spre Black Cottage și spre platoul înalt, fără un cuvânt. Jules nu se poate abține și începe să plângă, deși încearcă să facă asta cât mai încet.

Ajung pe platou și se uită în jos, printre copaci. Chiar și de la distanța aceea, Black Cottage se vede mare și impunător la

umbra stejarilor înalți. Curtea plină de vegetație – ierburi și flori plantate – este mărginită de un râu larg la est, care își are izvorul departe, în inima muntelui Horn. Conacul propriu-zis nu e negru, așa cum îi spune numele, ci e făcut din cărămidă brună, cu scânduri albe și bârne maro-închis. În ziua caldă de mai, niciun fir de fum nu se ridică din coșurile de pe acoperișul țuguiat. Jules se uită la el uimită. Nu e chiar ce și-a închipuit ea, dar tot e măreț. Iar apoi Caragh se oprește brusc și o lasă jos, în iarbă.

Două grupuri mici de oameni stau în poiană, toți îmbrăcați în negru. Unul are în frunte o femeie înaltă și impunătoare, cu părul blond-deschis, strâns într-un coc la spate. Chipurile lor par încremenite într-o expresie gravă, cu capul lăsat ușor pe spate. Celălalt grup are în frunte o femeie cu o pelerină largă și subțire, cu nestemate albastre bătute pe poale. Mai târziu, Jules nu avea să-și amintească despre ea nimic, în afară de nestematele acelea și de felul agitat în care își ținea mâinile strânse.

— Familia Milone, le spune lui Caragh și Jules o femeie mai în vârstă.

Este solidă, cu picioarele groase, și părul blond-închis e plin de fire albe.

— Ați întârziat.

— Am întârziat, dar am venit, moașă, răspunde Caragh, iar Jules o trage de mână.

Cu siguranță Caragh n-ar trebui să vorbească așa cu femeia care prezidează această ceremonie.

— Dar îmi cer scuze că te-am făcut să aștepți!

— Nu cred că am întârziat chiar așa de mult, spune Matthew. Spectacolul ăla de lumini nu anunța sosirea familiei Westwood?

Bătrâna se uită la el cu un aer grav, iar Jules se gândește că e tare prost. Până și ea își dădea seama că fulgerul trebuie să fi venit de la fetița înaltă, cu părul și cu ochii negri, care își ținea lângă ea surorile, având pe frunte un nor de furtună și broboane de sudoare.

Ele sunt reginele. Jules se gândește că ar trebui să facă o plecăciune, dar nu-și poate dezlipi privirea de la ele. Cele trei fetițe au în comun negrul ochilor și al părului, dar altfel nu seamănă deloc, nu sunt două care să aibă aceeași statură sau trăsături apropiate. Sunt cam de seama lui Jules, dar par mai mari, cu toate că cele două mai mici plâng în hohote.

— Ajunge, Mirabella! se răstește moașa.

Fata din mijlocul triunghiului clatină din cap. Șuvițele negre de păr îi zboară peste obraji și peste umeri.

— Nu! strigă ea. Le e frică, Willa!

— Aceea este a noastră, spune matriarha clanului Westwood.

Aruncă un zâmbet arogant înspre membrii clanului Arron, strânși în marginea cealaltă.

— Evident! ripostează femeia cea înaltă din clanul Arron. Stârnește furtuni și se poartă necivilizat. Emotivă și fără să te poți baza pe ea, așa cum sunt cei mai mulți elementali.

Toți membrii clanului Arron sunt mândri și fiecare are o încruntătură atât de adâncă, încât pare o cicatrice. O familie palidă, rostește Jules în gând, deși îi auzise pe alții spunând că frumusețea lor este „de gheață”. După trei regine toxice, e cea mai puternică familie de pe insulă și cea mai bogată. Joseph îi spusese la un moment dat că au devenit atât de puternici, încât și sângele li s-a transformat în otravă, dar bunica Cait și bunicul Ellis i-au spus că sunt doar povești. Pe vremuri, spuneau ei, sângele unui toxic putea să devină otrăvitor, dar asta numai în cazul reginelor. Și chiar și așa, tot era ceva rar. De unde știu ei că e otrăvitor? întrebase Jules, gândindu-se cine o avea sarcina să guste sângele reginelor, dar bunica Cait l-a convins pe bunicul Ellis să înceteze cu glumele.

În mijlocul poienii, cele trei regine ascultau insultele schimbate de noile lor familii cu ochii mari și înfricoșați.

— Zeiță mare! murmură mătușa Caragh. Nu au fost pregătite pentru asta. Uită-te la ele. Sunt doar niște copile.

— Regină toxică Katharine, spune matriarha clanului Arron. Întinde mâna spre fată, chemând-o, dar reginele se strâng și mai tare în brațe, așa că ea oftează și pocnește din degete.

— Willa! Ce răsfățate de fete ai crescut? Desparte-le! Acum!

Moașa stă cu ochii ațintiți în iarbă. Pare atât de obosită și de tristă, iar Jules și-ar dori ca fetele să nu fie luate de acolo. Ca Willa să nu fie iar lăsată la Black Cottage, singură, până când se va naște următoarea generație de regine. E o mare cinste pentru o preoteasă să fie moașă, dar lui Jules i se pare foarte greu.

— Acum, gata, regină Mirabella, spune Willa. Lasă-le să plece.

Nu se uită la micile regine când spune asta, dar ele se uită la ea cu un aer trădat și pline de lacrimi.

— Lăsați-mă să mă duc cu ele! se roagă regina Mirabella. Doar până când se acomodează!

Le ține strâns pe surori, iar matriarha clanului Arron tușește ușor.

— Ah, descurcă-te singură, Natalia! se răstește Willa.

Natalia Arron se apropie de fete cu pași mari. Părul ei blond e strâns așa de tare în cocul de la spate, încât vântul elementalilor nu îl poate clinti. Lui Jules i se pare fără vârstă, prea puternică și prea frumoasă ca să fie bătrână, prea dură și prea autoritară ca să fie tânără. Jules se uită uimită cum Mirabella ridică bărbia și o țintuiește cu privirea.

— Vei avea grijă de ea, spune ea, ținându-și strâns sora, și o vei trata ca pe o nestemată?

Expresia de pe chipul Nataliei spune că i-ar plăcea foarte tare s-o plesnească pe fată, dar nu o face. Mirabella e regină. În schimb, strigă:

— Westwood!

Și membrii familiei Westwood se apropie. Așa de mare este influența clanului Arron, după atâția ani la conducerea Consiliului Negru. Cei din familia Westwood o prind pe Mirabella de brațele ei subțiri și o trag, iar reginele mai mici încep să țipe și să se întindă spre sora lor, dar sunt plesnite peste mâini. Jules își ascunde fața pe jumătate în fusta lui Caragh, umflată de vânt, în timp ce Mirabella se dezlănțuie. Vântul se întețește, suficient de puternic, încât să acopere cuvintele liniștitoare rostite de membrii familiei Westwood, dar nu atât cât să ascundă țipetele reginelor.

În scurtă vreme, Mirabella dispare, târâtă între copacii din Pădurea Verde, iar furtuna se face nevăzută odată cu ea. În poiană, două mici regine stau lipite una de alta, cu brațele încleștate pe spatele celeilalte.

— Caragh, șoptește Jules, și o trage de mână.

— Ssst, Jules! Așteaptă să ne vină rândul.

Dar Jules nu suportă să le vadă despărțite din nou. Și știe cum o cheamă pe regina după care au venit. Arsinoe. Arsinoe, naturalista, de care va trebui să aibă ea grijă, la fel și Joseph, indiferent dacă îi place sau nu. Așa că se îndepărtează de mătușa ei și pășește în poiană.

— Regină Arsinoe? întreabă ea și întinde mâna.

Capetele reginelor se ridică de pe umărul celeilalte. Cea mai înaltă dintre ele se uită la ea, iar ea își dă seama că aceea este Arsinoe. Jules îi zâmbește. Arată cu mâna spre ea, spre mătușa ei și spre Matthew.

— Eu sunt Jules Milone. Ea e mătușa mea, Caragh, iar el e prietenul nostru, Matthew. Am venit să te luăm cu noi la Wolf Spring.

Pe obrajii lui Arsinoe se văd dâre de lacrimi și pământ. Se uită la Jules, iar fata îi întinde din nou mâna. Apoi regina se uită la sora ei mai mică și îi șoptește ceva.

— Nu, spune fetița. Ei sunt răi!

— Trebuie să te duci, Kat, spune Arsinoe. Și să fii cuminte! O să ne revedem.

Pentru prima oară, Natalia Arron îi ia în seamă pe Caragh, Matthew și Juillenne. Ochii i se îndreaptă spre ei doar pentru o clipă, dar lui Jules nu îi place senzația pe care i-o dă privirea aceea, așa că se îndreaptă și mai mult de spate.

— Bun, zice Natalia și o apucă de braț pe regina cea mică. Hai, atunci!

Se îndepărtează aproape prea repede pentru fetiță, o târăște după ea, iar Katharine privește necontenit peste umăr.

Pe neașteptate, se trage înapoi cu putere.

— Arsinoe! țipă ea, iar Arsinoe sare spre ea ca o pisică.

Începe s-o zgârie cu sălbăticie pe Natalia Arron pe brațe și pe față, făcând să țâșnească sângele, înainte ca Willa să reușească s-o smulgă de lângă ea. Când brațele lui Arsinoe sunt imobilizate, Natalia o plesnește peste față.

Caragh și Matthew își înăbușă un strigăt de uimire, iar fluturii din stomacul lui Jules se luptă cu viespile, îngroziți și scandalizați.

— Nu ai voie să lovești o regină, rostește Willa printre dinți.

— Asta nu e vreo regină încoronată, spune Natalia. E o moartă vie.

O trage pe Katharine, plângând, din poiană, iar alaiul clanului Arron o urmează printre copaci.

— Haide, Caragh Milone, spune Willa, și îi mângâie încet lui Arsinoe părul negru și ciufulit, cu șuvițele lipite de la transpirație, secreții nazale și lacrimi.

O sărută pe fată și apoi se răsucește pe călcâie, întorcându-se spre casă. Le crescuse pe fete încă de la naștere. Iar acum, misiunea ei se încheiase.

Arsinoe rămâne acolo, singură. N-ar trebui ca o regină să pară așa de tristă, de pierdută și de înfrântă. Jules se apropie de ea, și când vede că Arsinoe nu se mișcă, mai face un pas și o îmbrățișează pe fată.

Rolanth

Drumul de la Black Cottage la casa Westwood marchează cele mai cumplite zile din viața Mirabellei. Se simte bolnavă din pricina amintirilor cu ultimele momente petrecute cu Arsinoe și Katharine. Aude ecoul țipetelor lor și simte fantoma degetelor lor agățate de mânecile ei. Cât despre noua sa familie, abia dacă i-a vorbit.

— Puneți-o să stea drept, spunea matriarha, Sara Westwood. Dați-i reginei niște apă.

Niciodată „Mirabella”. Niciodată nu i-a spus pe nume, și niciodată nu i s-a adresat direct.

Când a încetat, în sfârșit, să mai țipe, după minute lungi petrecute în trăsură, toți au fost ușurați. I-au șters lacrimile și au bătut-o ușurel cu palma, de parcă ar fi fost un cal. Niciunul nu îndrăznise să se uite în ochii ei.

— Nu mai e mult până ajungem la Rolanth, îi spune Sara Westwood fratelui ei, Miles.

— Să ne oprim și să trimitem un călăreț înainte? întreabă el. Ca să se adune oamenii s-o întâmpine?

Sara se uită spre Mirabella.

— Nu știu ce să zic. După ce s-a întâmplat la revendicare, de față cu clanul Arron…

— Cel puțin nu vor avea îndoieli în legătură cu ce poate face, spune Miles. Cu forța harului ei.

— Totuși… poate că ar fi mai bine să așteptăm până când se instalează în casă. Bree o s-o calmeze imediat, ai să vezi. Pe urmă, va putea da ochii cu oamenii.

— Nu mă deranjează, rostește Mirabella încet. Mi-ar plăcea să mă întâlnesc cu oamenii.

Sara și Miles se uită, în sfârșit, la ea. La fel și cele două fete tăcute și speriate din familia Westwood. Verișoare, înțelesese ea, care au venit în vizită doar pentru mândria revendicării, și care nu vor locui cu ei în casa Westwood.

Mirabella încearcă să zâmbească. Poate că nu arată destul de regal, fiindcă Sara răsuflă adânc și se întoarce să se uite pe fereastră. Oamenii ăștia sunt agitați ca niște păsări. De ce nu sunt și ei ca Willa? De ce nu par să știe ce au de tăcut?

La Black Cottage, Willa le școlise pe toate reginele, le învățase să scrie și să citească, le învățase numerele și aritmetica. Iar când Katharine adormea cu capul pe cartea deschisă, iar Arsinoe hoinărea pe afară, alergând după găini, o învăța pe Mirabella tot felul de lucruri despre orașul elementalilor, Rolanth. Acum, Mirabella e curioasă să vadă cum e în realitate, nu doar în reprezentările artiștilor. Să vadă râul care se varsă vijelios în mare și să meargă pe malul lui, prin Cartierul Central, acolo unde cursul lui e încetinit de diguri și de barje. Își închipuise mirosul de conifere și cel de sare al oceanului, zgomotul făcut de tocuri pe piatra de la Shannon's Blackway, sus, pe falezele de bazalt de lângă Templul din Rolanth. Dar se pare că nu i se va permite nici să se uite pe fereastră.

Încearcă să-i atragă din nou atenția Sarei, să-i arate că e regină, că a fost crescută ca o regină și că știe cum să se poarte. La conac, cu surorile ei, Mirabella nu se simțise niciodată micuță, iar ca soră mai mare, nu se simțise niciodată insuficient de matură. Însă acum se simte și micuță, și insuficient de matură în trăsura plină de oameni din familia Westwood. În cele din urmă, după o perioadă lungă de tăcere, adoarme ghemuită pe banchetă, cu picioarele strânse sub rochie.

— Regină Mirabella.

Se trezește când simte o mână pe umăr.

— Ai dormit mult timp. Am ajuns. Acasă, în casa Westwood.

Mirabella deschide ochii. Erau de multe zile în trăsură, și nu opriseră decât să schimbe caii, niciodată ca să doarmă într-un pat adevărat. Printre nemulțumirile legate de familia Arron, Sara mai mormăise și despre cât de prețioasă este regina și cât de important e să o ducă repede la Rolanth. Dar când Mirabella se dă jos din trăsură, deloc sigură pe propriile picioare, ea nu se

simte deloc regină. Se simte doar murdară, flămândă și un pic rușinată.

Se uită în sus, la casa Westwood, clipind din ochi în lumina puternică. Este, într-adevăr, o casă impunătoare, cel puțin de două ori mai mare decât Black Cottage. Trăsura e oprită în fața treptelor de la intrare, pe o alee pavată cu piatră, care înconjoară o fântână arteziană înaltă.

— Ești bine-venită aici, regină Mirabella, spune Sara, părând acum mai relaxată pe proprietatea ei de sus, de pe dealurile pline de conifere de deasupra orașului.

— E roșie, spune Mirabella, iar Sara ridică din sprâncene.

— A, da. Cărămidă roșie, veche. Poate că te așteptai la albul calcarului și al marmurei, la fel ca în restul orașului.

Nu știa la ce se așteptase. Pornește pe alee, către casă, unde micul grup de servitori se adunase ca s-o întâmpine. La capătul șirului, o fetiță cam de vârsta ei se ține de mâna unei servitoare. Se zbate cu sălbăticie mută până când reușește să se elibereze, apoi o ia la fugă și se oprește în fața Mirabellei și a Sarei.

Fata e așa de nerăbdătoare, că pare gata să explodeze, și se trage de vârful codițelor în care îi e împletit părul șaten și lucios.

— Mamă, rostește ea în final, pe un ton plângăreț. Prezintă-mă!

— Regină Mirabella, ea este fiica mea, Bree.

Bree o apucă imediat de mâini pe Mirabella.

— Eu o să fiu sora ta vitregă, spune ea. Camerele noastre sunt foarte apropiate. La același etaj. Întotdeauna mi-am dorit ca mama să mai aibă și alți copii, însă până acum n-a avut, dar sunt așa de bucuroasă că ai venit!

— Lasă regina să respire puțin, spune Sara, și Bree amuțește.

Nu îi dă drumul Mirabellei, ci îi eliberează doar o mână și se așază lângă ea. Mirabella încearcă să asculte ce i se spune când o duc prin casa cea mare, iar Bree e drăguță și e plăcut să vezi că se uită din nou cineva la tine și îți spune pe nume. Dar când, în cele din urmă, este lăsată singură în noul ei dormitor, plin de mobilă luxoasă, se așază lângă pat, înconjurându-și genunchii cu brațele. Bree vrea să îi fie o bună soră vitregă, dar nu poate să le țină locul lui Arsinoe și lui Katharine.

— Fii tare! își impune ea. Nu plânge.

Multe săptămâni după aceea, Mirabella face tot posibilul să pară veselă, bună și îndatoritoare, căci Willa o învățase că a fi

regină înseamnă și să servești, nu doar să conduci. Se duce unde i se spune și poartă ce i se cere să poarte. Le face complimente servitorilor din casa Westwood, laudă bucătarii, orașul, gustul lor în materie de haine. Menține ordinea în camera ei și încearcă s-o ajute și pe Bree să facă ordine la ea (cu toate că s-ar putea să fie o cauză pierdută), o impresionează pe Sara cu înțelegerea pe care o are față de situația financiară a proprietății.

O vreme, totul pare să meargă așa cum a fost plănuit. Familia Westwood e încântată de ea și o poartă prin Rolanth ca pe un cal nou și valoros pe care îl duci la paradă. Se arată la cele mai bune tarabe din piața Penmann și la cele mai bune magazine de pe strada principală. Se roagă la zeiță în fiecare seară, în fața altarului din Templul Rolanth. Și peste tot unde se duce, oamenii se uită la ea cu gura căscată. O privesc uimiți și vorbesc în șoaptă, iar cei mai curajoși dintre ei îi ating hainele: marginea mânecii sau poalele rochiei. Întreabă despre ea, dar nu pe ea: „E adevărat că harul ei s-a arătat când abia putea să meargă?”, „E adevărat că are în stăpânire toate elementele naturii? Până și starea vremii?”, „Am auzit zvonindu-se că e iute din fire, dar pare absolut liniștită și docilă… Ce șansă poate să aibă o regină docilă, chiar cu un har puternic cum e al ei?”

De fiecare dată, Sara răspunde în locul ei, sigură pe sine, deși Mirabella nu înțelege de ce sunt ei așa uimiți că e puternică, sau de ce trebuie să aibă șanse foarte bune. Se gândește la lucrurile acestea, dar nu își face griji, pentru că Sara pare să nu le ia în seamă, așa că trebuie să fie ceva tare îndepărtat.

O vreme, pare că va fi totul bine, până într-o după-amiază, când Mirabella și Bree se strecoară în salonul Sarei, ca să îi facă o surpriză, aducându-i o prăjitură cu zmeură.

Fetele se furișează în cameră ca niște hoți, ținând împreună o tavă de argint. Se ascund în spatele brațului canapelei, și Bree strânge din buze, ca să-și înăbușe râsul. Prăjitura nu e cine-știe-ce arătoasă, dar au decorat-o chiar ele cu rotocoale de glazură de zmeură, și are un gust foarte bun; nu e prea uscată, nu e nici prea dulce. Sarei îi va plăcea. Își va lipi palmele de obraji și va închide ochii când va mușca din ea. Apoi le va lua în brațe pe Bree și pe Mirabella, ca s-o ajute să mănânce restul de prăjitură.

Îi fac atât de multe surprize ca asta, încât Mirabella se miră cum poate să fie atât de surprinsă de fiecare dată.

— Mai e mult până la Ascensiune, îi spune Sara unchiului Miles, care stă vizavi de ea, în fotoliul verde.

Salonul Sarei este plin de nuanțe de albastru și albastru-verzui, culorile ei preferate, și, de multe ori când stă acolo, Mirabella are senzația că se află sub apă. E o cameră liniștitoare. O încăpere elegantă. Iar ea și Bree sunt ca doi delfini puși pe șotii.

— Orașul o iubește deja, spune Miles. Acum se aduc multe ofrande în templu. Și se aprind atât de multe lumânări! Va avea tot sprijinul necesar. Nu avem nevoie de Consiliul Negru. Și nu trebuie să ne temem de clanul Arron.

— Toți trebuie să ne temem de clanul Arron. Familia Westwood, elementalii, toți până la unul – trebuie să ne temem de ei. Sunt mult prea puternici acum, s-au înfipt ca niște căpușe. Noi avem regina aleasă, dar ei nu vor renunța ușor. Nu m-aș mira să fie nevoie de mai mult decât de sânge de regină ca s-o așezăm pe Mirabella pe tron.

Zâmbetul se șterge de pe chipul lui Bree și al Mirabellei. Au picat într-un moment prost. Vocea Sarei e tristă și serioasă, iar unchiul Miles nu e la fel de vesel ca de obicei.

— Oricare ar fi prețul, continuă Miles, va merita să-l plătim. Toxicii și-au făcut mendrele prea mult timp. Ne-au sufocat cu taxele și cu tarifele continentale. Orașul Rolanth era bijuteria insulei pe vremea bunicii. Iar când ea s-a împotrivit nedreptăților lor, au aruncat-o în temniță. Au otrăvit-o în beznă, cu poțiunile lor.

— Nu am uitat, Miles.

— N-a uitat nimeni. Dar acum se va termina. Regina Arsinoe și regina Katharine…

Mirabella încremenește când aude numele surorilor ei.

— Sunt slabe. Mirabella le va ucide cu ușurință. Rapid. Cu siguranță mai repede decât a reușit vreo regină toxică să-și ucidă surorile.

Mirabella se uită la Bree. Ochii lui Bree sunt larg deschiși, însă de frică, nu de uimire. Lumea Mirabellei se clatină când o aude doar pe jumătate pe Sara vorbind despre oracoli cu previziuni neclare și morți rapide, despre moarte venită prin fulger sau prin foc. Despre uciderea lui Arsinoe și a lui Katharine. E atât de îngrozitor, încât parcă îi vine să râdă. Probabil n-a auzit bine. Cum ar putea cineva să se gândească la uciderea lui Arsinoe și

a lui Katharine? Cum și-ar închipui cineva că ea ar putea s-o facă?

Tava cu prăjitura cu zmeură cade zăngănind pe podea, iar glazura se împrăștie pe covorul albastru-închis moale precum spuma mării. Sara și unchiul Miles sar în sus.

— Regină Mirabella! Bree!

Sara se uită cu asprime la fiica ei.

— Ce Dumnezeu faceți acolo?

— Ți-am adus prăjitură, răspunde Bree și începe să plângă.

Niciunul dintre adulți nu încearcă s-o liniștească. Se uită amândoi la Mirabella, speriați.

— Vreți să le ucid pe surorile mele? întreabă ea, și niciunul nu răspunde.

Bree plânge și mai tare. Bree e doar un copil. O fetiță mică. Dar, deși au aceeași vârstă, Mirabella nu e copil. E regină. Cea mai mare dintre triplete.

— Mirabella, spune unchiul Miles. De ce trebuie să-ți bați capul cu treburi din astea plicticoase, de oameni mari? Iar acum v-am speriat și am stricat surpriza voastră dulce.

— Nu. Ce spuneați mai devreme, continuă Mirabella neabătut. O regină trebuie să-și ucidă surorile?

— Mirabella…

— Spuneți-mi!

Când Mirabella strigă așa, un tunet cutremură casa, și până și Sara tresare.

— Nu trebuia să auzi asta, spune Sara. O să fie destul timp pentru astfel de lucruri neplăcute, când vei fi mai mare.

— Dar e adevărat, insistă Mirabella, iar afară începe ploaia.

Lovește acoperișul și zidurile casei, din ce în ce mai tare, se transformă în grindină și tunetele izbesc falezele de la Blackway, tot mai puternic, până când Bree își acoperă urechile.

Sara se repede la regină, dar Mirabella țipă și ridică flacăra lumânărilor, care aprinde pereții.

— Miles! Bree! Stingeți-le!

Micuța Bree e prea înspăimântată ca să se miște, dar Miles strânge din dinți, încercând să lupte cu harul reginei. El e mai mare și are mai multă experiență, iar lumânările încep să fumege. Dar nici el, nici Sara și nici altcineva nu pot opri violența ploii.

— Regină Mirabella, te rog!

Câteva obloane se desprind din balamale. Ferestrele se zguduie și amenință să se spargă. Fulgerele lovesc atât de aproape, încât fântâna se cutremură, și toți elementalii din casă simt electricitatea în tălpi.

— Nu! țipă Mirabella. Niciodată, niciodată, niciodată n-o să…

Furtuna se domolește când se prăbușește pe jos, după ce Miles a sărit în spatele ei și a lovit-o în ceafă cu o lampă grea.

Conacul Greavesdrake

Regina Katharine merge pe coridoarele din conacul Greavesdrake, ținându-se strâns de pantalonul valetului Edmund. În casa cea mare unde locuiește familia Arron, e simplu să te rătăcești, iar asta o face pe Katharine să se simtă chiar mai mică decât este în realitate. Săptămâna trecută, în bibliotecă, a trebuit să facă mari eforturi să iasă dintre faldurile unei draperii. Iar sala de bal e așa de mare, că Black Cottage ar fi încăput cu totul acolo.

Pașii le răsună puternic acum, când merg pe coridor, iar Katharine se uită mereu în urmă, convinsă că domnișoara Genevieve pândește undeva, gata să sară pe ea și s-o sperie. Jocul a fost amuzant la început, dar a devenit tot mai puțin distractiv din cauza frecvenței sale, iar domnișoara Genevieve te ciupește așa de tare, că îți lasă semne.

— Nu e nimeni acolo, mică regină, spune Edmund. Se uită în jos la ea și îi face cu ochiul pe deasupra tăvii de argint. Domnișoara Genevieve e deja la curte, cu ceilalți. Joacă crochet.

— Cred că îi place foarte mult jocul acela, spune Katharine. Fiindcă poate să folosească un ciocan așa de mare.

Edmund chicotește, și chicotește și ea, cu toate că nu știe ce e amuzant. Lui Genevieve îi plac jocurile cu ciocane mari. S-ar părea că-i plac toate lucrurile cu care poate să lovească.

Trec prin bucătăriile din spate și ies din casă, în curte. Familia Arron ridicase acolo corturi în alb și negru; să fie mai multă umbră pentru rudele venite în vizită, nu doar umbra de la anini. Edmund o conduce spre cortul cel mare, unde Natalia stă pe scaun și se uită la sora ei, Genevieve, și la fratele ei, Antonin, care joacă o partidă cu verii mai mici.

— Iată-te, începe ea, când intră Katharine.

Edmund pune tava de argint pe masă, iar Katharine face o plecăciune în fața Nataliei și se așază pe fotoliul din fața ei.

— Și ai adus vin de mai. Ce frumos!

— Vin de mai, spune Katharine. Se numește așa datorită lunii? Putem să-l bem doar în luna mai?

— Vinul de mai este o tradiție a toxicilor.

Natalia ia în mână carafa transparentă, plină cu un lichid galben strălucitor.

— Îl bem tot timpul, dar e făcut special pentru copii. Dă-mi voie să-ți arăt.

Toarnă vin într-o cupă de argint și i-o întinde lui Katharine, să o miroasă. Aroma este aspră și dulceagă, puțin ierboasă. Katharine își încrețește nasul.

— Toxina este extrasă din vinariță, îi explică Natalia. Dar nu e prea puternică. De aceea, chiar și cei la care harul abia a început să se manifeste pot s-o bea. Cum sunt copiii. Și pentru că așa se servește cel mai bine.

Ia un clește și pune în cupă trei bucăți de zahăr. Se oprește, ridică din sprânceană spre regină, după care mai pune o bucată, făcând-o pe aceasta să râdă.

— E aproape gata, o informează Natalia, dar mai întâi ia o căpșună mare, îi crestează vârful repede, după care o desface cu degetele, ca pe un evantai.

Înmoaie căpșuna într-un castron cu miere, apoi aruncă fructul lipicios în cupa cu vin.

Katharine ține cupa cu ambele mâini și soarbe din ea, în timp ce Natalia își linge degetele. Tot simte mirosul de amăreală ierboasă, dar băutura e dulce și plăcută.

— Ei? Ce părere ai?

— E delicios, îl laudă Katharine și mai soarbe o dată.

Natalia zâmbește și apoi se întoarce la jocul verilor ei. În ochii lui Katharine, nicio femeie din lume nu poate fi mai frumoasă ca Natalia Arron. Părul ei blond lucește ca soarele, iar buzele îi sunt roșii ca merele văratice. Totul la ea este regal și elegant. Fiecare pas făcut de ea e sigur. Ceilalți membri ai familiei Arron și servitorii sunt mai mult decât speriați de ea, dar de când Katharine a venit la Greavesdrake, Natalia a fost mereu bună cu ea.

Katharine își soarbe băutura și se uită la mingile de crochet care se rostogolesc pe pajiște. Nu o cheamă nimeni să se joace.

Nimeni nu o bagă în seamă, de fapt, și doar din când în când se uită fugar la ea, cu niște expresii curioase. Dar pe Katharine nu o deranjează. Ziua e însorită și plăcută, iar vinul de mai e rece în stomacul ei. Crochetul oricum nu-i plăcea; Arsinoe nu respecta niciodată regulile atunci când încercau să joace acasă, și ciocanele erau mult prea înalte pentru ea ca să le miște cu ușurință.

După un timp, Natalia se ridică și o strigă pe Genevieve.

— Mă duc înăuntru să rezolv niște hârtii, îi spune ea surorii ei. După care plec în capitală. Nu voi reveni înainte de ora cinei. Poți juca rolul gazdei până atunci?

— Desigur, surioară, răspunde Genevieve, cu ciocanul sprijinit de umăr și cu ochii ei frumoși, liliachii, strălucind.

— Mai pune-le copiilor vin de mai. E destul de slab pentru ei. Dar nu pune nimic în el. Verii mai mici n-au deloc har deocamdată, și nu vrem să înceapă să vomite prin iarbă.

E la al treilea pahar cu vin de mai când pe Katharine începe s-o doară stomacul. La început, încearcă să ascundă asta, gândindu-se că durerea va trece, cum se întâmplase atunci când ea și Arsinoe au mâncat toată tarta cu prune făcută de Willa și n-au mai fost în stare să meargă câteva ore bune. Dar apoi, capul începe să-i zvâcnească și i se întunecă privirea. Își dă seama, ca prin ceață, că vomită, exact în clipa în care trupul ei se prăbușește în iarba moale și verde de sub cortul negru cu alb.

Când se trezește, mai târziu, îi e greață și tremură, dar măcar acum e în pat, în conac, nu mai zace în iarbă, ca s-o vadă toată lumea. Deschide ochii pe jumătate, la lumina lumânărilor. E întuneric. Noapte. O fi aceeași zi? Speră că da.

Natalia și Genevieve stau chiar lângă dormitor, în salon. Vocile lor sunt scăzute, dar furioase. Speriate, poate. Ea geme, ca ele să-și dea seama că nu e nevoie să vorbească în șoaptă, și că pot veni s-o vadă. Discuția lor se oprește, dar ele rămân afară.

Curioasă și ceva mai trează, Katharine se răsucește și se uită la ușă. Simplul fapt că o vede pe Natalia o calmează: cu spatele drept, îmbrăcată într-o cămașă de culoarea penelor de porumbel, cu mânecile suflecate până la coate. Partea din față a

pantalonilor negri e murdară, iar Katharine își dă seama cu groază că a vomitat pe ea.

— E mai slabă decât a fost Camille vreodată, iar acum știe toată familia asta, șuieră Genevieve.

— Și-a cui e vina? Câte cupe de vin de mai a băut? Nu ți-am spus să o supraveghezi? Să amesteci vinul slab? Acum avem o regină bolnavă și doi veri cu grețuri în trăsura care îi duce înapoi la Prynn.

— Povestea se va răspândi. Oamenii vor sări pe ea ca niște ulii. Mai ales că de la Rolanth se aud poveștile cu regina elementală. Ce puternică e. Ce furtuni stârnește. Regina Mirabella…

Se aude un plesnet, și Genevieve scoate un țipăt.

— De câte ori trebuie să-ți spun să nu le pronunți numele? Într-un loc în care ar putea să te audă?

— E inconștientă, spune Genevieve.

— Nu mă interesează. Nimeni nu le pronunță numele. Ele nu există. Memoria unei regine e scurtă la vârsta asta, le va uita complet, dacă nu o ajutăm noi să-și amintească. O ignori când întreabă de ele, ca și cum n-ai auzit-o. Și nu le pronunți niciodată numele!

Foșnet de haine, și Genevieve scoate iar un țipăt înăbușit. Chiar și în starea asta, dezorientată și bolnavă, pe Katharine o sperie zgomotele acelea, și se ghemuiește în pătură.

— O să ne fie mai ușor după ce uită, spune Natalia.

— O să ne fie mai ușor după ce harul ei devine mai puternic, zice Genevieve. Lasă-mă s-o pregătesc. Lasă-mă să i-l scot la lumină. Metodele astea au dat roade și altă dată, și chiar dacă harul se arată greu, măcar îi va crește rezistența.

O pauză lungă, iar Katharine saltă capul și o vede pe Natalia uitându-se la ea. Se lasă înapoi pe perne și se simte în siguranță. Natalia nu o va părăsi. Va sta lângă patul ei toată noaptea, probabil. I se închid ochii. Nimic rău nu se poate întâmpla atâta timp cât Natalia e acolo.

Wolf Spring

Casa familiei naturaliste Milone se află la margine orașului Wolf Spring. E o zonă agricolă, unii locuitori ai satului au mai

multe haruri ca alții, dar cea mai puternică magie din regiune este de origine naturalistă. Plantele și animalele cresc bine, iar pești sunt din belșug în apele golfului Sealhead, numit „cap de focă” nu pentru forma lui, ci pentru mulțimea de foci care țopăie prin valuri.

Familia lui Joseph locuiește în golf. Tatăl lui construiește corăbii și câteodată navighează cu ele, dar cele mai multe vase construite de el se duc pe coastă, către familiile mai bogate din Prynn și Beckett. Nici el și nici vreunul dintre cei trei copii ai lui nu au har, cu toate că Matthew insistă că poate să farmece peștii și delfinii la fel ca mama lui, iar Joseph pretinde că are harul previziunii. Micul Jonah nu pare să aibă nici el vreun har, deși e doar un copil și e prea devreme să se știe sigur.

Juillenne și Joseph se-aruncă în valurile calde, printre foci. Din capătul docului, pământul se întinde în ambele direcții. Insula Fennbirn. Numită așa de către cei din afară, care reușesc să găsească drumul spre ea pe mare, prin ceață. Pentru localnici, este doar insula, iar bunicul Ellis spune că numele ei adevărat este bine păzit, de limba celor mai vârstnice femei. Își mușcă limba, supărate că tinerii nici măcar nu pot să pronunțe numele, darămite să înțeleagă ce semnificație are el. Supărarea lor va înghiți cu totul cuvântul, și, peste o generație-două, numele adevărat al insulei va fi complet uitat.

Juillenne se îndoiește că insulei îi pasă că e numită într-un fel sau altul. Pentru ea, insula e pur și simplu o casă mare, fără de capăt, presărată cu munți și lacuri interioare, cu râuri și orașe pline de oameni diferiți, cu haruri diferite. Caragh spune că mama lui Jules, Madrigal, a fugit de pe insulă pentru lucruri mai măreațe. Dar Jules nu poate să priceapă cum ar putea cineva să vrea mai mult decât insula și zeița ei.

Pe ponton, mai aproape de mal, Caragh și Matthew stau cu picioarele în apă și cu pantalonii suflecați până la genunchi. Pe sub apă, Joseph o apucă pe Jules de gleznă, iar ea se abține cu greu să nu-l lovească cu piciorul în față.

El iese la suprafață și scuipă apă.

— Întrecere până la ponton, propune băiatul.

Jules clatină din cap. Azi și-ar dori să aibă ca familiar un rechin care să-l tragă pe Joseph în adânc și să-i dea ei timp să îl întreacă, și a auzit de o sută de ori de la bătrânii din Wolf Spring

că astfel de dorințe sunt periculoase, pentru că zeița ar putea să le împlinească.

Jules își lipește degetul de buze și arată cu capul spre Matthew și spre Caragh, care sunt numai buni de stropit. Ea și Joseph pornesc alături prin apă, înotând lin și fără zgomot, de parcă ar călca pe apă. Apoi se prind de scândurile pontonului și așteaptă momentul oportun.

— Ce crezi, așa se întâmplă de fiecare dată? întreabă Matthew. Fulgerul. Plânsetele. Despărțirea lor. Știu că asta i-am spus lui Jules, dar chiar credeam că o doar o poveste.

— Nu știu, răspunde Caragh. Cu voia zeiței, va fi singura revendicare la care vom asista.

— Poate că a fost vina moașei. Poate că nu le-a pregătit cum trebuie.

— Cum pregătești un copil pentru așa ceva? Cum să o pregătim noi acum? Regina Arsinoe e la noi de o săptămână, și nu face decât să se uite în zare, spre Rolanth. În caz că sora ei trimite un fulger.

Caragh face semn spre capătul pontonului, unde Arsinoe stă în picioare, uitându-se atentă la cer.

— Las-o să se bucure de fulgerele acelea. Fiindcă într-o bună zi se vor opri. După care Arsinoe nu o va mai vedea aruncând fulgere până la Ascensiune, și atunci se va întâmpla dintr-un motiv cu totul diferit.

Jules îl apucă pe Joseph de umăr, iar el se uită la ea cu sprâncenele arcuite. Se retrag amândoi la umbra pontonului.

— Trei surori întunecate, toate trei frumoase, spune Matthew.

— Cum s-a întâmplat de fiecare dată, spune Caragh. Și niciodată nu mi s-a părut ceva crud, până când n-am văzut-o cu ochii mei.

— Nu e crud. E legea lor. Întotdeauna trei, întotdeauna în decembrie, concepute de Beltane, întotdeauna fete. Regina nu e la fel ca noi. Ele nu sunt oameni normali, cu haruri normale. Pur și simplu așa stau lucrurile.

— Nu de fiecare dată, șoptește Caragh. Uneori există și o a patra. O Regină Albastră. Îți amintești de anul nașterii? Unii oracoli au vorbit despre asta. Au spus că lipsa semnelor prevestitoare indică ceva special.

Matthew aruncă ceva în apă. Obiectul aruncă stropi lângă Joseph, iar el și Jules se retrag mai adânc sub ponton.

— Ceva special, îngână Matthew pe un ton batjocoritor. Acum lipsa de semne e ea însăși un semn?

Caragh are un aer distrat, ca și cum s-ar fi pierdut în vreo amintire. Apoi clatină din cap cu putere.

— Ai dreptate. E o prostie. Semne și oracoli. Nu înseamnă nimic.

— Era mai bine dacă însemna. Dar o Regină Albastră nu a mai existat de la…

— Regina Illiann, completează Caragh. Născută cu zece generații de regine în urmă. A domnit în armonie până la nașterea tripletelor ei, patruzeci și șase de ani mai târziu. O domnie lungă. L-am întrebat pe tata.

— Ce e o Regină Albastră?

Vocea liniștită a lui Arsinoe i-a surprins pe toți. Jules nu-i auzise pașii, cu toate că stătea exact sub ea.

— Nimic, răspunde Caragh cu iuțeală. Doar o regină foarte norocoasă și foarte rară.

— Dintre mine și surorile mele, numai una va fi regina adevărată, continuă Arsinoe. Deci, dacă ea e așa de norocoasă, înseamnă că va fi sigur regină?

— Da.

— Și atunci ce se întâmplă cu surorile ei?

Sus, pe ponton, Caragh își drege glasul.

— De ce nu te duci în piață? De acum, peștii trebuie să fie curățați și fripți la tarabe pentru sendvișuri.

Arsinoe nu zice nimic. Pleacă din nou spre capătul pontonului, iar Jules și Joseph înoată după ea din umbră. Când ea se oprește, ei au ajuns într-un loc cu apa așa de mică, încât mai că ating fundul.

E așa de tristă! se gândește Jules, iar Joseph se încruntă, de parcă i-ar fi citit gândurile. Inspiră adânc și plonjează în apă, stropind în toate părțile, destul de tare ca Arsinoe să-și dea seama că sunt acolo, așa că Jules iese de sub ponton din câteva mișcări ale brațelor și îi zâmbește, cu ochii mijiți în soare.

Era ciudat să stea în aceeași casă cu fetița aceea posomorâtă, cu părul negru. Mai tot timpul și-l petrece uitându-se pe geam, după fulgerele Mirabellei, sau șoptind întruna numele lui Katharine, ca pe o vrajă necunoscută lor. Dar mănâncă (o grămadă) și doarme și e întotdeauna politicoasă. Și când te

gândești că Jules credea că regina îi va sta mereu în drum, că o va trage mereu de mânecă și îi va strica distracția cu Joseph.

Joseph iese la suprafață și apoi pe mal, precum o focă, agățându-se de ponton și rostogolindu-se pe scânduri, lângă Arsinoe, fără prea multă grație. Îi iese totuși dintr-o singură încercare. Lui Jules îi ia mai mult, se cațără pe ponton gâfâind. Apoi se așază de o parte și de alta a lui Arsinoe, iar Joseph întinde pe scânduri ceea ce adunase de pe fundul golfului: trei carapace bombate, negru cu alb și pline de stropi maronii. Bate în carapacea din mijloc, și picioarele unui crab pustnic se ițesc din casa lui supradimensionată. Joseph bate din nou în ea, iar crabul își mișcă antenele micuțe.

Jules bate în altă carapace, iar crabul dinăuntru pornește de-a-ndărătelea. Joseph o trage pe Arsinoe, să se așeze în genunchi. Durează o clipă, dar până la urmă devine destul de curioasă cât să bată și ea în carapacea ultimului crab. Măcar preț de câteva minute, fulgerele surorii ei sunt uitate, cât timp cei trei copii își îmboldesc crabii, să vadă care dintre ei va ajunge primul în apă.

La șase săptămâni după ce familia Milone au luat-o la ei pe tânăra regină, Caragh stă întinsă pe pajiștea de lângă iazul Dogwood, cu capul pe burta lui Matthew Sandrin. Familiarul ei, Juniper, stă cu botul vârât în încheietura brațului ei, iar trupul ogarului e acoperit cu petale galbene și albe de flori de câmp, pe care Matthew le împrăștie peste ei. Ziua e caldă și lenevoasă, iar Caragh desenează cu degetele modele pe brațul lui Matthew, care înconjoară pieptul femeii. Nu se întâmplă foarte des să aibă o zi doar pentru ea. De obicei e mult prea ocupată cu creșterea fiicei surorii ei mai mici.

Jules este copilul lui Madrigal, însă, de ani de zile, Caragh nu s-a gândit la ea altfel decât ca la copilul ei. În fiecare zi o privește cum se plimbă printre florile și legumele din grădină, îmboldind tulpinile și ciorchinii să crească drept sau zorind rădăcinile să se înfigă mai adânc în pământ. Vede dragostea ei pentru insulă și pentru zeiță care curge precum apa prin inima tuturor lucrurilor. Jules e a ei. A zeiței și a lui Caragh. Nu seamănă deloc cu Madrigal.

— La ce te gândești? o întreabă Matthew.

— La nimic.

El schițează zâmbetul acela flușturatic, de care Caragh se teme că îi va aduce lui Juillenne aceleași probleme cu Joseph cum are ea cu Matthew.

— Nimic, repetă el, și o trage mai aproape. Mincinoaso.

Caragh îl sărută, lipită de pieptul lui, și nu trece mult până când atingerea delicată a mâinilor lui devine cercetătoare. Juniper mârâie și îl apucă pe Matthew de cămașă, dar, înainte să se îndepărteze, îi linge mâna. Juniper este familiarul lui Caragh și, pentru că ea îl iubește pe Matthew, îl iubește și ogarul.

— Caragh Milone, spune el, cu gura lipită de buzele ei, și mai spune o dată când o sărută pe gât, iar ea se arcuiește ca să-i prindă mâinile care bâjbâie să-i desfacă nasturii de la cămașă. Mărită-te cu mine.

Inima lui Caragh bubuie între ei. Îi pune mâna pe spate și îl ține strâns când îi spune nu.

El nu e surprins. O mai întrebase și altă dată, și auzise același lucru. Mâna lui coboară încet pe piciorul ei, iar ea își ține respirația.

Pe urmă, când stau lipiți unul de altul, pe jumătate adormiți sub soarele după-amiezii târzii, el o întreabă de ce a spus nu de data asta.

— Pentru că nu vorbești serios, spune ea încet. Ai doar șaptesprezece ani, Matt. Eu sunt cu cinci ani mai mare ca tine.

— Nu știu de ce îmi tot repeți asta. Ca și cum ai crede că n-am auzit. Sau că nu știu să număr.

Caragh zâmbește. Lui Matthew i se pare că au vârsta potrivită. Naturaliștii cu har puternic trăiesc mult, așa că atunci când ea va avea o sută de ani, el va avea nouăzeci și cinci, și vor muri împreună în patul lor, în aceeași zi. Caragh îi atinge chipul.

— Dacă știi să numeri, numără până la trei. Și apoi întreabă-mă iar.

— Trei zile?

— Matthew!

— Trei luni?

Ea clatină din cap.

— Trei ani, Caragh, înseamnă să aștept o veșnicie.

— Pentru tine, da. Și de asta spun nu.

Trei ani mai târziu

Rolanth

Sara Westwood stă în fața Marii Preotese a insulei Fennbirn. S-au întâlnit în secret la un han din Trignor, un orășel de pe coastă care are un port unde miroase la fel de mult a oaie, de la fermele din Waring, pe cât miroase a pește, dar pe Sara nu o deranjează mirosul. Ani de zile s-a rugat în tăcere pentru întâlnirea asta, iar locul acesta se afla cel mai aproape de mijlocul distanței dintre Rolanth, orașul Sarei, și camerele Marii Preotese din Templul Indrid Down.

— Mai vrei bere? întreabă ea și o cheamă pe servitoare pocnind din degete.

Nu i se adresează Marii Preotese cu titulatura ei, pentru că aceasta venise îmbrăcată în roba simplă, alb cu negru, pe care o poartă o preoteasă obișnuită. Nu îi spune nici măcar „Luca”, așa cum o cheamă, pentru că numele ei e cunoscut de toată insula.

După ce se toarnă berea, Marea Preoteasă Luca se uită la ea cu ochii ei albaștri, cercetători.

— Cum stau lucrurile acasă la tine, Sara?

— E bine că încă stau, ca să fiu sinceră, răspunde Sara. Slavă zeiței pentru acoperișurile întărite! Rezistă bine la distrugere.

Luca râde.

— Exagerezi.

— Deloc, Mare Preoteasă. Cu cât devine mai puternică, cu atât e mai greu de controlat. Am ajuns… – face o pauză, rușinată – am ajuns s-o ținem închisă în pivniță.

Înăuntru, sub pământ și departe de geamuri, Mirabella mai poate fi stăpânită. Dar tot a fost nevoie să zidească șemineul. Iar obloanele bătute în cuie nu păcălesc pe nimeni.

— O regină? Încuiată în pivniță?

— Nu facem față. Nu am fost pregătiți.

Sara ia o gură mare de bere. O vor duce mai bine. Vremea familiei Westwood abia începe. Clanul Arron va apune, iar clanul Westwood se va ridica, vor construi casele și orașul până când Rolanth va ajunge să rivalizeze cu capitala, cu Indrid Down. Numai de-ar putea stăpâni regina asta.

— Au circulat niște zvonuri, spune Luca. Se spune că e dificilă. Dar sunt sigură că scrisorile tale au exagerat.

— Nu am obiceiul să exagerez. Și cu siguranță nu față de tine. Nu le-a uitat pe surorile ei.

— O regină uită întotdeauna. Acordă-i puțin timp.

Vocea Lucăi e blândă, dar fermă. Va încerca să o liniștească pe Sara și s-o lase așa, doar cu o mângâiere pe cap, dacă Sara îi permite. Iar Sara a scris mult prea multe scrisori și s-a rugat de prea multe preotese ca să-i mijlocească întâlnirea asta.

— Oamenii și-au dorit o regină elementală, rostește ea cu amărăciune. Le-a fost teamă că zeiței nu i-au mai rămas decât toxicii. Iar acum, că au o elementală, spun că e dificilă. E mai mult decât dificilă. Și noi nu vom reuși, dacă nu ne ajută cineva.

— La început, reginele puternice sunt întotdeauna dificile.

— Au trecut trei ani.

Luca soarbe lung din bere și mușcă dintr-un biscuit sărat.

— În afară de asta, cum e? Te privește în ochi? Răspunde emoțiilor tale?

— Da. Sunt momente când e aproape blândă.

Sara știe ce vrea s-o întrebe preoteasa. Nebunia nu i se tolerează unei regine, iar asta ar însemna moartea ei neîntârziată.

— Nu dă niciun semn de nebunie.

— Insula nu mai poate avea o altă Elsabet, spune Luca, referindu-se la regina Elsabet, o regină cu harul premoniției, care, văzând în viitor un plan de asasinare, a executat toți oamenii din trei case, fără nicio probă.

— Niciodată.

Sara face un gest cucernic către zeița insulei.

— Dar ce ne facem? Se poate face ceva?

Luca scoate un mormăit.

— Întotdeauna se poate face ceva. Niciodată nu e simplu să crești o regină. Credeai că o să fie simplu? Templul trebuie să rămână neutru, Sara. Nu știu ce aștepți de la mine.

Sara lasă capul în piept, iar Luca oftează, de parcă n-ar mai putea să suporte nicio clipă expresia ei jalnică.

— Chiar crezi că este o regină aleasă? Reginele noastre își câștigă coroana ucigând. Oamenii au favoritele lor, dar dacă ea e atât de puternică precum spui, victoria îi e aproape asigurată.

— Chiar e atât de puternică. Ea e aleasa. Și are nevoie de îndrumarea templului. Toate reginele au nevoie de asta. Sunt

sigură că ai sări în ajutorul oricărei tinere regine care are nevoie de asta.

— Sigur, spune Luca.

Sara rămâne cu ochii la masă cât Marea Preoteasă se gândește, punând în balanță tradiția și dreptatea, credința și acțiunea. Dar Sara știe că Luca îi urăște pe toxici la fel de mult ca ea. Poate că nu au ucis-o pe bunica ei, dar i-au făcut și mai mult rău, smulgând puterea din mâinile templului.

Luca se șterge la gură cu un șervet, după care îl pune lângă bere.

— Bine. Atunci, du-mă la întâlnirea cu regina. S-o lăsăm să ne arate ce poate.

Când ușa pivniței se deschide scârțâind, Mirabella clipește curioasă în fâșia de lumină. Nu e ora de lecție, și nici de mâncare. Deși e greu de spus din întunericul temniței ei.

Pașii lui Bree coboară încet scara. A îndrăznit să ia cu ea și o lumânare, ca să-i lumineze calea.

— Regină Mirabella, începe ea. Azi te vom duce să te întâlnești cu o persoană foarte importantă. Îmi dai voie să te ajut să te îmbraci? Am pregătit o baie și o rochie nouă și frumoasă, iar dacă vrei, îți aranjez și părul…

Partea încăpățânată din Mirabella, aceeași parte care se agață de amintirea surorilor ei cu degete tot mai alunecoase, ar vrea să-i zboare flacăra lumânării lui Bree în față. Dar cealaltă parte, partea aceea care văzuse rareori cerul în trei ani lungi, învinge. În plus, harul lui Bree a demonstrat o afinitate pentru foc. Poate că e deja destul de puternică pentru a respinge flacăra.

Cu o atingere delicată, Bree o conduce pe scări în sus, spre lumina zilei. Lumina o rănește la început, îi înțeapă ochii. Judecând după strâmbăturile servitoarelor, probabil că și ea le înțeapă ochii la fel de rău.

— În cadă, regină Mirabella.

Aduseseră o cadă adâncă de aramă în mijlocul bucătăriei și o umpluseră cu apă caldă și parfumată. Două cameriste îi scot rochia jerpelită și murdară cu care e îmbrăcată și rămâne doar în lenjerie, cu mâinile și picioarele mânjite de noroi și cu părul care îi atârnă în șuvițe unsuroase.

Intră în cadă și se scufundă imediat în apă, simțind cum aceasta o apasă ca o pătură. Apa a fost întotdeauna cel mai slab element al ei. Cel mai greu de stăpânit. Aproape jucăuș, prin modul în care o ignora și o desconsidera. Dar azi e altfel. Azi, e convinsă că apa i-a simțit lipsa.

Mirabella iese la suprafață și le lasă pe Bree și pe cameriste să o spele pe față și să-i curețe unghiile. E plăcut să fie atinsă. E plăcut să simtă căldură. Și, după baie, o îmbracă într-o cămașă moale, și-i piaptănă îndelung părul, ca să i-l descurce.

— Cine a venit? întreabă ea când ele îi trag peste cap o rochie neagră și frumoasă de lână neagră. Cu cine urmează să mă întâlnesc?

— Aici nu a venit nimeni, îi răspunde Bree.

În ultimii trei ani, se făcuse foarte frumoasă. Părul ei castaniu e răsucit în cocuri la ceafă și poartă o rochie bleu, cu panglică neagră pe margini.

— Trebuie să mergem noi la întâlnire, la lacul Starfall. Te vei întâlni cu Marea Preoteasă a insulei. Marea Preoteasă Luca.

Le ia mult timp Marii Preotese Luca și Sarei Westwood să ajungă în capătul cărării pietroase și înclinate care duce la lacul Starfall, dar când ajung acolo, doar Sara are răsuflarea tăiată.

— Ești surprinsă.

Luca își întinde brațele.

— Probabil te-ai gândit că sunt bătrână și neputincioasă. Nu m-ai văzut decât din depărtare, când călătoream în trăsuri elegante, sau când mâncam din farfurii de argint, în zilele de festival.

— Sunt impresionată, dar nu surprinsă. Ai mai fost vreodată la lac?

— Desigur. Deși nu în ultimii ani. Lacul Starfall. Numit așa după stelele căzătoare care se reflectă în apă și care se mai văd și azi pe cerul iernii, în această parte a insulei. E frumos, nu?

— Da, e frumos, recunoaște Sara, cu o voce ca o fluturare de mână.

Lacul nu e important. Singurul lucru important este fetița care se apropie de pe celălalt mal. Mai multe persoane din familia Westwood fac cerc în jurul ei. Ar fi putut părea că o protejează, dacă Luca n-ar fi aflat deja de purtarea ei capricioasă.

Familia Westwood ajunge în fața lor și o salută respectuos pe Marea Preoteasă. Unii dintre ei poartă la gât însemnele

templului și se înclină în fața ei cu o ardoare neobișnuită, poate atinse de duhul zeiței pentru a deveni într-o bună zi preotese. Luca dă din cap și face, distrată, semnul binecuvântării deasupra capetelor lor. Atenția ei se îndreaptă spre regină, așa cum ar trebui să se întâmple și cu a lor, numai că, din clipa în care au văzut-o pe Luca, toți membrii familiei Westwood s-au și repezit la ea ușurați și au abandonat-o pe Mirabella ca să se ascundă în spatele robelor Marii Preotese.

Între timp, regina Mirabella intrase în apa lacului până la glezne.

— Mirabella, spune Sara Westwood. Nu vrei să vii să o cunoști pe Marea Preoteasă?

Ceilalți membri ai familiei Westwood au început să se strângă cu prudență în jurul lacului, făcând un semicerc în jurul reginei, dar Luca scutură din cap. Mirabella vine mai aproape, singură, iar prostuța de Sara simte nevoia să rostească în șoaptă:

— Ai grijă! De fiecare dată când e lăsată afară, învață alte trucuri.

Luca nu o ia în seamă. Își scoate picioarele din încălțări și intră în lac, cu gleznele în apa răcoroasă, într-o zi caldă de vară, alături de regină.

— E plăcut aici, spune ea.

— Da.

— Frumos. Liniște.

— Da.

Mirabella nu e o regină vorbăreață. Sau poate e doar timidă, cum era regina Camille, și își dă drumul la gură când are ocazia, într-un spațiu privat. Luca o măsoară rapid din ochi, din cap până în picioare. O fată frumoasă, cu trăsături regulate și cu o expresie determinată, vizibilă din linia gurii, chiar și la nouă ani. Ochi negri, hotărâți. Nu pare ființa sălbatică descrisă de Sara, poate pentru că au aranjat-o așa și au ascuns-o în stofele acelea subțiri de lână neagră și în voalul diafan.

— Știi cine sunt eu? o întreabă Luca.

Regina Mirabella se uită la ea.

— Ești Marea Preoteasă. Măcar atâta lucru mi-au spus. Dar eu știu ce înseamnă mare preoteasă. Din învățăturile primite. Tu ești conducătoarea templului.

— Exact. Și cine ți-a fost învățător?

— Familia Westwood mă învață acum. Sara și unchiul Miles. Dar primul meu învățător a fost… Willa.

— Îți amintești cu drag de ea?

— Da, răspunde Mirabella, dar Luca poate să vadă, din dinții ei încleștați, adevărul.

Adevărul e că își amintește de Willa, dar nu atât de bine ca înainte. Și își amintește și de celelalte regine, dar și mai puțin de-atât. Lupta din interiorul ei s-a transformat în lupta împotriva uitării. De acolo izvorăște mânia ei.

— E bine să-ți amintești, spune Luca. Nu vei fi pedepsită pentru asta.

— De ce ai venit aici?

Luca înclină ușor capul. Lovește ușurel cu piciorul, în joacă, apa lacului.

— Mă duc acolo unde voiește zeița.

Îi zâmbește reginei.

— Așa cum trebuie să facem toți. Cum faci și tu, cu siguranță. Cineva cu un har așa puternic ca al tău trebuie s-o simtă în fiecare bătaie a inimii.

— Zeița, murmură Mirabella, gânditoare. Willa zicea că e mama mea… a noastră.

— Zeița e mama noastră, a tuturor. Dar în special a ta. Tu ești trupul ei aici, pe insulă. Mâna ei. Așa cum eu sunt ochii și urechile ei. Și vocea cu care le vorbește oamenilor.

— De ce ai venit aici? întreabă din nou Mirabella, încruntându-se, și lacul începe, brusc, să vibreze, iar suprafața apei se contractă cu totul, ca și cum s-ar fi produs un cutremur undeva, în adânc.

— Să te întâlnesc, desigur. Am venit pentru că ești tristă.

— Ce e aia?

De pe mal, Sara arată cu mâna în apă. Luca nu vede obiectul la care se referă, dar din felul în care toată lumea se dă înapoi, nu poate fi ceva bun.

— E ceva în lac!

Mirabella scoate creatura din apă, iar Luca își înăbușă un strigăt de uimire. Forma translucidă și lichidă are o frumusețe stranie plutind așa, deasupra apei. Poate că e spiritul lacului Starfall, care a prins formă solidă. Dar dacă e așa, înseamnă că Mirabella poate să facă un lucru pe care niciun elemental nu l-a putut face în istoria recentă.

— Nu sunt tristă, spune Mirabella, iar Luca se uită la ea și vede picături de transpirație pe fruntea fetiței. Sunt mânioasă.

— Regină Mirabella…

— Dați-mi înapoi surorile!

Creatura acvatică se repede la Luca și își înfige degetele apoase în ochii, nasul și urechile ei. Luca îi aude pe cei din familia Westwood țipând, în timp ce apa își face loc cu forța în gâtlejul ei. Luca ar vrea să țipe, însă nu poate decât să dea din mâini înnebunită, să cadă jos și să-și ude brațele, încercând să lupte.

— Mirabella, oprește-te! strigă Sara.

Dar regina nu vrea să se oprească. Oțel este în spinarea ei și inima i s-a transformat într-un sloi de gheață pe care nicio preoteasă moartă nu îl va topi. Dar Luca știe că uciderea ei îi va obliga pe oameni să o declare nebună pe Mirabella. Vor năvăli în Indrid Down și vor cere să fie ucisă.

Cu un efort supraomenesc, își alungă panica. Se uită la regină cu compasiune. Îi întinde mâna. O clipă, își spune că nu va avea efect, că arsura din plămânii ei va deveni tot mai mare, până când i se va întuneca privirea. Dar apoi apa țâșnește afară. Tușește până când o ustură gâtul și o dor mușchii, dar poate să respire din nou.

Membrii familiei Westwood fac cerc în jurul Mirabellei, gata s-o scoată din lac și s-o închidă din nou în locul din care au scos-o.

— Nu! strigă Luca, printre accesele de tuse.

Ei se dau înapoi, iar Luca se uită la regină cu afecțiune.

— Nu se atinge nimeni de regina noastră aleasă.

Wolf Spring

Arsinoe o urmează pe Jules, în timp ce Joseph conduce escapadă prin pădure. Oricât ar încerca, nu poate să se desprindă de ele. Amândouă sunt subțirele, la fel ca el, iar Jules compensează lungimea picioarelor cu agilitatea. Toți trei aleargă din simpla plăcere copilărească a fugit, și nu par să obosească, deși obrajii le sunt aprinși. Au trecut trei ani de când Arsinoe e cu ei, și cu toate că e mult mai serioasă decât Jules sau Joseph, acum râde, și-n vocea ei s-a strecurat o nuanță jucăușă, ironică. E fericită. Jules și Joseph au devenit prietenii ei,

și dacă există o parte din ea care își amintește că ei nu pot lua locul altora… Ei bine, partea aceea a devenit foarte tăcută.

— Joseph, nu așa de repede! strigă Arsinoe din spate.

Joseph râde și țipă:

— Mai tare!

Întoarce capul ca să se uite. Ea și Jules sunt chiar în spatele lui, iar el zâmbește, ca și cum ar fi mândru de ele. În față, poteca iese din pădure și se deschide către poiana cu iarbă înaltă și însorită de lângă iazul Dogwood. Jules profită de ocazie și țâșnește în fața lui Arsinoe, cu picioarele ei scurte zburând. Îl depășește pe Joseph în ultima clipă și iese prima în luminiș.

— Ai trișat! protestează Joseph, și Arsinoe râde.

Încetinește pasul și mușchii i se relaxează, cu genunchii moi și obosiți.

— Așa face mereu. Trebuia să știi. Trebuia să te aștepți.

Arsinoe îl plesnește pe spate. Dar el nu ripostează și nici nu o plesnește și el, așa cum face de obicei. S-a oprit brusc în spatele lui Jules și amândoi se uită atent la ceva din capătul poienii. Arsinoe clipește des în lumina soarelui de vară și duce mâna streașină la ochi.

E o femeie tânără. O femeie tânără și frumoasă, îmbrăcată cu o rochie de un verde-aprins, cu părul șaten-auriu desfăcut și lung până la brâu. Lui Arsinoe i se pare că o știe de undeva pe femeia aceea, cu toate că e sigură că n-a întâlnit-o niciodată. Și ceva din felul în care se uită Jules o tulbură pe Arsinoe.

În cealaltă parte a poienii, femeia întinde mâinile și strigă:

— Juillenne!

— Mamă! strigă și Jules, apoi aleargă spre ea.

Caragh stă la chiuveta din bucătărie și curăță niște morcovi fragezi și mari din grădina ei. Anul acesta, ea și Jules și-au petrecut mai mult timp ca niciodată pe câmp, îmboldind plantele să crească, iar recolta e foarte bună. Harul lui Jules e aproape deplin acum. Ellis glumește și spune că atunci când va fi mare, va putea să hrănească singură tot orașul Wolf Spring.

— Hai, lasă-mă pe mine, spune mama lui Caragh, Cait, și o împinge ușor cu cotul. Te miști prea încet. De-acum trebuia să fi terminat.

Trebuia să fi terminat cu ore în urmă, când Caragh era afară și făcea cine-știe-ce cu băiatul acela din familia Sandrin, asta

voia să spună Cait. Dar pentru orele furate pe care și le petrecea cu Matthew merita să suporte toate comentariile acide pe care voia mama ei să le facă.

— Unde e Juillenne?

— Unde e întotdeauna, răspunde Caragh. Se joacă cu Joseph și cu Arsinoe.

— Ar trebui să-i supraveghezi. Nouă ani e o vârstă problematică.

— Așa e. Și se duce repede. Ar face bine să se distreze un pic.

Cait se strâmbă, o femeie frumoasă, devenită, cu anii, o femeie arătoasă. E înaltă, ca toate femeile din familia Milone, cu excepția lui Jules, cu osatura dreaptă și puternică.

— Asta faci tu cu Matthew? Te distrezi un pic?

Caragh mai toarnă apă în chiuvetă.

— Nu, cu Matthew e altceva. Cu Matthew vreau să mă căsătoresc.

— Altceva, spune Cait cu tristețe. Cum a fost și cu mătușa mea, Phillippa. Cum a fost și cu sora mea, Rosaline.

Caragh strânge așa de tare morcovii în mână, că e gata să-i rupă. Phillippa și Rosaline. Auzise de multe ori numele acelea. Șoptite, într-o altă cameră, sau adresate ei direct, ca și cum ar fi fost la fel ca ele. Phillippa, care se căsătorise cu Giuseppe Carlo. S-a aruncat de pe podul Hawthorne în toiul iernii, iar trupul i s-a zdrobit ca un pahar de șampanie pe gheață. Rosaline, care nu s-a căsătorit cu nimeni, dar care nu a mai putut suporta pântecele fertil al surorii ei, Cait, și a murit singură în Portsmouth, pe coasta de est.

Nefericitele surori Milone. Cele blestemate să nu aibă copii. Nu știe nimeni de unde a venit blestemul. Se știe doar că e blestemul tuturor femeilor din familia Milone. Se nasc două fete la fiecare generație. Iar una este stearpă. Sasha și Phillippa. Cait și Rosaline. Madrigal și Caragh. Iar Madrigal o are deja pe Juillenne.

— La mine nu e la fel, spune Caragh.

— Nu e, încuviințează Cait. Fiindcă tu ești o Milone. Naturalistă. Iar pentru noi, să fii sterp – inspiră încet – e ca și cum ți s-ar smulge inima din piept.

— Nu e la fel, pentru că eu o am pe Jules, spune Caragh. O am pe Jules și o să fie bine. Matthew o iubește ca pe copilul lui.

Nu spune că îl iubește. Ar însemna s-o recunoască deschis, iar Caragh și-a păstrat întotdeauna sentimentele pentru ea.

— E prea tânăr ca să îi fie tată lui Jules.

— O iubește pe Jules, insistă Caragh cu vocea îndepărtată.

— E doar un puști. Nu știe pe cine iubește.

Cait curăță îndârjită morcovii, iar Caragh știe că mama ei rostește lucrurile acestea doar pentru că îi e teamă să nu o piardă, cu mințile rătăcite sau însingurată, ori și mai rău, pe gheața de sub un pod, când deja și-a pierdut o fată, pe continent.

— Ești foarte sigură pe tine, nu? glumește Caragh. Ai căpătat și tu un pic de har al previziunii, ca micul Joseph?

— Toți îl avem, pe Fennbirn, spune Cait. Dar ne orbim singuri, când ne convine. Când am avea cel mai mult nevoie de el.

Caragh oftează. Începe să vorbească, dar mama ei a încetat s-o mai asculte. Se uită pe fereastra din fața chiuvetei, spre curtea și grădina care încep de la aleea lor cea lungă.

— În numele zeiței! șoptește Cait și își șterge mâinile cu un prosop.

Își smulge șorțul și îl aruncă pe dulap.

— Ellis! Ellis, unde ești?

— Ce s-a întâmplat? întreabă Caragh când Cait trece pe lângă ea și iese repede în curte.

Ea o urmează spre ușă și se uită afară. Dacă Jules apare iar plină de noroi din cap până în picioare, o s-o frece până i se înroșește pielea. Dar nu e Jules cea care aleargă pe alee, să sară în brațele lui Cait.

Este sora lui Caragh, Madrigal. Este mama lui Jules.

Nimeni nu părăsește insula, și nimeni nu o găsește, decât dacă are încuviințarea zeiței. Așa i s-a spus întotdeauna lui Caragh. Așa că încearcă să accepte, cu un pic de eleganță, ideea că sora ei s-a întors. Cu siguranță, zeița are un plan, mai presus de tulburarea vieții ei frumos ordonate și relativ fericite.

Se uită pe geam la mama ei, care plânge, și la tatăl ei, care o ia în brațe pe Madrigal și o învârte așa cum făcea când era mică. Madrigal, plâng ei. Madrigal a venit acasă.

Pentru cât timp, și pentru ce, se întreabă Caragh. Nimeni nu a mai auzit de Madrigal de când a plecat de pe insulă, în urmă cu șase ani, ca să se ducă pe continent, și nimeni nu se mai aștepta să mai audă ceva de ea. Se spune că o femeie, odată

plecată de pe Fennbirn, începe să-și piardă memoria. Și apoi, încet-încet, harul. Într-adevăr, când Madrigal o vede, în sfârșit, pe fereastra bucătăriei, ai zice că nu o mai recunoaște.

— Dar eu te recunosc, șoptește Caragh și Juniper, la piciorul ei, mârâie.

Indiferent cu ce s-a ocupat Madrigal acolo, pe continent, n-a făcut-o decât să fie și mai frumoasă. E la fel de subțire, dar cu rotunjimi, acum, pe unde trebuie. Părul ei șaten-deschis strălucește, iar ochii îi sclipesc. Familiarul ei deja s-a întors la ea și stă pe umărul ei: Aria, o cioară neagră, frumoasă. Madrigal înclină capul, și la fel face și cioara.

— Caragh, spune ea pe un ton cumva familiar și jignitor.

Ah, Caragh, acolo erai. Unde în altă parte să fi fost?

Caragh își trece agitată palmele peste rochie și iese să-și întâmpine sora pe treptele din față. Madrigal este îmbrăcată ca o străină, cu o rochie de mătase verde, cu croială ciudată. În urechi are cercei rotunzi de aur, iar la mână, brățări tot din aur. O ține pe Jules de mână, iar Jules o strânge așa de tare, de zici că i-ar fi teamă că, dacă îi dă drumul, o să dispară.

— Sper că nu vă supărați că nu am venit direct aici, spune Madrigal.

Își trece brațul peste umerii micuți ai lui Jules.

— Voiam s-o văd mai întâi pe fiica mea.

Fiica mea. Cuvintele acelea se răsucesc în stomacul ei precum sângele agitat de o lovitură de pumn. Se întreabă dacă pe Fennbirn surorile sunt menite să se urască. Nu doar reginele.

— Nu a crescut înaltă.

Madrigal îi ia fața în palme.

— Dar cu siguranță s-a schimbat de când am văzut-o ultima oară.

— Era bebeluș când ai văzut-o ultima oară, spune Caragh, iar Cait și Ellis se uită la ea cu asprime.

— Bebeluș.

Madrigal zâmbește.

— Avea trei ani și jumătate. Mergea în picioare, vorbea, ba chiar avea și puțin har. Bebeluș. Caragh, ce e în mintea ta?

Nu departe, în iarbă, fața lui Arsinoe se ițește din spatele lui Joseph. El pare curios și nedumerit, ca și cum ar crede că trebuie să se bucure, dar nu-și amintește de ce. Arsinoe pare bănuitoare.

— Te-ai întors definitiv, mamă? o întreabă Jules. Rămâi acasă?

— Da, scumpa mea Jules.

Madrigal depune sărut după sărut în părul lui Jules, familia se strânge în cerc în jurul lor, numai lacrimi și zâmbete. Nimeni nu vede cum Caragh își apasă pumnii strânși pe pântecele care o doare așa de tare, că sigur acolo sângerează ceva.

Conacul Greavesdrake

Conacul Greavesdrake se găsește în capătul estic al capitalei Indrid Down și se întinde peste păduri și poieni. Casa cea mare e așezată pe o colină joasă, din mijloc, și de-a lungul anilor s-a extins constant, de parcă ar fi învățat să se hrănească. Încă o regină toxică, și conacul se va revărsa pe străzi.

Acoperișurile ei ascuțite sunt vopsite în negru, pentru a arăta atașamentul pe care îl are familia Arron față de coroană. Așa i-a spus Natalia micuței Katharine în acea primă zi, cu trei ani în urmă, când trăsura se îndrepta spre conac. Dar Katharine ajunsese să fie convinsă că acoperișurile sunt negre din alt motiv: ca să strige către capitală, și către toată insula: Aici sunt crescute reginele.

Katharine stă la măsuța de toaletă și o lasă pe cameristă să-i pieptene părul lung și negru. Ochii ei sunt goi și pustii și e dureros de slabă. Pur și simplu și-a pierdut pofta de mâncare. Nu e ușor să te prefaci că îți place mâncarea otrăvită pe care ți-o dau ei. Sau să nu plângi când te supun înțepăturii de scorpion, ori când te biciuiesc pe spate cu urzici. Dar încearcă. Toate acestea fac parte din statutul ei de regină toxică. Natalia spune că e datoria ei să devină puternică, obligația ei – față de familia Arron, care o găzduiește și o îmbracă, și față de insula care o venerează ca pe zeiță. Ține durerea în interior, o sfătuiește Natalia, și vei deveni mai puternică.

Dar uneori simte că harul ei nu va fi niciodată puternic. Ca și cum nu se va arăta niciodată, și niciodată nu se va delecta cu otrăvuri, așa cum fac cei din familia Arron. Are impresia că a fost otrăvită dintotdeauna. Nici măcar nu poate să-și amintească ceva de dinainte.

— Să-ți împletesc părul, domnișoară? o întreabă camerista, dar Katharine nu răspunde.

Camerista i-l va împleti oricum.

Ceva mai târziu, Katharine se îndreaptă singură spre sufragerie, ca să ia micul dejun cu Natalia. Părul i-a fost aranjat și a fost îmbrăcată cu o rochie neagră, de muselină moale și fină. Când Natalia o vede, zâmbește. Chiar și așa, trasă la față și slabă, Katharine este foarte frumoasă, iar Natalia nu vede în ea decât o regină toxică perfectă.

— Bună dimineața! regină Katharine.

— Bună dimineața!

Cineva îi trage un scaun, și ea se așază în fața unui castron cu terci de ovăz și a unei farfurii cu căpșuni feliate.

— Cum merge învățatul?

Natalia pare severă, ca întotdeauna, dar nu rea. Un șarpe coral, cu dungi roșii și negre, e înfășurat pe încheietura mâinii, ca o brățară.

— Are nume? întreabă Katharine.

— Nu.

Natalia îl sărută pe cap.

— Dar e foarte frumos. Acum. Cum merge învățatul? Noul tutore e mai pe gustul tău?

— Citim din tratatul Toxicologia: Utilizarea toxinelor în medicina modernă.

— Foarte bine.

Natalia ridică de pe farfurie capacul de argint. Ea mănâncă supă la micul dejun, o fiertură amară, plină de ciuperci otrăvitoare. La prânz, se poate delecta cu un pește-balon sau cu o salată de vinețică sângerie. Cina constă din carne frăgezită și marinată în venin de scorpion. Otravă la fiecare masă. Atât e de puternică.

Natalia promite că, într-o bună zi, și Katharine va mânca la fel. Dar ea nu-și poate închipui așa ceva.

— Trebuie să mă duc în capitală azi, regină Katharine. Dar mă voi întoarce înainte de cină.

Katharine lasă lingura jos.

— Aș vrea să vin și eu cu tine, spune ea încet. Poate că… poate că ar trebui să merg cu tine, dacă într-o bună zi voi domni de acolo.

În timpul scurtei călătorii cu trăsura până la Indrid Down, Natalia o studiază pe Katharine, care se uită pe fereastră, cu

nasul lipit de geam, ca un cățel neastâmpărat. La nouă ani, nu e deloc înaltă și vioaie, cum era regina Camille. Pe de altă parte, reginele nu lasă moștenire trăsăturile fizice sau talentul. Nimic în afară de sângele nobil.

— Natalia, ce facem azi în capitală? întreabă Katharine.

— Mergem la Volroy. Unde eu trebuie să mă întâlnesc cu membrii Consiliului Negru. Tu nu te vei întâlni cu ei decât după ce vei fi încoronată.

— Atunci ce am să fac cât te aștept?

Mica regină se întoarce și clipește mirată. Nu e niciun pic de viclenie în întrebarea ei, niciun pic de iritare. Doar curiozitate sinceră, care așteaptă instrucțiuni. Își trage puțin mâneca, astfel încât muselina să îi acopere rana aproape vindecată, lăsată de o mușcătură de șarpe.

Natalia oftează.

— Poate amân ședința de consiliu. Îți voi arăta sala toxinelor. O sală întreagă dotată cu toate toxinele, de la noi și din străinătate. Obișnuite și rare. Adunate de mulți oameni din familia Arron, de dinaintea mea, din expediții făcute pe continent.

— O sală întreagă cu toxine? E mai mare decât cea de la Greavesdrake?

— Nu e mai mare.

Sala toxinelor de la Greavesdrake este de dimensiunea unei mici săli de bal.

— Dar e mai bine dotată. Am contribuit și eu la umplerea rafturilor ei, ca și fratele meu, Christophe, când a călătorit, prin cețuri, în zona exotică și tropicală din mările de sud.

Regina Katharine se apleacă în față, visând cu ochii deschiși la toxine, în timp ce privește pe fereastră.

— O sală întreagă plină de toxine, chiar în castelul Volroy. Asta pentru că regina este întotdeauna toxică?

— Nu e întotdeauna toxică, și tu știi asta.

Natalia o bate ușurel sub bărbie.

— Dar reginele noastre au păstrat insula aceasta în siguranță, fără război sau intruziuni. Familia noastră a păstrat-o în siguranță. Iar dacă familia Westwood își închipuie că pot face și ei la fel, cu vânturile și cu norii lor de ploaie… Fennbirn are nevoie de o toxică. Are nevoie de o regină de care să se teamă. Moartea și forța sunt singurele monede de schimb pe continent.

Trăsura se oprește la poartă și pornește când Natalia le face semn din cap gardienilor. Pe coridoarele vaste și reci din Volroy, toți fac ochii mari la vederea tinerei regine, atât de rar este văzută pe acolo.

— Cred că mi-ar plăcea să pun mai multe tapiserii pe pereți când voi fi regină, observă Katharine cu vocea scăzută, ca să nu răsune.

— Și de ce ai face asta?

— Ca să nu mai pară atât de rece. Rece, îndepărtat și nesigur. Volroy nu a fost făcut ca să fie iubit.

— Nu, într-adevăr, răspunde Natalia. A fost făcut să dureze.

O conduce pe regină în sus pe scări, spre Turnul de Est, tot mai sus, și apoi prin anticamera ce duce spre sala toxinelor.

Ea pășește înăuntru, iar Katharine merge repede până în mijlocul podelei de piatră. Se uită uimită la dulapurile pline de toxine uscate, lichefiate sau conservate, care lucesc sinistru în sticluțele lor. Întinde mâna ca să atingă masa lungă de lemn ceruit, acoperită cu sticlă, și Natalia o prinde de încheietura mâinii.

— Ai grijă. Harul tău încă nu s-a arătat. Trebuie să-ți pui mănuși înainte să atingi ceva din camera asta. Oricât de bine ar fi curățată, nu vreau să risc cu rezistența ta.

Se duce la un dulap și alege o pereche de mănuși, mici, de lână, pentru Katharine.

— Acum, spune ea și zâmbește, vrei să facem ceva drăguț? Ceva drăguț și mortal?

Otrava pe care o prepară amândouă se numește Bujori de Ger, pentru că ucide prin contractarea vaselor de sânge și scăderea temperaturii corpului. Uneori, contractarea face ca vasele capilare să și explodeze, iar atunci denumirea ei devine și mai potrivită. Este o lecție obișnuită de preparare a toxinelor pentru începători, întrucât conține doar patru ingrediente, capătă o frumoasă culoare liliachie și devine efervescentă.

Katharine ține entuziasmată sticluța cu dop în degetele înmănușate, admirându-i nuanța violet.

— E ca ochii domnișoarei Genevieve, remarcă ea.

Natalia râde.

— Ar fi încântată să te audă spunând asta. Dar, deși e frumoasă, trebuie s-o tratezi cu respect. Așa cum trebuie să tratezi toate toxinele. Toxina nu e jucărie. E o treabă sacră și

serioasă. În calitate de conducător al Consiliului Negru, eu trebuie să prepar toxine și să le administrez ca pedeapsă oamenilor de pe insulă care fac rău. Care comit crime. Uneori trebuie să-i pedepsesc cu moartea. Iar ca regină, și tu va trebui să faci asta.

Tânăra regină strecoară fiola în manșeta mânecii, exersându-și dexteritatea. Deocamdată, nu se pricepe prea bine. Dar știe ce e moartea și a mai auzit asemenea cuvinte. Cu fiecare repetare, se face tot mai puțin lividă.

— Voi face ceea ce trebuie să fac.

Katharine se uită la ea, brusc panicată.

— Dar tu vei fi acolo, cu mine?

Natalia începe să curețe masa, punând sticluțele cu ingrediente înapoi pe rafturi și în sertare și adunând cu grijă resturile de plante și prafuri într-un recipient, pentru a fi distruse. Regina Katharine poate că e mică, și poate că unii, precum Genevieve, o consideră slabă, dar Natalia nu e de acord. Este, într-adevăr, mică și sensibilă. E blândă. Dar este, în același timp, dârză și conștiincioasă. Niciodată nu a refuzat și nu a șovăit în fața otrăvirilor. Va fi o regină bună.

— Da, regină Katharine. Întotdeauna voi fi cu tine.

Șterge lama unuia dintre cuțitașele pe care le-a folosit la tăierea unei bucăți de rădăcină și descoperă că e așa de ascuțită, încât i se înfige în deget. Își înăbușă un strigăt, când sângele începe să i se prelingă pe degete.

— Câtă prostie! Câtă prostie și neglijență din partea mea!

— Natalia, sângerezi!

Katharine îi ia mâna și i-o înfășoară repede într-o cârpă curată. Pare atât de îngrijorată când bate, ușurel, degetele Nataliei și le strânge delicat. Și asta pentru un lucru atât de mărunt.

— E mai bine?

— Foarte bine, răspunde Natalia.

Apoi râde și o trage mai aproape pe regină.

— Kat, ești o fată așa de ciudată! O fată așa de ciudată și de scumpă!

Arsinoe și Joseph merg în spatele lui Jules și al mamei ei cu cel puțin zece pași. Se uită la cele două cu suspiciune și se întreabă cine e femeia aceasta ciudată, femeia ciudată cu chip frumos, care prin simpla ei prezență o transformă pe Jules într-un animăluț iubitor. Joseph smulge un fir lung de iarbă albastră și lovește alte fire, în timp ce Aria, cioara, zboară deasupra lor. Nu stă niciodată departe de mama lui Jules. Poate că îi e teamă că o să fie din nou părăsită.

Arsinoe se trage de gulerul cămășii negre. Este singura care trebuie să poarte negru tot anul, chiar și în toiul verii, când atrage tot soarele și o încălzește așa de tare, că ar putea să facă apoplexie.

— Ar trebui să nu mai porți negru tot timpul, spune Joseph, și o spune de parcă ar fi atât de ușor, că îi vine să-i tragă una.

— Arsinoe!

Ridică privirea – amândoi ridică privirea – și o vede pe Madrigal făcându-le semn să se apropie. Zâmbește, și firele de iarbă se mișcă în jurul ei ca într-un dans. E greu să-i reziști. Joseph o ia la fugă imediat și, după o clipă, Arsinoe, cea mai sceptică și mai ursuză regină din ultimii cel puțin o mie de ani, pornește și ea.

Madrigal o ia de mână pe Arsinoe, Arsinoe îl ia de mână pe Joseph, Joseph o ia de mână pe Jules și se învârt prin iarbă, stârnind propriul lor vânt. Arsinoe și Joseph râd, iar Jules și Madrigal își lasă capul pe spate, și vin și fluturii. Toți fluturii, ai zice, de prin toate colțurile insulei Fennbirn. Fluturi-monarh, fluturi albi de lemn, fluturi cu vârful aripilor portocaliu și fluturi coadă de rândunică. Se rotesc prin poiană și zboară pe deasupra lor, pe sub ei și în jurul lor. Cu coada ochiului, Arsinoe vede cum steluțe albastre și galben-strălucitor se aprind în iarbă: florile de câmp înfloresc toate deodată.

În cele din urmă cad pe spate râzând. Madrigal își apropie de nas flori proaspăt înflorite, iar Aria aterizează pe pieptul ei ca să mănânce un fluture albastru. Aripi delicate o acoperă pe Madrigal din cap până în picioare, deschizându-se și închizându-se în toate culorile. Sunt și pe Jules, dar ea nu pare să-i observe. Se uită la mama ei cu atâta dragoste, încât Arsinoe devine geloasă, numai că nu știe prea bine pe cine.

— A fost un joc foarte plăcut, Ochi Ciudați, spune Madrigal. Întinde un deget să-i atingă nasul fetei, iar zâmbetul lui Jules se șterge.

— Mie îmi plac ochii tăi, Jules, zice Joseph. Mi-ar fi plăcut să-i am și eu așa.

— Nu am spus că nu îmi plac, protestează Madrigal. Am spus doar că sunt ciudați. Și chiar sunt.

Îi atinge părul lui Jules.

— Păcat totuși că n-am găsit atunci, de Beltane, un băiat cu părul negru-negru. Fluturii arată așa de frumos în părul lui Arsinoe!

O lasă pe Juillenne și se apleacă spre regină.

— Simți cum îți vorbesc? Auzi ce spun ei prin bătaia aripilor?

Arsinoe rămâne o clipă nemișcată. Nu simte decât piciorușele lor și antenele lor pline de peri, care îi gâdilă scalpul.

— Nu.

Madrigal oftează. Pune o mână pe cioară și o aruncă în aer, înainte să mai mănânce și alți fluturi.

— M-am întors pe insulă de nici două săptămâni și deja i-am auzit șușotind: „Va fi destul de puternică pentru a deveni regină? Poate să fie? Când se va arăta harul ei? Deja are nouă ani”.

— Eu sunt deja regină. De aceea îmi spune lumea „regină Arsinoe”.

— Dar nu ești singura. Știi asta, nu?

Jules și Joseph se uită la Madrigal cu chipuri inexpresive, ca și cum ar simți că e pe cale să strice după-amiaza însorită.

— Fennbirn are trei regine la fiecare generație, continuă Madrigal. Nu iei coroana pur și simplu, doar în virtutea faptului că te-ai născut. Trebuie să lupți pentru ea.

O împunge jucăuș cu degetul în burtă, dar Arsinoe îi dă peste mână.

— Oricum, nu cred că vreau să fiu încoronată.

Madrigal se sprijină pe coate în iarbă și plesnește din limbă, adică e mare păcat. Alungă ultimii fluturi care mai rămăseseră pe hainele ei – pe hainele ciudate de pe continent: cizme înalte de piele, cu toc înalt și pantaloni strâmți.

— Caragh și mama vor să te cocoloșească, adaugă ea. Să fii fericită până când o să-ți vină vremea. Vor să te trateze ca pe o ratată. Ca și cum ești deja moartă.

— Moartă?

Jules se ridică în fund.

— Asta se întâmplă cu reginele care pierd. Sunt ucise. Dar nu dispera.

Madrigal pune o mână pe obrazul lui Jules, iar cu cealaltă o ciupește pe Arsinoe.

— E timp destul ca să te pregătești. Să devii mai puternică. Să fii învingătoare. Iar acum sunt eu aici, și te voi ajuta.

Caragh și Matthew merg pe cărarea lungă de pământ care duce spre casa Milone. E o plimbare plăcută, pe răcoare, datorită stejarilor care își întind crengile peste cărare, dar Matthew e tot tăcut. A fost tăcut toată după-amiaza.

E finalul verii, luna august e pe sfârșite și gândurile tuturor se îndreaptă spre toamnă și spre sărbătoarea Culesului Lunii. E o perioadă dificilă pentru naturaliști, pentru că harul lor cântă de bucurie la gândul recoltei, dar și tremură la apropierea umbrei iernii. În unii oameni tremură așa de tare, încât e ca și cum în ei ar fi ceva ce vrea să evadeze. Pentru o fată stearpă din familia Milone este vremea în care poți să-ți pierzi mințile, fiindcă peste tot pe insulă încep să se vadă burțile umflate de sarcinile de la Beltane. Matthew știe asta. Caragh bănuiește că a fost tot timpul conștient de asta, pentru că tot timpul a conștientizat nevoile ei. Cum a știut că va avea nevoie de el în ziua cu revendicarea de la Black Cottage. Cum a știut că acest final de anotimp e primul care îi frânge inima. În toți ceilalți ani, o avea pe Jules.

Briza mișcă frunzele, deasupra, iar Aria, cioara, se repede la Juniper și croncăne tare, făcând ogarul să latre și să-și încrețească pielea de pe spate. Încearcă să muște pasărea în zbor, dar cioara s-a ridicat deja sus, departe de pericol. Lui Caragh i se strânge inima când aude râsul lui Madrigal, și i se strânge și mai tare când se întoarce și îi vede pe Jules, Joseph și Arsinoe mergând împreună cu ea.

— Caragh Milone, spune Madrigal. Ce ai de gând cu băiatul ăsta?

— Ar trebui să-ți supraveghezi cioara, intervine Matthew, iar Madrigal țopăie până la el.

Părul ei lung și castaniu îi șterge umerii lui Matthew și degetele ei alunecă pe brațele lui. Chiar și când e obraznică arată ca o zână. Zbor și strălucire. Aripi diafane.

— Întotdeauna îmi supraveghez cioara. La fel cum își supraveghează Caragh câinele.

Îl bate pe Juniper pe nas și se uită din nou la Matthew.

— Îmi amintesc de tine, Matthew Sandrin. Doamne, ce ai crescut!

Caragh se uită la Matthew peste umărul surorii ei. El se uită țintă la Madrigal, cu aerul că o detestă, dar tot se uită țintă. Madrigal i-a făcut mereu pe oameni să o privească țintă.

— Mergem acasă împreună? întreabă Madrigal. Dacă puteți să țineți pasul.

Se răsucește și copiii pornesc după ea ca și cum ar fi trași de o lesă nevăzută. Jules nici măcar nu se uită la Caragh. Niciunul nu se uită. Nu mai sunt strengarii aceia obișnuiți.

— Stai, Madrigal! spune Caragh. Copii, luați-o voi înainte! Vă ajungem din urmă.

Cei trei copii pornesc la drum posomorâți, și Caragh simte o încordare în ei. O spaimă.

— Ce mai e? întreabă Madrigal, dând ochii peste cap.

— Ce le-ai făcut? Jules pare că e gata să ofilească florile.

— Nu le-am făcut nimic. Am chemat fluturi și am făcut iarba să crească. Arsinoe n-a făcut să crească nimic. N-o să reziste prea mult, să știi, dacă o să vă purtați așa cu ea. Va fi moartă din clipa în care se va încheia Revelarea.

— Nu le-ai vorbit despre asta?

— Sigur că nu.

— Madrigal, sunt prea mici. Nu e pregătită.

Madrigal își încrucișează brațele la piept. Trecuseră mai bine de doi ani de când Arsinoe nu mai pomenise de surorile ei. Probabil amintirile se șterseseră. Dar chiar dacă s-au șters, e tot o copilă. O regină prea mică pentru a începe să-i vorbești despre ucideri.

— De ce iei tu decizia?

Madrigal o privește chiorâș.

— Nu ești mama. Tu nu ești mama nimănui. Și dacă e ca regina să aibă un gardian, e limpede că acela trebuie să fie Jules a mea.

Nu mai spune nimic. Se întoarce și pornește pe cărare cu pași ușori.

Nici Caragh, nici Matthew nu se mișcă înainte ca Madrigal să dispară. Caragh își încleștează pumnii. Îi vină să sară în sus și să urle.

— Are impresia că poate să vină aici și să întoarcă totul cu susul în jos! Vine, strică și pleacă. Asta face ea. Și niciodată nu observă consecințele!

Matthew o prinde cu brațul de mijlocul tremurător.

— Ești tot mătușa ei, spune el. Jules tot te iubește. Întotdeauna te va iubi.

I se formează un nod în gât când vorbește el. Știe asta. Știe că e nerecunoscătoare când respinge ideea că este doar mătușa lui Juillenne, după ce a crescut-o timp de șase ani. Când vrea ca Jules să alerge la ea, nu la Madrigal, atunci când o să cheme primul ei pește mare, sau când o să viseze urât.

— Du-te acasă, Matthew, spune Caragh.

— Poftim? De ce?

— Fiindcă ăsta-i primul lucru stupid pe care mi l-ai zis vreodată.

Zile și nopți la rând, vechile povești cu regine o hăituiesc pe Jules în fiecare clipă. Auzise poveștile până atunci – povești crude și fascinante, cu otrăvuri și lupi și focuri. Dar erau doar povești. Chiar și când Arsinoe a venit la ei, iar apoi a devenit reală, mintea ei de copil nu putea să conceapă ideea că, într-o bună zi, Arsinoe va face parte dintr-o astfel de poveste. Joseph încearcă să-i distragă atenția, dar nici măcar el nu o poate face să nu se mai îngrijoreze.

— Mama ta probabil glumea. Ca să ne sperie. Cum e la focurile de la Culesul Lunii, spune Joseph. Și chiar dacă nu glumea, Arsinoe e puternică.

O împinge pe Arsinoe, care stă în picioare lângă el, până când aceasta se dezechilibrează, doar ca să demonstreze că e așa.

— Eu nu aș vrea să mă lupt cu ea.

Dar nu e doar o luptă. Arsinoe și Joseph preferă să nu știe. Preferă să uite prostiile pe care le-a rostit Madrigal și să se bucure din nou de vară. Să le crezi însemna că e greu. Însemna niște lucruri pentru care nu erau pregătiți.

Însemna să crești.

Mai târziu, în seara aceea, când Jules îngenunchează pe covorul de lângă fotoliul bunicului Ellis, nu știe prea bine ce ar vrea să audă. Știe doar că trebuie să afle unde e adevărul în toate poveștile acelea.

— Bunicule, spune ea, răsucind pe degetul arătător un fir din ghemul lui moale. Ce o să se întâmple cu Arsinoe?

El se uită în jos la ea, prin lentilele ochelarilor. Spre deosebire de alți oameni mari, el nu-i zice că nu se întâmplă nimic. El nu minte.

— Ai auzit ceva, nu? întreabă el.

— Mă gândeam doar la poveștile vechi. Poveștile cu regine. Și Arsinoe e regină. E o regină ca acelea din povești?

— Ești încă mică, Jules, și o să-ți fie greu să înțelegi asta. Dar cum Ascensiunea se apropie, o să auzi tot felul de lucruri. Despre întrecerea reginelor. Despre felul în care își iau coroana. Lumea o să înceapă să spună mai multe pe măsură ce Arsinoe crește.

Tonul lui e liniștit. Ascensiunea nu e ceva nou. Moartea reginelor nu e ceva nou. Brusc, Jules se simt profund rușinată de tinerețea și de ignoranța ei. De incapacitatea ei de până acum de a înțelege adevărul. Chiar și știindu-l, i se pare imposibil, când singura moarte de care știa era moartea animalelor sau a bătrânilor. A pescarilor pierduți pe mare, a oamenilor doborâți de o boală sau de un accident. Dar moartea nu poate s-o atingă pe Arsinoe, care e tânără și grijulie. Care i-a devenit cea mai bună prietenă și soră vitregă.

— Chiar trebuie să facă asta? întreabă Jules. Nu poate s-o facă altcineva?

— Nu. Nu o poate face decât ea. Arsinoe e regină, Jules. E specială. Stă în firea ei, o să vezi. E rostul ei.

În noaptea aceea, întinsă în pat, cu Arsinoe sforăind în cealaltă parte a camerei, Jules nu își poate scoate din minte cuvintele bunicului Ellis. Să ucidă sau să fie ucisă. Ăsta e rostul ei. E firea ei. Dar asta nu e corect. N-are cum să fie.

— O să găsesc o cale să am grijă de tine, Arsinoe. Te voi proteja. Promit!

După încercarea lui Arsinoe de a evada
Doi ani mai târziu

Indrid Down

Prostuța de regină naturalistă a vrut să fugă. Ea, o odraslă de-a familiei Milone și un băiat din Wolf Spring au fost găsiți rătăcind prin ceață, într-o bărcuță jalnică, furată. După ce-au fost prinși, au fost aduși în lanțuri și închiși, împreună cu Cait Milone și toată familia ei.

— Au ajuns deja? întreabă Natalia, mergând repede cu Genevieve spre sala în care urmează să aibă loc judecata. Păcat. Trebuia să-i mai lase să zacă puțin în celulă.

— Membrii consiliului sunt prea nerăbdători să-i pedepsească, răspunde Genevieve.

— Atunci s-ar putea să fie dezamăgiți. Nu putem s-o pedepsim pe regină. Reginele nu pot fi atinse decât după Revelare, iar ea n-are decât unsprezece ani. Oamenii de pe insulă vor interpreta fapta ei ca pe o simplă prostie copilărească.

Unii chiar o vor admira pentru spiritul rebel. Aliațele de pe insulă au început să se schimbe. Natalia a simțit asta încă de când regina elementală a arătat un har așa de puternic. Toxicii, familia ei, conduseseră cu pricepere insula. Dar fuseseră la putere prea mult timp. După trei regine toxice, e ușor ca insula să devină agitată.

Natalia și Genevieve urcă scările și intră năvalnic pe ușa sălii de sus. Încăperea e vastă și dă într-un balcon cu balustradă, din care se văd curtea și acoperișurile caselor din portul Bardon. Membrii consiliului ei, care e al ei, în sfârșit, nu al mamei ei, stau în picioare în grupuri mici, cu batistele lor de mătase și cu fustele lor mov-închis. Dacă odată era plin doar de toxici bătrâni – cu excepția vărului ei, Lucian, și a Paolei Vend, care vine din cea mai puternică familie de toxici din Prynn – acum consiliul e plin de tineri: fratele Nataliei, Antonin, și sora ei, Genevieve. Verișoara lor mai mică, Allegra. Tânărul și volubilul toxic Lucian Marlowe.

În mijlocul încăperii, ținuți în genunchi pe covorul rotund și roșu, se află regina naturalistă și complicii ei. Încă sunt copii în ochii ei, cu toate că regina și Juillenne Milone se uită amândouă urât la ea, cu o lipsă de teamă prostească. Natalia ar putea s-o otrăvească pe micuța Milone. Și pe băiat. Au comis o infracțiune

gravă, și i-ar plăcea la nebunie să îi dea pe cei doi lui Katharine, să exerseze pe ei.

În timp ce cugetă la asta, se uită la Juillenne Milone și e gata să tresară. Privirea fetei e atât de intensă, încât trebuie că-i citește gândurile.

— Doresc să vorbesc, începe Cait Milone.

A trecut mult timp de când Natalia a văzut-o ultima oară, dar pare la fel de dură și de mândră ca întotdeauna.

— Atunci, vorbește, o îndeamnă Natalia. Deși nu știu ce crezi că poți să spui.

Totuși ascultă pledoaria lui Cait, în măsura în care Cait e capabilă să pledeze, și apleacă urechea cu compasiune la lacrimile mamei băiatului, o femeie pe nume Annie Sandrin. Însă mai mult privește. Se uită cum cele două femei mai tinere din familia Milone se țin de spătarul scaunelor, și nu de mână. Vede spinarea încovoiată de vinovăție a soțului lui Cait. Chipurile tulburate și palide ale bărbaților din familia Sandrin, care se minunează cum de a ajuns băiatul lor să fie amestecat într-o treabă de regine.

Și se uită la regină. La Arsinoe. S-a făcut înaltă și deșirată în cei cinci ani de când a plecat de la Black Cottage. Părul e tuns scurt, cu vârfuri inegale, și nu e o frumusețe, ca regina ei, Katharine, sau cum se spune că ar fi elementala regină Mirabella. Are o față obișnuită, cu o gură mică, cu colțurile gurii trase în jos, iar iscoadele consiliului din Wolf Spring spun că harul ei încă nu s-a arătat.

Nataliei îi pare o pradă ușoară.

— Natalia?

Genevieve o trezește din reverie. Aparent, pledoaria și lamentațiile au luat sfârșit.

— I se dă voie și reginei să vorbească? întreabă Cait.

— Nu e nevoie să lăsăm copiii să vorbească, intervine vărul Lucian.

— Dar eu vreau să vorbesc.

Capetele se întorc când Arsinoe se ridică în picioare.

— Atunci, desigur, regină Arsinoe, spune Natalia. Te vom asculta.

— Ei nu sunt vinovați cu nimic.

Arsinoe face un gest către fata Milone și băiatul brunet.

— A fost ideea mea. Eu le-am spus s-o facă. I-am obligat să mă ajute.

Natalia nu o crede deloc. Dar se va preface că o crede. Oricum, probabil ar cere prea mult de la Katharine, să otrăvească doi copii atât de apropiați de vârsta ei.

— Dacă e adevărat, atunci nu vor muri.

Natalia se uită la cei doi, băiatul, speriat și spăsit, iar fata Milone, tot sfidătoare. Totul e sfidător la ea, mai puțin felul disperat în care ține mâna băiatului.

— Joseph Sandrin va fi exilat pe continent până va ajunge la majorat sau până când vom considera noi că se poate întoarce.

Regina Arsinoe rămâne cu gura căscată, dar Juillenne Milone începe să țipe, și toți membrii familiei fac un pas înainte, ca și cum ar vrea s-o liniștească.

— E cam temperamentală, Cait, remarcă Natalia. Pari aproape speriată!

Ridică bărbia spre Juillenne.

— Fata Milone e condamnată la Black Cottage. Își va ispăși fărădelegea servind ca viitoare moașă pentru coroană.

— Nu!

Arsinoe și băiatul încep să plângă și o iau în brațe pe Juillenne. Una dintre tinerele femei din familia Milone se prăbușește în scaun. Cealaltă se repede prin bariera de gardieni și, înainte ca Natalia s-o poată opri, se agață de mâneca ei.

— Te rog! spune ea. Lasă-mă să mă duc eu în locul ei.

— Ar trebui să te bucuri. Putea să fie moartă. Și sunt multe preotese care ar fi fericite pentru o astfel de sentință. E o cinste mai mare decât merită.

— E doar un copil. Nu aveți milă deloc? Familia Arron este într-adevăr atât de rea?

Natalia se uită la consiliul ei de toxici. Resentimentele oamenilor față de ei sunt tot mai mari pe zi ce trece. Atât de mari, că s-ar putea să fie nevoită să dea afară pe câțiva dintre ei și să numească noi membri, cu haruri diferite. Un războinic, poate. Sau chiar pe cineva lipsit de har. Asta ar trebui să-i liniștească pe oameni.

— Prea bine, spune ea, și oftează. Așa vom face.

Katharine aleargă s-o întâmpine pe Natalia chiar din clipa în care intră pe ușa din față, așa cum face de multe ori, când nu se

simte rău de la pregătirea cu toxine. Natalia își reține un zâmbet și își scoate mănușile încet, înainte să ia paharul rece cu suc otrăvit de pe tava de argint ținută de Edmund. Katharine pare că e gata să explodeze stând acolo, cu mâinile tremurătoare, împreunate peste fusta neagră și cu gleznele legănându-se într-un soi de dans ciudat.

— Da, Kat? zice Natalia în cele din urmă, iar Katharine o ia de mână.

— Mi-au spus că s-a întâmplat ceva! Ceva cu regina Arsinoe!

Genevieve îi surprinde privirea Nataliei când trece pe hol.

— O să vorbesc din nou cu servitorii legat de bârfe.

Natalia dă din cap. Amintirile lui Katharine au început să se estompeze. Nu mai există un pericol foarte mare să i se vorbească despre Arsinoe, sau chiar despre Mirabella. Acum sunt doar niște nume pentru ea. Rivale. Cu toate că au discutat despre asta doar în linii mari, Katharine știe că celelalte regine trebuie să fie ucise, și, după încă cinci ani de pregătire, înarmată cu un har toxic puternic, va fi gata s-o facă.

— Nu a fost vina servitorilor, o corectează repede Katharine. Am tras cu urechea.

— Ai tras cu urechea.

Genevieve se strâmbă.

— Mai degrabă ai rămas atâta timp tăcută, încât au uitat că ești acolo, șoricelule. O să vorbesc cu ei.

Îi atinge brațul Nataliei și pleacă. Natalia i-a dat surorii ei abia de curând un loc în consiliu, dar se pare că a responsabilizat-o. Sau cel puțin nu mai pare nici pe jumătate la fel de frivolă precum era înainte.

— Ce a făcut regina Arsinoe? întreabă Katharine. Ei spuneau că uram să fie pedepsită. Că tu o s-o pedepsești.

— A încercat să plece de pe insulă.

— Dar reginele n-au voie să părăsească insula.

— Nici măcar nu cred că a fost vina ei.

Natalia oftează.

— Cu siguranță nu a fost ideea ei. A fost convinsă de naturaliștii aceia stupizi. Niciodată n-au fost potriviți ca gardieni.

— Nu ca tine.

Katharine se uită în jos. E așa de sfioasă! Așa de dulce! Ar trebui să scoată sfiiciunea asta din ea, dar Natalia nu se poate încă hotărî s-o facă. Sau poate știe că ar fi imposibil. Katharine

va fi întotdeauna fata blândă și recunoscătoare, de care trebuie să ai mereu grijă.

— Deci ai fost blândă cu ea? Dacă nu a fost vina ei?

— Da.

— Dar ai pedepsit-o?

— Da.

Natalia întinde mâna și atinge obrazul palid al reginei.

— Voi avea mereu grijă de toate, Kat. Dacă vei fi obosită, eu voi fi plină de energie. Dacă vei fi slabă, eu voi fi de două ori mai puternică. Voi apăra eu coroana pentru tine.

Rolanth

— Regină Mirabella, ți-am adus ceva.

Luca își dă jos gluga pelerinei subțiri de călătorie, iar regina lasă deoparte cartea și se repede în brațele deschise ale Marii Preotese. Aceasta o îmbrățișează strâns pe fată și se trage înapoi, ca să-și scoată mănușile. Toamna a venit devreme în Rolanth, oraș situat mult spre nord, cu vânturi reci printre brazi și peste falezele de bazalt. În capitala Indrid Down, de unde a venit, oamenii încă se mai bucură de ultimele zile călduțe de vară, iar schimbarea de climă i-a adus Marii Preotese dureri de încheieturi. Îi va lua ceva timp să se obișnuiască cu vremea asta din Rolanth.

— Mă bucur doar că te-ai adus pe tine, spune Mirabella și îi sărută mâinile. Dar mie ce mi-ai adus?

— Prăjituri cu anason glazurate.

Luca le ridică, într-o cutie frumoasă cu dungi, și Mirabella le ia. Miroase cutia.

— Mă gândeam să le servim la ceai. Dar, mai întâi, ce e mai important. Trebuie să-ți povestesc ce s-a întâmplat cu sora ta, regina Arsinoe.

Zâmbetul Mirabellei se șterge. Relația lor a progresat mult de la momentul în care spiritele apei o sufocau pe Luca. Mirabella nu mai e un pericol. Nu mai e ținută în pivniță, de frică. Dar regina e încăpățânată. Cel puțin la fel de încăpățânată pe cât e de puternică, iar asta o face să fie cea mai încăpățânată fată de pe insulă.

— Trebuiau să-și dea seama că va da de necazuri. Trebuiau s-o păzească mai bine. Chiar nu o cunosc deloc?

— O cunosc și țin la ea, spune Luca. Am văzut asta.

Luca o ia de braț și începe să se plimbe cu ea prin curtea templului din Rolanth. Odată cu trecerea anilor, a ajuns să o îndrăgească pe regina elementală. Mai mult decât s-o îndrăgească. A ajuns s-o iubească, iar favoritismul arătat de Marea Preoteasă nu poate fi negat. Dar favoritismul Marii Preotese nu e același lucru cu favoritismul templului. Așa i-a spus Nataliei Arron când femeia a înfruntat-o, în cele din urmă. Nu va uita niciodată expresia de pe fața Nataliei, când i-a spus că va pleca din Indrid Down ca să stea la Rolanth cu regina.

— Care a fost pedeapsa? întreabă Mirabella când trec de altar și intră în sala boltită, cu pictura murală unde e reprezentată regina Elo, care respira foc, și unde se pot adăposti de vânt. A fost atât de aspră cum credeai tu?

— Nu. A fost o demonstrație rară de milă a clanului Arron. Exil pe continent pentru băiat.

Face o pauză când Mirabella își duce mâna la gât.

— Și exil de un alt fel pentru fată. La Black Cottage, ca viitoare moașă. Dar se pare că în locul ei se va duce mătușa, așa că regina Arsinoe își poate păstra prietena.

Mirabella expiră. După prima lor întâlnire de la lacul Starfall, Luca nu știa dacă poate fi controlată. Dar cheia îmblânzirii Mirabellei a fost delicatețea. Nu să încerce să-i scoată din cap gândul la surorile ei, ci să o ajute să le înțeleagă. Să o educe ca pe o regină și să o facă să fie pe deplin devotată zeiței. Să o facă servitoarea zeiței.

Sara Westwood încă mai speră, prostește, că într-o bună zi Mirabella va uita, așa cum fac celelalte regine. Dar Mirabella nu va uita niciodată. Poate pentru că e o regină așa de rară, cu o putere atât de mare, iar amintirile sunt felul în care zeița a ales să o testeze. Sau poate pentru că surorile i-au rămas întipărite în minte după ce a stat închisă într-o pivniță întunecată trei ani extrem de lungi.

Va fi nevoie de mult timp și de mai multă educație, dar Mirabella va fi regina de care insula are nevoie. Ea este aleasa. Luca știe asta, la fel de sigur cum a știut orice altceva din clipa în care și-a luat brățările și a intrat în templu.

— Ești la fel de sălbatică.

Luca întinde mâna și dă la o parte de pe umăr o șuviță încurcată din părul ei negru și lung.

— Ai ieșit în vânt și ai alergat iar cu Bree pe Shannon's Blackway?

— Doar înainte de rugăciunea de dimineață. Eram amândouă așa de agitate, așteptând să te întorci.

— Haide, atunci. Și eu sunt agitată, după câteva zile petrecute în trăsură. Vrei să te plimbi cu o bătrână în jos, spre oraș? Pe cărarea cu brazi?

— Desigur, Mare Preoteasă.

Mirabella îi oferă brațul. Luca nu are nevoie de un braț de sprijin, de fapt. Nu încă. Picioarele ei bătrâne sunt încă tari și nu dau semne că o vor trăda ani buni de aici înainte.

Dar e bine pentru regină să se considere utilă. Precum o îngrijitoare. Coboară pe cărarea cu brazi, pe colinele care se înalță deasupra orașului Rolanth. Nu foarte departe, speră Luca, fiindcă la întoarcere n-o să fie chiar așa de ușor, dar, din fericire, chiar după a treia cotitură, dau peste o procesiune funerară.

— Ce e aici? întreabă Luca și ridică brațul.

Trăsurile drapate în roșu încetinesc și opresc, iar caii se încordează pe panta dealului când vizitiii pun frână. Trei trăsuri simple, cu pânze de lână vopsită în roșu, nu ceva elegant ca mătasea sau măcar muselina. Sunt oameni de-ai locului, din Rolanth. Negustori sau țesători. Luca nu știe precis. Știe doar că unul dintre ei a comis o fărădelege, iar pentru asta a fost condamnat la moarte prin otrăvire.

O femeie coboară din prima trăsură și îngenunchează imediat în fața Lucăi. E învești mântată toată în roșu și obrajii îi sunt brăzdați de lacrimi.

— Mare Preoteasă, vrei să ne binecuvântezi?

— Desigur, desigur, acceptă Luca, în timp ce Mirabella privește scena. Dar ce s-a întâmplat?

— Băiatul meu cel mare a fost executat pentru furt, răspunde femeia. Consiliul Negru e crud. Nesimțitor. L-au torturat cu poțiunile lor îngrozitoare!

Femeia începe să plângă și Mirabella îi atinge umărul.

— Pentru furt? întreabă regina. Dar asta e monstruos! Să omori pe cineva pentru furt!

Într-adevăr, monstruos. Dar și neadevărat. Luca știe că băiatul a fost judecat pentru crimă, așa cum știa că alaiul lui de

înmormântare va trece pe aici, pentru ca trupul lui să primească binecuvântare la templu, înainte să fie ars pe falezele Blackway. Se apropie de cea de-a doua trăsură, dricul în care se află cadavrul băiatului, și spune, deși știe foarte bine că va veni după ea:

— Mirabella, stai deoparte!

Luca deschide ușa. Cadavrul e acoperit cu o pânză roșie și parfumat, ca să acopere mirosul de putreziciune. Dar mirosul persistă, după atâtea zile petrecute pe drum, de la Indrid Down. Ridică bărbia și dă pânza la o parte.

În spatele ei, Mirabella își înăbușă un strigăt.

E numai răni. Bășici sparte și roșii și urme adânci de unghii furioase lăsate de propriile lui degete, în încercarea de a scoate otrava din el. Luca o lasă pe regină să se mai uite câteva clipe, dar îl acoperă pe băiat, înainte ca ea să înceapă să plângă. La urma urmelor, e încă mică. N-are nici doisprezece ani.

Luca are grijă ca fața să îi rămână netulburată când se întoarce spre mama îndoliată, care trebuie că e într-adevăr mama lui, sau cel puțin o actriță foarte talentată. Își așază mâinile pe umerii femeii și o ridică în picioare.

— Binecuvântat să fie fiul tău care se întoarce în împărăția zeiței!

Luca își lipește degetul mare de fruntea femeii.

— Binecuvântată să fii și tu! Binecuvântată să fie familia ta!

— Nu e drept! plânge femeia. Consiliul Negru! Otrăvitorii!

— Știu. E îngrozitor. Dar nu va rămâne așa. Următoarea regină va schimba asta.

— Trebuie, spune femeia. Nu se mai poate așa. Nu mai putem suporta.

Luca se întoarce întristată spre Mirabella, care are ochii mari și strălucitori. Regina ține capul sus, furioasă, dar și oripilată, exact cum vrea și Luca.

— Voi schimba asta, spune Mirabella. Promit că o voi schimba!

Epilog

Wolf Spring

Doi ani mai târziu

Arsinoe și Jules merg prin poiana de lângă iazul Dogwood. Nu le supraveghează nimeni. Nu au escortă. Nici măcar nu au spus cuiva unde se duc sau când se vor întoarce acasă. Arsinoe credea că după cele întâmplate, după ce Jules și Joseph au furat barca aceea și au încercat să plece cu ea de pe insulă, vor fi păzite zi și noapte. Dar se întâmplă exact contrariul, de parcă abia de le observă cineva.

De când Caragh a plecat la Black Cottage și Joseph a pornit cu o corabie spre locul exilului, atâta tristețe emană din casa familiei Milone și din tot satul, încât ai senzația că inimile oamenilor și-au încetinit bătăile.

— Ce vrei să faci? întreabă Arsinoe. Să pescuiești? Să înoți? Apa e încă destul de caldă. Să cauți fructele care au mai rămas în valea lui Pace?

— Sigur, răspunde Jules.

Dar nu precizează ce vrea. Nu e nicio înflăcărare în vocea ei, cu toate că se întoarce spre Arsinoe și îi zâmbește. Draga de Jules. A făcut tot ce a putut să-i arate lui Arsinoe că nu o învinuiește. Dar învinovățirea lui Jules nu contează. Arsinoe știe că ceea ce s-a întâmplat cu Caragh și cu Joseph a fost din vina ei. Au fost pedepsiți pentru că au încercat să o salveze pe ea.

Noaptea târziu, când stă întinsă în pat, în camera pe care o împarte cu Jules, Arsinoe tot se mai gândește la ziua aceea din capitală. La expresia de pe fața Nataliei, când i-a exilat pe Joseph și pe Caragh. Cât îi urăște pe cei din familia Arron, pe toți, cu părul lor de un blond rece și privirile lor poruncitoare. Ar vrea să le distrugă viața, așa cum și ei au distrus viața lui Jules și a familiei Milone. Încă nu știe cum va face asta, dar are timp. Ascensiunea reginelor începe abia peste trei ani.

— M-am plictisit de aceleași cărări, rostește Jules pe neașteptate, și se oprește în loc. Hai să mergem în pădure. În pădurea din nord-est.

— Bine.

Lui Arsinoe nu îi place pădurea din nord-est. E întunecoasă și prea deasă. Jivine mari trăiesc în ea ferite de zgomotele și de oamenii din oraș, și de câte ori se duc acolo aud multe dintre ele, călcând greoi sau foșnind prin tufișuri, aproape de ele. Desigur că lui Jules nu-i spune asta. Ar fi cele mai ne-naturaliste cuvinte rostite vreodată de un naturalist.

Jules o conduce tot mai adânc în pădure, și merge atât de repede, încât e posibil să fi uitat că e și Arsinoe cu ea. Arsinoe nu mai vede soarele de pe cer, și toată lumina pare să fie înclinată. Din când în când, Jules se oprește, adulmecă aerul și ascultă, dar Arsinoe nu aude decât șoapta frunzelor și bâzâitul slab și enervant al insectelor. Unde sunt păsările? De ce Aria, familiarul lui Madrigal, nu bate din aripi, undeva, sus, croncănind pe crengi?

— Uite.

Jules îi arată cu mâna.

Fără ca Arsinoe să bage de seamă, au ajuns la un luminiș. Razele soarelui cad pe o întindere lungă de iarbă verde și mușchi și tufișuri cu frunze lucioase, cerate. În mijloc e o piatră mare, netedă, înaltă cât să te poți urca pe ea.

— N-am mai văzut asta niciodată, remarcă Arsinoe.

Jules nu răspunde. Chipul ei este încordat de concentrare, iar ochii ei, unul verde și unul albastru, se uită țintă la piatră. Își șterge câteva picături de transpirație de deasupra buzei de sus. Câteva șuvițe din părul șaten și ondulat au scăpat din cozi, și arată la fel de sălbatică precum e totul în pădurea asta.

Se apropie de piatră. Arsinoe o urmează și se uită la ea cum se cațără pe piatră. Jules se uită în jur, dar piatra nu o face să pară chiar atât de înaltă, și cu siguranță nu destul de înaltă ca să vadă peste vârful copacilor.

— E o piatră ciudată.

Arsinoe își lipește mâinile de piatra netedă și caldă de la soare.

— Atât de dreaptă și de netedă! Crezi că a fost ceva înainte? O bucată din ceva vechi?

Jules se uită în jos la piatră.

— Eu cred că… dacă mai venim aici, n-o s-o mai găsim.

Arsinoe înghite în sec, simțind un fior care o străbate din vârful capului până în capătul șirei spinării. Ca să ascundă senzația, se urcă pe piatră lângă Jules.

— Hai să… să mai stăm puțin aici, propune Jules, și se așază pe piatră. Nu-mi vine să mă întorc acasă.

Cu căldura pietrei în spate și cu lumina blândă a soarelui pe față, nu durează mult până când Jules și Arsinoe adorm. Când Jules se trezește, se smulge dintr-un vis frumos, pe care nu și-l

amintește foarte bine, însă era ceva cu râsete și cu căldură. Se gândește că e posibil ca și Joseph și Caragh să fi fost în el.

În tufișurile din stânga, sub umbra coroanelor copacilor, foșnește ceva, așa că Jules se ridică în fund. Întinde brațul spre regină, gata să o apere sau să-i spună să fugă. Jules nu pare cine-știe-ce, cu picioarele ei scurte și cu ochii ei ciudați, dar este curajoasă. Nu va ezita să lupte pentru Arsinoe. Nu îi e teamă că va fi rănită.

Dar după o clipă, neliniștea ei se împrăștie. Se transformă într-o senzație de calm profund. De pace. Tufișurile și ferigile foșnesc iar, și Jules așteaptă, ținându-și respirația.

Puiul pufos de pumă iese prudent la lumină. Clipește din ochi și e așa de mic, încât ochii lui încă mai au o tentă albastră, iar labele îi sunt mari și pufoase. Blana tot mai are petele acelea de pui.

În locul lui Jules, oricine altcineva s-ar teme, pentru că dacă apare un pui de pumă, mama lui nu poate fi departe. Dar când Jules și puiul se uită unul la celălalt, ceva pare că se așază la locul lui.

— Camden, rostește Jules, iar micul pui o ia la fugă voios prin poiană și îi sare în brațe.

Regina-Oracol

Nici apariții și nici sunete
Nici vini nu s-au găsit
Trădări – absolut niciuna

Dar toți la rând aveau
Să moară-n acea zi
Pentru Elsabet, nebuna

Din Cântecul Oracolului Nebun
Prolog

Într-o zi caldă de vară, regina Mirabella stătea pe treptele din față, la Black Cottage, la picioarele moașei Willa, care îi

împletea părul. Surorile ei mai mici – regina Arsinoe, cu doar câteva minute mai mică, și regina Katharine, mai mică decât ea cu o jumătate de oră – se jucau împreună în curte.

— E bine că pe negru nu se văd urmele de iarbă, a comentat Willa când Katharine s-a împiedicat și s-a rostogolit pe jos, cu rochia neagră fâlfâind prin aer.

— Ha, ha! a necăjit-o Arsinoe.

Ochii mari ai lui Katharine au început să lucească, înotând în lacrimi. Mirabella a tușit ușor, iar Arsinoe s-a uitat la ea cu un aer vinovat. Apoi a oftat și s-a dus s-o ajute să se ridice pe sora lor mai mică.

— De ce nu le spui niciodată să se poarte frumos? a întrebat Mirabella.

— Le spun să fie politicoase.

Willa separa părul micii regine cu mișcări blânde.

— E așa de lung acum! Așa de lung și de lucios! Când vei fi regină, să-l porți desfăcut și să nu-l acoperi niciodată cu voal.

Mirabella și-a stăpânit impulsul de a-și smuci capul din mâinile ei. Chiar și la cinci ani, știa că a te purta frumos și a fi politicos nu e același lucru, deși n-ar fi putut explica precis de ce.

Jos, în iarbă, Arsinoe și Katharine începuseră din nou să se alerge. Râdeau cu respirația tăiată, și când n-au mai putut să râdă, Katharine a început să cânte un cântec pe care Willa le învățase în dimineața aceea.

— Nici apariții și nici sunete, nici vini nu s-au găsit, trădări – absolut niciuna!

— Dar toți la rând aveau să moară-n acea zi, pentru Elsabet, nebuna! a încheiat Arsinoe cântecelul și a ridicat un băț pe care îl purta ca pe o sabie.

Katharine a scos un țipăt și a luat-o la fugă.

— De ce ne-ai învățat cântecul acesta? a întrebat-o Mirabella.

Era un cântec de regine, povestea ultimei regine-oracol, dar Mirabellei nu-i plăcea.

— Toți oamenii de pe insulă știu povestea oracolului nebun. Mai ales o regină.

— E doar un cântec.

— Cântecele păstrează istoria. Ca oamenii să-și aducă aminte.

Willa a coborât vocea, iar Mirabella știa că ceea ce urmează e doar pentru urechile ei.

— Se spune că harul previziunii, pe care îl avea regina Elsabet, s-a întors împotriva ei. Că a făcut-o să-și piardă mințile și, într-o criză de paranoia, a poruncit executarea oamenilor din trei case.

— Ce-i aia paranoia?

— Când ți-e frică sau ești convins de ceva ce nu există.

— Și ei erau siguri că ea s-a înșelat?

— Erau siguri. Și pentru crima ei, regina Elsabet și-a petrecut ultimii douăzeci de ani de domnie închisă în Turnul de Vest din Volroy. Iar acum nu vom mai avea niciodată regine cu harul previziunii.

Mirabella a înghițit în sec. Știa de ce. Pentru că toate tripletele născute cu harul previziunii erau înecate.

— Totul, din pricina ei?

Willa a privit în jur și-a chicotit văzând expresia dezolată de pe chipul Mirabellei.

— Nu te mai frământa așa! S-a întâmplat demult!

— Cât de demult?

— Demult, tare demult. Chiar înainte de venirea ceții, ca să ne protejeze. Regina Elsabet a domnit pe când insula Fennbirn încă făcea parte din lume. Pe atunci, porturile erau pline de corăbii din țări precum nobila Centra, bogata Valostra sau războinica Salkades.

Centra, Valostra, Salkades. Nume pe care Mirabella le mai auzise în învățăturile Willei. Dar nu prea des. Numele acelea se pierduseră în ceață. Acum, toate însemnau continentul. Ca și cum n-ar fi existat.

— Să stai închis vreme de douăzeci de ani e mult, a murmurat Mirabella, iar Willa a sărutat-o pe creștet.

A simțit o smucitură ușoară spre vârful părului și o coadă împletită a apărut pe umărul ei.

— Nu te mai gândi la asta. Acum, du-te și te joacă!

Mirabella s-a ridicat și a făcut ce i s-a spus. Dar tot restul zilei, și multe zile după aceea, s-a gândit la regina Elsabet și la cântecul oracolului nebun. Și s-a întrebat cât e de adevărat.

Cu cinci sute de ani înainte
la curtea reginei

Pe la jumătatea dimineții, la curtea reginei era deja mare agitație. Ambasadorii străini și trimișii celor mai de vază familii

din capitală începuseră să se adune din clipa în care s-au deschis ușile. Se strânseseră acolo și stăteau de vorbă, îmbrăcați cu cele mai bune mantii și pălării, și făceau schimb de noutăți și de bârfe în așteptarea reginei. Dar regina nu era nicăieri.

— Cât timp crezi că va dura azi? a întrebat Sonia Beaulin, care stătea la masa lungă, lângă ceilalți membri ai Consiliului Negru, răsucind în mână un pumnal și folosindu-se de harul ei de războinic să-l înfigă în lemnul mesei.

— Nu atât de mult cât ar dura să se făurească o altă masă.

Elementala Catherine Howe a privit găurile din lemn cu o sprânceană ridicată.

— Ai răbdare. Doar ai văzut cum guvernează; e foarte hotărâtă. Nu-i trebuie așa mult timp, ca altor regine. Și e încă tânără. Încă nu s-a obișnuit.

— A avut trei ani la dispoziție. Și noi suntem un consiliu tânăr. Noi nu ne-am obișnuit?

— Tu erai obișnuită dinainte, a spus Catherine și și-a aruncat pe spate frumoasele bucle castanii.

Lângă ele, așezată la mijlocul mesei, între războinica Sonia și Gilbert Lermont, cel cu harul previziunii – și fratele vitreg al reginei –, toxica Francesca Arron asculta. Cei din familia Arron se pricepeau, de regulă, să asculte. Și să aștepte. Iar Francesca așteptase trei ani, de când intrase în Consiliul Negru, să fie numită conducătoare.

— Sosește regina! Faceți loc!

Francesca s-a ridicat împreună cu ceilalți când regina Elsabet și suita ei au intrat în sală, iar obrajii lor îmbujorați și vocile tinerești au luminat pe loc încăperea, chiar dacă zidurile cu pilaștri unde se aduna curtea vara erau deja scăldate în soare.

— Scuzele mele că v-am făcut să așteptați! a rostit regina Elsabet.

Era îmbrăcată în ținută de vânătoare, cu o fustă neagră și largă pentru călărit, murdară de noroi pe poale. Și-a scos mănușile de călărie și i le-a dat cameristei, șoptindu-i ceva, iar fata a fugit, ca să revină, fără îndoială, cu dulciuri, gustări și vinuri bune. Isteață regină, să-i răsfețe cu ceva. În curând, întârzierea ei va fi uitată.

A trecut repede prin mulțime, cu picioarele ei atât de lungi, încât majoritatea celor din suită erau nevoiți să alerge ca să țină

pasul cu ea. Toți, în afară de comandanta Gărzii Regale, Rosamund Antere, din familia de războinici, care era mai înaltă cu un cap chiar și decât regina.

— Ai fost la vânătoare, a zis Francesca după ce regina Elsabet s-a așezat.

— Am fost.

Chipul îi era încă aprins de efort și ochii negri îi străluceau. Era aproape suficient ca să pară frumoasă. Dar nu îndeajuns.

Sonia Beaulin și-a dres glasul.

— Servitorii au spus că ai ieșit înainte de revărsatul zorilor.

— Știi un moment mai bun pentru vânătoarea de potârnichi? a zâmbit Elsabet. Acum, dacă cei din consiliul meu au terminat interogatoriul referitor la vânătoarea mea…

S-a întors către supușii ei, iar membrii consiliului s-au așezat unul după altul pe scaune, Francesca fiind ultima.

Gilbert Lermont s-a ridicat și a citit din registrul lui numele celor care veniseră primii, iar aceștia au făcut un pas în față. Regina a ascultat cu multă atenție veștile aduse de ei: rapoarte referitoare la comerț și recolte, sau nașterea unei fiice într-o familie de vază. Era adevărat ce spusese Catherine Howe: regina avea un stil foarte ferm. Comentariile ei erau puține, dar directe. Era inteligentă, dar nu pierdea timpul adresând complimente, indiferent că era vorba de ea sau de cei cu care vorbea.

Era o manieră de conducere destul de bună, a observat Francesca, dar nu îi va aduce simpatia publicului larg. Iar pentru o persoană atât de hotărâtă, îi lua cam mult timp s-o numească pe Francesca în funcția pe care o merita, de conducătoare a consiliului.

S-a uitat la regină cum râde cu râsul ei gutural, un râs gros pentru o regină așa de tânără, un copil, de fapt, la nici douăzeci de ani. Unii spuneau că e arătoasă, dar asta era doar amabilitate. Regina Elsabet avea un nas strâmb și o gură mare; nu era vreo frumusețe. Nu că frumusețea era obligatorie pentru regine, însă e mai ușor să iubești o regină frumoasă.

Când râsul lui Elsabet s-a transformat în tuse și ea s-a scuzat și a plecat, Francesca și-a ascuns zâmbetul. Putea să aștepte scaunul de conducătoare a consiliului. Dar n-o să aștepte la nesfârșit.

Mai târziu, în aceeași zi, Elsabet, regina-oracol, stătea în grădina ei dreptunghiulară, plină de verdeață, de pe latura sud-vestică a castelului Volroy. Era rezemată de spătarul unui fotoliu moale, la o masă de piatră cenușie, și juca cărți cu însoțitorii ei, ferită de soare sub o prelată de pânză neagră.

— Gilbert, ai de gând să pui cartea? Sau aștepți până când o să uit ce joc jucăm?

Buzele lui subțiri erau strânse, dar el și le-a subțiat și mai mult, evaluându-și cărțile din mână. A pus jos o carte, iar ea a zâmbit și i-a luat-o.

— Exact ce îmi trebuia.

— Fir-ar!

S-a încruntat și și-a trecut mâna prin părul blond-închis.

— Mi-am ieșit din mână. Puțini fraieri s-ar încumeta la un joc de cărți cu cineva care are harul previziunii. Asta dacă merge așa.

— Într-adevăr. Nu trebuie să ai harul previziunii ca să bați la cărți pe cineva care joacă așa de prost.

Râzând cu voioșie, Elsabet a pus pe masă cărțile câștigătoare.

— Fir-ar!

Regina a zâmbit, iar el a strâns cărțile și a început să le amestece. Gilbert Lermont era fratele ei vitreg; crescuseră împreună în luminosul oraș Sunpool, și ea putea să numere pe degetele de la o mână de câte ori o bătuse la cărți. Dar îl lăsa să dea vina pe lipsa de antrenament. Știa cum se simte, singur într-un oraș nou, cu puțini oracoli.

— M-am gândit de multe ori la casa noastră, a continuat ea.

Gilbert s-a uitat la ea pe sub sprâncenele negre. La fel și Bess, camerista ei favorită și însoțitoarea ei permanentă, la fel și Rosamund Antere, care stătea întotdeauna lângă ea, în calitate de comandant al Gărzii Regale.

— Indrid Down e acum casa ta, Elsie.

Elsabet s-a încruntat.

— Cineva nu poate avea două case? Ce vreau să spun e că… mi-e dor de vremea petrecută acolo, înainte de toate astea.

A schițat un gest spre propriul cap, spre coroana de argint incrustată cu pietre cenușii, care părea lipită de fruntea ei.

— Mi-e dor să fiu lângă oamenii care știu ce este harul previziunii și cum acționează el. Oamenii de aici se uită la mine ca la o ciudată. Și se așteaptă ca la curte să se întâmple în fiecare zi câte-o minune. De parcă ar trebui să fac două mari profeții după-amiază și una înainte de micul dejun.

A luat cărțile amestecate și le-a pus din nou jos, iar Bess a împins spre ea încă o cupă plină cu tonicul lui Gilbert.

— Nu mai vreau. E amar.

— Te rog! a spus Bess. Boala ta îi îngrijorează pe toți.

— A fost doar o durere de cap. Doar niște praf care mi-a intrat în piept, de la vânătoare.

Dar a băut tonicul, măcar ca s-o vadă pe Bess zâmbind.

— Pe urmă, nu sunt atât de îngrijorați, pe cât sunt de iritați.

— Poate dacă n-ai mai întârzia atât de des, a spus Gilbert, aranjându-și cărțile.

— Nu s-ar schimba nimic. Membrii Consiliului Negru nu mă plac pentru că nu fac lucrurile așa cum vor ei. Dar nu tu mi-ai spus, Gilbert, să mă impun din clipa în care ajung la Volroy? Din clipa în care am coroana? Nu tu m-ai avertizat că reginele tinere nu sunt luate în serios? Că ar putea să treacă ani de zile până o să devin adevărata stăpână a insulei mele?

— Și nu tot eu ți-am spus că o regină este la fel de bună precum îi sunt sfătuitorii?

— Ba da.

A strâmbat din buze spre el.

— Dar te-ai înșelat. Poate fi adevărat în cazul altor regine, dar o regină-oracol e la fel de bună pe cât este și harul ei.

La marginea umbrarului, mereu atentă, Rosamund Antere și-a înălțat capul, cu părul ei roșu ca sângele.

— Rosamund? Ce este?

— Vine regele tău consort.

Lui Elsabet a început să-i bată cu putere inima în piept, așa încât a înjurat în surdină. Era regină, nu vreo țărăncuță care putea să-și lase inima să-i dicteze purtarea. Dar cu William, regele ei consort, îi venea greu să-și aducă aminte de asta. De fiecare dată când intra el în cameră, ea își ținea răsuflarea. De fiecare dată când se uita la ea, îi venea să-și ascundă în palmă chipul neatrăgător.

William era din Centra, o țară de peste mări, către nord-est. Țara aceea se mândrea cu o armată puternică și cu terenuri

mănoase. Un rege-consort din Centra reprezentase întotdeauna o alegere politică înțeleaptă. Dar, dacă e să spunem adevărul, Elsabet l-ar fi ales pe William și dacă ar fi provenit dintr-o țară care nu avea nimic.

Și alți pețitori fuseseră frumoși. Toți, de fapt. Unii fuseseră foarte galanți. Dar niciunul dintre ei nu se uitase la Elsabet așa cum o făcuse William. Nimeni, în toată viața ei, nu se uitase așa la ea. Ca și cum ar fi fost frumoasă. Dezirabilă. Și în mod sigur nimeni care să fi fost așa de atrăgător ca el, cu ochii lui albaștri, strălucitori, și cu părul negru ca noaptea. Când îi făcea curte, el obișnuia să spună că, pe tron, părul lor negru îi va face să arate la fel de potriviți ca o pereche de cai înhămați la trăsură.

William a pătruns sub prelată și unul dintre însoțitorii lui Elsabet s-a repezit să-i aducă un scaun. Deși probabil că era o pierdere de vreme, căci William nu rămânea niciodată într-un loc foarte mult. Era tipul de persoană căreia îi plăcea mișcarea. El fusese cel care insistase să plece amândoi la vânătoare de potârnichi înainte să se crape de ziuă.

S-a aplecat și a sărutat-o pe obraz, dar când regina s-a încruntat, i-a întors fața și a sărutat-o pe buze.

— Astea sunt pentru tine.

A pus un buchet de flori de câmp pe masă, niște flori frumoase, roz, albe și galbene, cu tulpinile tăiate perfect egal de pumnalul lui și legate cu o panglică vărgată.

— Le-am cules de pe malul râului, aproape de locul unde am înotat, a spus el, iar Elsabet a adulmecat aerul și, într-adevăr, pânza cămășii era încă udă pe la guler.

Elsabet a învârtit panglica între degete. Era un ornament scump, o nouă modă, pe care văzuse că o adoptaseră multe fete din familii înstărite.

— De unde ai luat panglica? l-a întrebat ea, și William a înghițit în sec. Ai trecut pe la piață?

— Da! Nu puteam să vin la tine cu un buchet nelegat.

Elsabet a încercat să zâmbească. A făcut semn cu mâna spre cărți.

— Împărțim cărțile și pentru tine?

— Nu.

William și-a mușcat buzele.

— Mi-e poftă de niște muzică. Cred că am să mă duc să chem niște muzicanți.

Pe urmă a plecat, după doar o privire, și Elsabet s-a ridicat pe jumătate din scaun, să plece după el. Dar nu a dispărut de tot. A mai zăbovit în grădină, stând de vorbă cu câteva persoane care se adunaseră în grupuri mici, în apropierea suitei ei. A simțit că i se pune un nod în gât când l-a văzut că atinge bărbia unei tinere elementale foarte frumoase, cu un coc blond, strălucitor.

— Știi că a fost întotdeauna un seducător, a spus Gilbert încet. A fost una dintre calitățile care te-au atras la el când era pețitor.

Elsabet și-a desprins cu greu ochii de la el și s-a forțat să se întoarcă la jocul lor de cărți.

— Gilbert, harul tău s-a extins acum și la citirea gândurilor?

— Nu, regina mea.

— Așa am crezut și eu.

Harul lui Gilbert era să aibă viziuni în fum, și mai avea ciudata abilitate de a găsi lucrurile pe care le căuta într-o stare apropiată de transă, care îl făcea să se legene, în mod bizar, înainte și înapoi. Harul lui de oracol nu îl ajuta să audă gândurile cuiva sau să-i simtă emoțiile. Nici harul ei n-o ajuta să facă așa ceva, iar ea era bucuroasă pentru asta.

Silindu-se să nu se mai uite la William, Elsabet s-a rezemat de spătarul scaunului și s-a uitat în sus, la măreția castelului.

Sau, mai degrabă, la măreția pe care o va avea. Marea fortăreață Volroy era în construcție de o sută de ani, și nici acum turnurile sale înalte nu erau terminate. Timp de o sută de ani, piatra cea neagră venise pe insulă, pe uscat, pe râu și pe mare, până în portul Bardon. O sută de ani și nenumărate schimbări de echipe de constructori și artizani. Dar în domnia lui Elsabet, castelul va fi terminat. Știa asta, pentru că o văzuse. În aceeași viziune care îi arătase că le va învinge pe surorile ei și va deveni regină încoronată. Se văzuse plimbându-se cu coroana pe cap prin încăperile din Turnul de Vest, terminat, în sfârșit.

— În curând, acolo vor fi turle negre, a spus ea, și Bess i-a urmărit privirea. Știai, Bess, că regina războinică Aethiel a fost cea care a început construcția castelului Volroy?

— Știam, a răspuns Gilbert, înainte ca Bess să aibă ocazia. Aethiel a început-o, elementala Elo, cea care respira foc, a continuat-o, la fel ca ultima noastră regină, războinica Emmeline.

— Sigur că știai asta.

Elsabet l-a înghiontit în joacă, doar ca să-i șteargă de pe față expresia aceea arogantă.

— Tu ești istoric. Dar ai grijă să afle și oamenii de rând, bine? Am impresia că au început să fie nemulțumiți de cheltuieli.

— Domnia ta va fi oricum mai ieftină decât cea a reginelor războinice, cu raidurile și bătăliile lor nesfârșite, a spus Gilbert.

Auzind că se vorbește de război, Rosamund s-a băgat repede în discuție, luându-i pe toți prin surprindere cu faptul că se deranjase să asculte:

— Oamenii înțeleg războiul. Îi înțeleg costurile. Și gloria.

A ridicat din umeri.

— Și prada de război nu face rău nimănui.

— Atunci ai fi preferat să fiu o regină războinică, Rosamund?

Rosamund a întors capul spre regină și s-a uitat la ea cu ochii ei verzi, fără să clipească.

— Prefer să fii exact ceea ce ești.

— Bun!

Elsabet i-a zâmbit, apoi privirea i-a fost atrasă o clipă de William, care se întorcea cu muzicanții pe care îi găsise.

— Pentru că vremea reginelor războinice s-a dus. Acum vom avea pace. Pe care insula și-a câștigat-o.

Grădina neagră

În lunile de vară era un lucru obișnuit ca regina să-și adune curtea sau să-și primească oaspeții în aer liber.

Cel mai mult îi plăcea spațiul verde numit Grădina Neagră, un teren dreptunghiular, înconjurat de garduri vii și de un zid de piatră pe latura dinspre nord, cu iarbă verde și moale, îngrijit tunsă, și câțiva copaci. Din toate colțurile grădinii porneau niște alei largi, acoperite cu pietriș, care se întâlneau la o fântână din piatră neagră. Inevitabil, vreun străin comenta că Grădina Neagră nu e chiar neagră, iar atunci regina îi răspundea că nici să-i spună „grădina verde” n-ar fi sunat chiar bine. Toată lumea râdea, iar Francesca Arron își încleșta pumnii. Majoritatea oamenilor, chiar și majoritatea membrilor Consiliului Negru, găsea că e plăcut ca întrunirea curții să aibă loc în aer liber. Dar pentru Francesca Arron, asta însemna încă o încălcare a tradiției.

Francesca stătea departe de ceilalți și se uita cum regina se întreține cu ambasadorul din Valostra și cu cei patru însoțitori ai lui.

Cum regina își alesese regele-consort din țara rivală, Centra, valostranii nu prea mai aveau ce căuta acolo. Negoțul și resursele insulei Fennbirn erau rezervate în mare parte țării regelui-consort. Dar valostranii nu duceau lipsă de bani și continuau să-și trimită reprezentanții, în speranța că vor menține relații bune până la începerea următoarei Ascensiuni.

— Bravo, regină Elsabet!

Ambasadorul a bătut din palme când mingea reginei a lovit stâlpul vopsit care fusese înfipt în pământ. Era un joc care se juca cu piciorul și, ca să joace mai bine, Elsabet își ridicase rochia până aproape de genunchi.

— Fii atentă, i-a spus Sonia Beaulin când s-a apropiat de Francesca pentru a-i oferi un ciorchine de fructe otrăvitoare.

A ridicat un castron mic cu miere, ca să le înmoaie acolo.

— Strâmbătura ta începe să se vadă în spatele expresiei tale atent construite.

— Hmm!

Francesca a băgat în gură un fruct îndulcit.

— Uită-te la ea! Numai uită-te! Se joacă jocurile lor, cu fustele ridicate în cap.

— Nu sunt deloc ridicate în cap. Și nu are picioarele goale. Nu e nimic care să fie considerat inadecvat.

— Nu e inadecvat aici. Dar în țările lor? Se vor întoarce la Valostra și vor spune că regina este indecentă. O depravată.

— Atunci lasă-i să se întoarcă cu limbile tăiate, a replicat Sonia, făcându-și harul războinic să iasă la iveală.

— Iar scapi din vedere esențialul. Nu mă interesează părerea lor și n-am pic de respect pentru ridicolele lor standarde de conduită. Dar rapoartele de genul acesta aduc soldați la țărmul nostru. Războiul care să elimine indecența și corupția noastră. Care să ne salveze sufletele.

A scuipat o sămânță pe jos.

— Nimic nu e mai detestabil decât atacul și măcelul care își propun să ne salveze de noi înșine.

Când a auzit de război, Soniei au început să-i strălucească ochii.

— Cu siguranță, harul reginei Elsabet ne va avertiza din timp, dacă se va întâmpla asta.

— Harul previziunii nu e un har pe care să te poți baza. Iar harul ei începe să se piardă.

— De unde știi?

Francesca s-a uitat în ochii Soniei.

— Știu, pur și simplu.

Toată lumea a scos o exclamație înăbușită când regina, încercând să mai lovească o dată cu piciorul, s-a împiedicat în fusta care i s-a desfăcut și a făcut-o să cadă în genunchi. Un lucru jenant, desigur, dar Elsabet a râs. A hohotit cum rage un măgar, de-a dreptul, cu gura ei prea largă și cu dinții ei prea mari. Iar valostranii au sărit repede s-o ajute să se ridice, strângându-se buluc în jurul ei cu jachetele lor țipătoare, vărgate, și pălăriile cu pene. Noroc că era regină. Pe alta ar fi lăsat-o în praf.

— Uite, a zis Francesca. Până și regele-consort își dă seama că își permite prea multe libertăți.

William zâmbea, dar, pe măsură ce jocul continua, zâmbetul lui devenea tot mai îngrijorat.

— Știe că vor vorbi despre ea.

— Ei, și ce putem face noi? a întrebat Sonia. Suntem sfătuitorii ei, însă ea nu prea ascultă de sfaturi. Catherine spune s-o lăsăm să se mai obișnuiască nițel cu coroana. Pe urmă nu se va mai încăpățâna să facă numai ca ea. Se va sătura să încerce să se impună.

— Catherine Howe era îndrăgostită de regină încă dinainte de încoronare. Ca și rivala ta.

A făcut semn cu capul spre comandantul gărzii, care stătea vigilentă ca întotdeauna, supraveghindu-și soldații plasați la fiecare intrare.

Pieptul Francescăi s-a umplut de bucurie când Sonia a scrâșnit din dinți. O ură așa de mare! Francescăi îi plăceau sentimentele puternice. Sentimentele puternice de care se putea folosi.

Odaia reginei

Regina Elsabet se uita în oglinda ei de cristal. După o zi lungă, în care se întreținuse cu valostranii, era din nou singură, doar cu Bess, camerista ei favorită, care o pregătea de culcare. Când era singură, regina se simțea adesea deprimată, iar reflexia din oglindă nu făcea nimic ca să-i ridice moralul. Bess deja înlăturase cu grijă machiajul atent aplicat, așa că fața pe care o vedea regina era curată și naturală.

Și-a îndreptat spatele și a inspirat adânc. Arătoasă, așa o numeau. O regină cu prestanță, așa îi spuneau. Spera să fie adevărat. Cu o față așa de neatrăgătoare, era tot ce putea spera.

— Crezi că reginelor frumoase le e mai ușor? a întrebat Elsabet când Bess îi pieptăna părul lung și negru. Sau toate trebuie să defilăm frumos, ca niște cai scoși la vânzare, ca să facem impresie?

— Mai ușor! Cine vrea să îi fie mai ușor? Elsabet, cea pe care o știu eu, aleargă după provocări. Se hrănește cu ele.

Elsabet a oftat. Așa era. Când avusese prima viziune cu Ascensiunea și văzuse că sora ei mai mică o va ucide pe sora cea mare în locul ei, fusese puțin dezamăgită. O misiune mai puțin care să o despartă de coroană. Ar fi vrut să facă ea totul.

— Draga mea Bess!

Elsabet a întins brațul în spate și a atins mâna fetei. Ea și Bess erau, practic, de aceeași vârstă, dar fetele frumoase păreau întotdeauna infinit mai tinere, iar Bess era una dintre cele mai frumoase fete de pe insulă, numai bucle de aur roșu și buze roz-aprins.

— O să rămâi cu mine și după ce te vei căsători?

— Nu mă grăbesc să mă căsătoresc, regina mea.

— Te distrezi prea bine bucurându-te de libertate?

Bess a roșit.

— Întotdeauna am crezut că asta e una dintre cele mai grele poveri pentru o regină… să fii silită să te căsătorești atât de tânără. Atât de devreme. După atât de puține… încercări.

— N-am avut nevoie de încercări.

Elsabet a zâmbit.

— L-am găsit pe William.

Cineva a bătut la ușă, și Bess a pus jos peria de păr.

— Uite că vine chiar acum, a șoptit ea la urechea reginei, și Elsabet a simțit furnicături pe piele.

Chiar și după trei ani de căsătorie, sosirea regelui ei consort o făcea să se înfioare.

Dar Bess a revenit doar cu o tavă.

— Ce e asta?

— Încă un tonic de la Gilbert.

Bess a așezat tava pe noptieră, a pus o lingură de miere în lichidul amar și l-a amestecat. Elsabet i-a făcut semn să mai pună una și, strâmbându-se, încă una.

— Tușești tot așa rău? a întrebat-o Bess când regina a început să bea. Iei tonicul de câteva săptămâni, chiar și în timpul zilei.

— Nu e așa rău. Mai rele sunt durerile de cap. Tonicul nu mă ajută prea mult. Ce tonic ar putea să te vindece de presiunea coroanei? Dar îl știi pe Gilbert. Mereu are grijă de mine, mereu exagerează. Așa că o să beau amărăciunea asta până când o să fie satisfăcut.

Privirea i s-a îndreptat spre coridor.

— Vreun semn de la regele meu consort?

— Nu, regina mea.

Elsabet s-a încruntat.

— Îți aduci aminte cum alerga la mine în fiecare seară? Cum stătea în fața ușii și țopăia de nerăbdare cât mă îmbrăcai de culcare, și se plângea ce curent e în castelul ăsta afurisit și neterminat?

Bess nu i-a răspuns, dar Elsabet i-a văzut reflexia în oglindă. O expresie de compătimire.

— L-ai văzut cu cineva?

— Nu, regina mea, a spus Bess și a plecat repede, să bage niște lemne în foc.

— Dar a flirtat. Toată curtea l-a văzut flirtând.

— Regele-consort a flirtat întotdeauna. Mai ales cu tine, Elsabet.

Mai ales cu ea. Dar trecuseră luni de zile de când n-o mai căutase în timpul zilei, să se ascundă amândoi undeva, într-o cameră nefolosită sau pe un coridor pustiu. Și dacă nu mai era cu ea pe coridoare, înseamnă că era cu altcineva.

— Ți-a făcut… avansuri, Bess?

Bess s-a întors și și-a îndreptat umerii. Focul strălucea în spatele ei.

— Nu. Și dacă mi-ar fi făcut, l-aș fi plesnit drept peste ochi. L-aș fi umplut de vânătăi și ți-aș fi spus imediat.

Elsabet nu i-a răspuns pe loc, și Bess s-a apropiat repede de ea.

— Mă crezi?

— Sigur că te cred. Doar că mi-ar fi plăcut să spui că nu ar face asta niciodată. Că William al meu n-ar face așa ceva. Dar ar fi o minciună. Și tu nu m-ai minți niciodată.

Bess i-a mângâiat delicat părul și a sărutat-o pe creștet.

— Se spune că e ceva normal la un bărbat din Centra… și că n-ar fi prima oară când un rege-consort calcă strâmb.

E adevărat, deși în mod normal ar trebui să ceară mai întâi permisiunea. Sau măcar ar trebui să aștepte ca regina să-și ia prima un amant.

— Normal, a spus Elsabet. Nu vreau normalitate. Vreau măreție. Așa vreau să fie domnia mea. Când m-am mulțumit eu vreodată cu normalitatea, Bess?

În noaptea aceea, Elsabet s-a învârtit și s-a răsucit în pat până când, în final, n-a mai rezistat și și-a pus un halat pe ea. A tras un fotoliu de pe covor pe podeaua de piatră de lângă fereastră și a deschis fereastra, lăsând în casă briza rece, care ațâța focul. Era mijlocul verii, dar cum capitala era așa de aproape de portul Bardon, nopțile erau uneori foarte reci, iar ea și-a ridicat picioarele pe fotoliu și și-a băgat tălpile sub cămașa de noapte.

William nu venise. Era beat pe undeva sau ocupat cu treburi centrane. Poate că era prins într-un joc târziu de cărți, sau poate că se odihnea pentru vreo vânătoare matinală despre care uitase s-o anunțe. Oricare dintre aceste scuze era mai bună decât adevărul de care se temea.

Și-a sprijinit coatele de pervazul ferestrei și s-a uitat la orașul adormit, la apele liniște ale portului și sus, la lună. Când era mică, i se părea că zeița e acolo, în lună. În lumina aceea strălucitoare de pe cer. zeița era peste tot, desigur. În pământ și în recolte, în peștii care înotau în râu. În oameni. Și, mai presus de toate, în Elsabet, regina aleasă de ea.

— A fost o vreme când harul meu era atât de puternic, încât nu trebuia decât să cer o viziune ca să o am. Dar atunci exista un scop. Revelarea. Ascensiunea. Oare toate reginele-oracol sunt părăsite de har după ce sunt încoronate sau asta mi se întâmplă numai mie?

A așteptat, dar luna nu i-a răspuns. Era o prostie, s-a gândit ea, să îi ceri lunii răspuns. Marea Preoteasă era plecată în

pelerinaj, hoinărind prin munți, așa cum făcea de atâția ani. Iar poveștile despre reginele-oracol de dinaintea ei vorbeau doar despre viziunile lor mărețe. Despre cele mai importante profeții ale lor. Nu exista aproape nicio mențiune referitoare la guvernarea lor de zi cu zi, și cu siguranță nu exista vreun pasaj care să ofere sfaturi despre regii-consorți care nu se astâmpără.

— William, scumpul meu William, a murmurat ea. Sunt puternică în toate, în afară de el. O mică slăbiciune. Și iată că aceasta mi se pare că le acoperă pe toate celelalte.

Elsabet a mai zăbovit nițel la fereastră. Nu știa prea bine ce așteaptă. O viziune de la zeiță? Să intre William pe ușă? Gândurile ei erau tulburi, iar luna, oricât era de frumoasă, nu-i oferea răspunsuri. Așa că s-a întors în pat și, în final, a adormit.

Iar când a dormit, a visat. Un vis luminos, limpede și real, de la lumina soarelui din părul lui, până la noroiul întărit de sub tălpile lui. Era un băiat, un tânăr în haine obișnuite și cu degetele pătate de vopsea. Avea un zâmbet larg, puțin pervers, iar gropița din obrazul drept era mai pronunțată decât cea din obrazul stâng. Nu era la fel de frumos ca William. Dar ochii lui erau calzi. Nu a făcut nimic deosebit în visul acela, doar i-a zâmbit, iar când a prins glas, doar numele ei l-a rostit:

— Elsabet!

Curtea reginei

A doua zi, Elsabet încerca să fie atentă la ce spunea Gilbert. Era ceva legat de bani, lucru de care, în mod normal, era preocupată, spre regretul celor din Consiliul Negru. Înțelesese că regina de dinaintea ei nu prea se interesa de guvernarea de zi cu zi, preferând să se ocupe de chestiunile mai mărețe și mai importante, de războaie și de cuceriri. Când Elsabet a preluat coroana, și-a închipuit că membrii Consiliului Negru vor fi încântați de interesul pe care îl arăta. Dar ei păreau nemulțumiți. Până și cele tinere, pe care le numise ea, Sonia Beaulin și Francesca Arron. Nu însă și Catherine Howe. Blânda și raționala Catherine Howe n-ar putea, probabil, să fie nemulțumită de ceva.

Astăzi însă, Consiliul putea face ce vrea. Pe toată durata ședinței matinale, răspunsurile date de Elsabet fuseseră scurte și lipsite de interes. Ochii ei treceau peste hârtiile prezentate,

fără să le vadă însă. Era neatentă, iar motivul pentru care era neatentă era limpede pentru toți cei din cameră.

Regele ei consort stătea la masă de o oră cu o frumoasă brunetă. Numai că nu stătea, pur și simplu. Se aplecase așa de mult spre ea, încât era aproape urcat pe masă.

— Elsie.

Elsabet a clipit. Gilbert îi spunea așa doar în intimitate. De câte ori îl ignorase, s-a gândit ea, ca să-l facă să i se adreseze așa în fața curții?

— Da, Gilbert.

— Ești cu noi?

— Desigur.

I-a făcut semn cu mâna.

— Continuă.

Nu a luat în seamă scepticismul de pe fața lor și s-a concentrat. Nu era o chestiune complicată, putea să intuiască partea pe care o pierduse. Sau ar fi putut, dacă urechile ei n-ar fi fost atente la sunetul scos de râsul regelui-consort, sunet amplificat și mai mult de faptul că el încerca să-l înăbușe.

Elsabet s-a întors și s-a uitat fix la William. La mișcarea ei, toată curtea a înghețat. Toți, mai puțin regele-consort și fata ale cărei bucle negre erau înfășurate pe degetele lui. În sală era așa de liniște, încât atunci când Elsabet a vorbit, vocea a răsunat în aer ca un strigăt:

— Ce e așa de amuzant?

Râsul lui William și al fetei s-a oprit brusc, și cei doi s-au îndepărtat. Mâna lui a alunecat înapoi pe masă ca un șarpe vinovat.

— Ce spui, dragă? a întrebat el, și Elsabet i-a zâmbit larg.

— Ce e așa de amuzant? Ai fost foarte vesel acolo, în colțul tău. Nu vrei să ne spui și nouă gluma?

— A…

William a rămas cu gura căscată.

— Discutam despre starea modei. Despre… despre câte rânduri de haine și de nasturi trebuie să pui acum pe tine, și cât îți ia să te îmbraci normal.

Să te îmbraci normal. Sau să te dezbraci rapid.

— Desigur.

Elsabet a râs forțat. În plenul curții, câteva persoane speriate, sau solidare, au râs și ele.

— Într-adevăr, un subiect foarte amuzant.

O clipă, au avut impresia că Elsabet va reveni la chestiunea banilor. Dar ea a stat acolo și a respirat de câteva ori, adânc și rar, încleștându-și și descleștându-și pumnii în poală, în încercarea de a se calma. Dar, în final, n-a izbutit. S-a ridicat de la masa consiliului și picioarele ei lungi au purtat-o repede spre hol.

— Regină Elsabet! Elsie! s-a bâlbâit Gilbert și și-a adunat hârtiile, repezindu-se după ea.

— Asta e tot pentru azi, a anunțat Elsabet înainte să iasă. Vă mulțumesc pentru participare!

Imediat cum a ieșit din cameră, Bess a apărut lângă ea, fără să fie chemată, la fel ca Rosamund Antere, care a început să descrie cu lancea un cerc larg, pentru a deschide drum reginei.

— Bess, mănușile mele, te rog! Și o trăsură.

— Pregătiți trăsura reginei! a strigat cu glas tunător Rosamund, și zece soldați din gardă au sărit să îndeplinească ordinul.

— Nu! a strigat Elsabet. M-am răzgândit. Nu trăsura. Un cal. Și cai pentru comandantă și pentru Bess.

— Elsabet!

Gilbert a ajuns-o din urmă și a apucat-o de cot.

— Te simți bine?

— Mă simt bine, Gilbert. Mă duc să iau puțin aer la piața de lângă râu.

Asta l-a făcut să se încrunte. Celor din Consiliul Negru nu le plăcea faptul că regina frecventează piețele ca un om de rând. Dar ea tocmai din acest motiv o făcea: ca să fie ca oamenii ei, să fie printre ei. Să stea cu ei și să audă cu urechile ei ce probleme au. Iar azi, lucrul acesta îi va da prilejul să se distanțeze de William și de fata lui, așa că membrii consiliului n-aveau decât să bombăne. Oricum se părea că niciodată nu putea să-i mulțumească.

Sonia Beaulin a apărut în ușă și a ridicat bărbia.

— Piața de la râu?

A pufnit și și-a întors privirea spre Rosamund.

— N-ar trebui să duci regina acolo cu așa puțin soldați.

— Cunosc bine locul, Beaulin, a răspuns Rosamund. Soldații ăștia puțini sunt suficienți pentru protecție.

— Să mă scuzi dacă nu am încredere în judecata unui Antere!

Rosamund a făcut un pas spre ea. La fel și Sonia, cu toate că Rosamund o depășea cu un cap.

— Destul, destul!

Gilbert le-a despărțit.

— Voi două sunteți ca niște cățele. Mereu mârâiți și lătrați, cu blana zbârlită. Ar trebui să numim un naturalist în Consiliul Negru, ca să vă dreseze să stați cuminți.

— Mulțumesc, Gilbert! a spus regina și a plecat înainte să mai obiecteze cineva. Nu stau prea mult.

După ce regina a plecat cu alaiul pe urma ei, Sonia s-a întors în sala tronului și s-a apropiat de prietena ei, toxica Francesca Arron.

— E prima oară când regina îi critică public purtarea, a constatat ea.

Apoi s-a strâmbat.

— Uită-te la el. Ce dezolare s-a așternut pe fețișoara lui frumoasă. Nu va putea să-și adune curajul să se urce într-un pat străin diseară.

— Poate mâine, a replicat Francesca.

Dar nici măcar nu se uita la regele-consort. Se uita la oamenii strânși acolo, care le priveau cum șușotesc. Observa uimirea așternută pe fețele lor în urma micii izbucniri pe care o avusese regina lor, de obicei atât de calmă. Fără îndoială, Francesca va găsi o modalitate de a folosi acele bârfe în avantajul ei. Celor din familia Arron le plăcuse întotdeauna să facă așa.

— Să-i interzici fetei accesul la curte pentru un anotimp întreg, a spus Francesca. Și ai grijă să te vadă lumea când faci asta. Regina va aprecia această favoare.

Indrid Down

Când Elsabet a ajuns la piața de la râu, galopul calului aproape că îi împrăștiase sentimentele de gelozie și rușine. Ce obrăznicie din partea lui William, să-și facă de cap chiar sub ochii ei! Și cât de proastă fusese, să cedeze și să aibă o ieșire așa de jenantă! Acum lumea o să înceapă să vorbească, s-a gândit Elsabet în timp ce descăleca. Dar las-o să vorbească. Deja vorbește de luni de zile. Las-o să vadă că ea nu îi va accepta purtarea. Las-o să vorbească despre asta.

A inspirat adânc, în timp ce Bess a descălecat și și-a ocupat locul lângă ea, într-o parte, iar Rosamund în cealaltă parte. Piața de la râu era locul ei preferat pe timpul verii, pentru că era mai răcoroasă și mai puțin aglomerată decât piața din portul Bardon, și mirosea mai puțin a pește. Azi era animată, tarabele erau pline de negustori care vindeau carne crudă și conservată, pânzeturi proaspăt vopsite, bijuterii și podoabe după pofta inimii. Oamenii îi zâmbeau și își scoteau pălăria în fața ei, iar ea le răspundea cu zâmbete. Nu fuseseră martori la rușinea ei. Iar ea și-a jurat că se va comporta atât de degajat în piață, încât ei nu vor da crezare zvonurilor pe care le vor auzi mai târziu.

S-au oprit la taraba unui naturalist și s-au uitat cum acesta coace căpșunile acoperindu-le cu palma. Elsabet a cumpărat un coșuleț plin.

— Pentru plăcintă, a sugerat el, luând monedele din mâna ei.

— Puternic har pentru un bărbat, să coacă fructele doar cu o atingere, a comentat Rosamund, după ce au pornit mai departe. Trebuie că face parte din familia Travers.

Travers era cea mai puternică familie de naturaliști de pe insulă. Majoritatea fructelor și legumelor care ajungeau la Volroy erau cultivate și coapte de ei în orașul lor, Sealhead, aflat pe partea de sud-vest a insulei, și asta pentru că fructele și legumele lor erau cele mai bune.

Bess a întors capul ca să se uite mai bine la naturalist. Era întotdeauna curioasă când venea vorba de oameni cu har puternic, fiindcă ea nu avea har deloc. Din dreapta lor, o femeie a strigat la ele, cu o cupă de vin rece în mână, pentru regină, iar Rosamund mai că nu i-a zburat-o din mână. Bess i-a plătit femeii și i-a mulțumit, aruncând o privire spre Rosamund.

— Voi, ăștia cu harul războiului, a mormăit ea. Pentru voi, totul e o amenințare. Totul e o provocare.

— Ai prefera să fiu mai puțin vigilentă când e vorba de siguranța reginei noastre?

Bess și-a așezat mâna pe brațul lui Elsabet.

— Cine crezi tu că ar vrea să-i facă rău reginei? Dar nu, desigur. Pur și simplu aș vrea să nu mai reacționezi așa, exagerat. Nu mai căuta bătălii. Am avut două regine războinice în ultimele trei generații, și acum nu mai există nicăieri vreun rege care să vrea să ne atace. Dacă ar exista vreunul, ar ști ce

va găsi aici: războinici cu har puternic, ale căror săgeți nu-și ratează niciodată tinta. Și care venerează moartea.

A atins-o pe Rosamund cu degetele sub bărbie, iar aceasta i le-a îndepărtat cu palma, zâmbind.

— Noi nu venerăm moartea. Dar știm că e puțin probabil s-o întâlnim.

Au continuat printre tarabe și s-au oprit în dreptul uneia la care doi bărbați negociau prețul unor pânzeturi frumos colorate, iar Elsabet și-a trecut mâna peste o pânză atârnată.

— Și eu mi-aș dori să nu mai cauți bătălii, Rosamund, a spus ea. Cel puțin cu membrii Consiliului Negru.

A privit-o pe comandantă cu un aer grav, ca să se asigure că nu vorbește în van. Prea des erau gata să se ia la bătaie Rosamund și Sonia Beaulin. La palat, Gilbert spusese că erau ca niște cățele. Dar erau mai degrabă ca niște lupi. Două haite: haita Beaulin și haita Antere, și dacă ar fi început cu adevărat o luptă între ele, aceasta s-ar fi terminat în sânge. Când Elsabet devenise regină, se gândise că va potoli cele două familii, numind-o pe Sonia membru în Consiliul Negru, și pe Rosamund, conducătoarea gărzii regale, dar acum se părea că făcuse o greșeală și că fiecare dintre ele ar fi preferat poziția celeilalte. Dar cine știe? Poate că așa era soarta lor, să fie mereu în conflict, și niciodată n-ar putea exista pace între ele.

— Am să încerc, regină Elsabet.

— Bine.

Și-a luat de brațe cele două prietene.

— Cu toții trebuie să încercăm să fim un exemplu pentru oameni. Iar reputația ta e și așa destul de fioroasă. Și acum spun oamenii că îți vopsești părul cu rădăcină de roibă, ca să îți semene cu sângele.

— Ha! a hohotit Bess și și-a astupat gura cu palma.

— Dar nu întotdeauna trebuie să dăm un exemplu.

Rosamund și-a coborât glasul și a împins-o ușor pe Elsabet cu umărul.

— Nu față de cei dragi. Noi vedem bine că ești tulburată.

— Și eu care credeam că mă prefac așa de bine!

Elsabet a oftat. Bess și Rosamund erau prietenele ei cele mai apropiate. Mai apropiate chiar decât era de Gilbert, pe care îl considera un frate. Bess fusese alături ea de când erau mici, iar mama lui Bess fusese în serviciul familiei Lermont, la Sunpool.

Pe Rosamund o întâlnise, prin forța împrejurărilor, în Anul Ascensiunii, și o luase imediat lângă ea pe această luptătoare posacă. Dacă în ele nu putea avea încredere, atunci în nimeni nu putea avea încredere.

— Știți că lumea spune că nu mă simt bine, a continuat ea încet.

— Lumea se teme că nu te simți bine, a corectat-o Bess, dar pentru Elsabet nu părea să fie o mare diferență. De-asta vorbesc oamenii. Sunt îngrijorați.

— Cred că au dreptate.

— Au dreptate?

Rosamund s-a întors repede spre regină și a măsurat-o din cap până în picioare.

— Care e problema? Ce boală e?

Elsabet a zâmbit.

— Nimic care se poate vedea pe dinafară.

— E vorba de dezmățatul tău rege-consort? Dă-mi dezlegare să-l bat. N-o să-i las niciun semn.

— Rosamund! a exclamat Bess, iar comandanta a tăcut. Spune-ne, Elsabet.

— Cred că harul meu se pierde, a răspuns Elsabet sec.

Și gata. Frica ei tăinuită, care o cuprinsese de aproape un an. Un an cu tot mai puține viziuni și cu tot mai multe accese de tuse și dureri de cap.

— Nu am mai avut nicio viziune și nu am mai simțit atingerea harului de foarte mult timp.

Rosamund și Bess s-au uitat una la cealaltă cu gravitate și au încetinit pașii în mijlocul pieței aglomerate. Elsabet le-a tras ușor de coate. N-ar fi trebuit să le spună acolo. Atrăgeau atenția cu tristețea lor.

— De cât timp? a întrebat-o Bess.

— De câteva luni. Multe, multe luni.

Nu a pomenit nimic de visul ciudat pe care îl avusese după ce vorbise cu luna pe fereastra camerei ei. Visul în care apărea un băiat cu degetele pătate de vopsea. Era un simplu vis. Nimic mai mult.

— Și ce e oare o regină-oracol fără har?

— Este Regina încoronată, a replicat Rosamund. Și pe urmă, de unde știi că harul tău a slăbit? A fost puternic atunci când ți-a trebuit, la Ascensiune. Poate că n-ai avut nevoie de el până

acum. Oamenii trebuie să fie bucuroși că nu ai nicio viziune. Asta înseamnă că sunt în siguranță.

— Dar cu siguranță – Elsabet a roșit – cu siguranță m-ar fi prevenit în legătură cu... aventurile lui William.

— De ce s-o fi făcut? s-a stropșit Bess. zeița n-are nevoie să trimită viziuni pentru ceva care se vede cu ochiul liber.

Și-a înăbușit un strigăt și și-a astupat iar gura cu mâna. Elsabet a rămas cu gura căscată, dar apoi a început să râdă. Tare și sincer, cu capul dat pe spate, arătându-și dinții mari.

— Îți mulțumesc, Bess! Asta chiar mă face să mă simt mai bine.

Camera reginei

Când William s-a furișat în camera reginei, ea era deja hotărâtă să se arate supărată. Rece. Poate chiar indiferentă. Trecuseră trei zile de când îl prinsese flirtând cu fata aceea în fața tuturor curtenilor. La început, a avut impresia că el se ține departe de frică, sau poate din delicatețe. Dar pe măsură ce zilele treceau, a început să i se pară că e mai degrabă o pedeapsă. Ca și cum ea ar trebui să-l caute și să-și ceară iertare. Sunt regină, își spunea ea. Am fost regină încă de la naștere, nu am cum să-mi cer iertare.

Dar era o minciună. În clipa în care i-a auzit pașii la ușă, a știut că o să cadă în genunchi în fața lui și o să-l implore, numai să nu mai facă. Numai să se întoarcă. Numai să o iubească.

Bess l-a condus în cameră și i-a strâns mâna lui Elsabet înainte să facă o mică plecăciune și să-i lase singuri.

— Ei, scumpa mea? a întrebat William. E momentul să încheiem gâlceava?

Ciuda din vocea lui i-a sfâșiat inima. Ar trebui să încerce s-o liniștească. Să o ia de mână. Nu să stea acolo, drept, și să se uite urât la ea.

Elsabet a inspirat încet.

— Vrei să fii decăzut din drepturi?

— E o amenințare?

— Ia-o cum dorești. Vrei să fii decăzut din drepturi? Să fii rege-consort doar cu numele? Voi fi încântată să-ți ofer o casă la

țară. O mică proprietate, unde să poți vâna. Eu nu îți voi căuta scuze, dar tu poți să dispari din capitală.

El nu se așteptase la asta. Arăta efectiv șocat.

— Să dispar din capitală? Să mă duc la țară? Și ce-ar spune despre asta vărul meu, regele din Centra?

— Nu ar spune nimic. Vom fi în continuare căsătoriți. Alianța încheiată de Centra și Fennbirn este stabilită pentru o generație.

A așteptat, privindu-l cum se gândește, și s-a silit să-și păstreze chipul impasibil.

— Și tu ce vei face? a întrebat el. Când eu voi fi plecat?

— Voi face ce doresc. Eu sunt regina.

Era Regina încoronată, întruparea zeiței pe pământ. Și totuși, asta nu era de ajuns ca să-l facă pe el să o privească așa cum o privise pe fata aceea în sala tronului.

Cât timp ea a rămas așa, tăcută, William a început să se frământe și postura lui și-a pierdut rigiditatea.

— Dar… cum rămâne cu tripletele? Cu noile regine?

— Mă vei vizita în patul meu în fiecare an, de Beltane.

Elsabet a înghițit în sec.

— Datoria ta sacră.

El și-a trecut palmele apăsat pe față și, imediat după aceea, duritatea i-a dispărut, apoi s-a apropiat de ea și a prins-o de mâini.

— Elsabet. Draga mea. Chiar s-a ajuns la asta? De la ceva așa mărunt?

— M-ai făcut de râs în fața curții. Asta nu e ceva mărunt.

— Știu.

A sărutat-o pe obraji.

— Știu, ai dreptate. Am fost necugetat. M-am lăsat dus de val.

I-a sărutat gâtul, mâinile, buzele. Și-a folosit toată puterea pe care o avea ca să-i slăbească determinarea, până când brațele ei au fost în jurul lui, cămașa ei de noapte a alunecat în jurul taliei, și atunci el a condus-o spre pat.

Miezul verii

În apropierea Miezului de Vară, capitala era un oraș plin de însuflețire și de veselie, deoarece coroana și cetățenii se pregăteau de sărbătoare. Elsabet avea de gând să deschidă

porțile palatului Volroy și să țină în curtea acestuia festivitățile, nu în piața din Indrid Down. Aveau să fie deschise porțile deopotrivă pentru oamenii simpli și pentru familiile bogate, cu har. O demonstrație de unitate și de pace, după decenii de uneltiri și războaie. Evident că membrii Consiliului Negru se împotriveau.

— Sacralitatea castelului va fi încălcată și chiar securitatea ta va fi imposibil de asigurat.

Sonia Beaulin a schițat o strâmbătură. Nu îi spusese direct că e nebună, dar expresia ei exasperată lăsa să se vadă limpede ce crede.

— Rosamund se va ocupa de securitatea mea.

— Rosamund Antere are puțin har la strategie. Conduce garda regală cu priceperea unui copil.

Aflată lângă Sonia, în sala consiliului, elementala Catherine Howe a tras-o pe aceasta de mânecă.

— Să știi că te aude. E chiar lângă ușă.

— Ca și cum mi-ar păsa!

Sonia a izbit cu pumnul în masă, făcând-o să se zguduie.

Elsabet a tresărit. Blânda Catherine, atât de împăciuitoare și de calmă, pentru o elementală, și cu atât de puțină înțelegere când venea vorba de alte haruri. Nu avea intenții rele, dar de multe ori reușea să agraveze situația.

— Organizarea festivalului în curtea palatului Volroy le va da ocazia oamenilor să vadă mai de aproape construirea turnurilor. Pot să îi anunț că Turnul de Vest e aproape gata. Și să le spun povestea construcției, ca să-și aducă aminte că nu eu am poruncit să se ridice un castel atât de costisitor. Aud destule bombăneli când trec prin piețe. Sunt convinși că îi sărăcesc.

— Scandalos! a exclamat Gilbert, dându-și părul blond și fin de pe frunte. Materialele de construcție vin în flux constant încă dinainte de a ne naște noi.

— Eu știu, o știi și tu, însă oamenii uită.

— Oamenii sunt agitați, a bombănit Sonia. Au trăit prea mult fără lupte și atacuri. Caută motive de nemulțumire.

Elsabet a strâns din buze. Așa nu ajungeau nicăieri.

— Ți-am ascultat obiecțiile privitoare la sărbătorire și le voi lua în considerare. Dar festivalul Miezul Verii e peste două săptămâni, așa că am face bine să pregătim castelul.

S-a ridicat de la masă și nu le-a luat în seamă fețele acre, în timp ce se îndrepta spre Grădina Neagră pentru o după-amiază cu jocuri și răcoritoare. Rosamund i-a deschis ușa larg, cu fața întunecată ca norii de furtună, și a făcut o plecăciune când Elsabet a trecut pe lângă ea. Plecăciunea ei era reușită, cu o mână ascunsă în faldurile mantiei, și dacă regina nu s-ar fi uitat intenționat acolo, n-ar fi văzut mânerul pumnalului pe care Rosamund îl scosese din teacă.

— Vino cu mine, Rosamund, i-a spus ea și a luat-o de braț. Și bagă acel pumnal la loc în teacă. N-am să-ți dau voie s-o înjunghii pe Sonia Beaulin azi, indiferent ce-a spus.

Au ajuns în Grădina Neagră fără incidente și membrii alaiului s-au risipit pe pajiștea pe care fuseseră așezate mese pline cu mâncare și băutură. William era deja acolo și a întâmpinat-o pe Elsabet cu un sărut pe obraz. Fusese foarte atent cu ea după ce se împăcaseră. Venise în patul ei în fiecare noapte, și chiar o încolțise pe coridoarele castelului, înghesuind-o într-o tapiserie și copleșind-o cu săruturi până când rămăsese fără aer. Dar ardoarea lui se stinsese, după cum știa și ea că se va întâmpla. Cum trebuia să se întâmple. Bănuia că se strecoară afară din castel cu fete din capitală. În mod sigur flirta din nou. Dar cel puțin își stăpânea impulsurile când era ea de față.

Regina s-a așezat cu Gilbert la o masă de la umbră, iar Bess le-a turnat un vin rece. Elsabet l-a băut și a fost gata să-l scuipe. Fusese amestecat cu tonicul amar făcut de Gilbert.

— Bleah!

— Iertare, regina mea! A fost porunca lui Gilbert.

Elsabet l-a bătut ușor pe mână pe fratele ei vitreg.

— Iar eu apreciez asta! Însă am luat deja o doză de tonic la micul dejun. Așa că acum, Bess, voi bea un vin simplu, cu apă.

— Da, regină Elsabet.

Bess a făcut o plecăciune. Gilbert s-a încruntat, dar nu s-a împotrivit.

— Au venit câteva persoane în audiență, a continuat Bess, în timp ce turna vinul. Presupun că nădăjduiau să le asculți petițiile după-amiază.

— Câți sunt?

— Doar câțiva. Niciunul cu plângeri. Mai degrabă legat de festival. Un brutar cu monstre de degustat pentru serbare. Un pictor.

— Atunci, trimite-i la mine.

Elsabet a făcut semn cu mâna spre fundul grădinii, unde observase niște siluete în umbră.

— Oricum e aici tot consiliul.

Era doar pe jumătate atentă când băiatul a venit în fața ei și s-a înclinat. Nu exista nimic deosebit la el. Nimic care să-i atragă atenția. Abia când Francesca Arron a dat citire petiției lui, Elsabet s-a uitat cu adevărat la el. Iar apoi nu și-a mai putut dezlipi privirea.

Era tânărul din visul ei. De la părul blond și ciufulit, până la petele de vopsea de pe degete. Era real. Încă-și mai amintea perfect sunetul vocii lui din noaptea aceea, când îl auzise rostindu-i numele.

— Regină Elsabet, acesta este Jonathan Denton. Un pictor care face ucenicie la un maestru din Prynn.

Francesca a făcut o pauză, ca să-l măsoare din priviri. Prynn era orașul toxicilor. Fără îndoială că încerca să-și dea seama dacă îl cunoaște sau dacă are vreo picătură de sânge Arron.

— Expune-i reginei problema ta!

— Regină Elsabet, a început acesta, și Elsabet a fost gata să scoată un țipăt de uimire. Aș dori să-ți fac portretul. Pentru sărbătoarea Miezului de Vară.

Ea nu a răspuns.

— Regina nu dorește un portret, a intervenit Francesca. A trebuit să pozeze pentru un portret când a fost încoronată. Nu văd de ce ar trebui să pozeze din nou, oricum, nu așa de repede.

— Aș vrea…

Jonathan Denton a șovăit.

— Lucrez foarte repede.

— Mulțumim. Dar nu avem nevoie să plătim un alt portret, doar ca să poată un tânăr ucenic să-și facă un nume.

El a rămas cu gura căscată. A dat din cap și a făcut din nou o plecăciune, uitându-se cu disperare direct în ochii mari ai reginei.

— Mulțumesc, regina mea! a rostit el și s-a întors să plece.

— Stai!

Elsabet s-a ridicat pe jumătate din scaun. Francesca Arron s-a uitat la ea cu asprime.

— Voi poza pentru acest pictor. Un tablou cu prima sărbătoare a Miezului de Vară ținută la castel va arăta foarte bine pe zidurile din turn.

Volroy

Lui Elsabet chiar nu-i plăcea să pozeze. Îi zvâcnise fața aproape tot timpul când pozase prima oară, și detestase tabloul, cu toate că artistul fusese drăguț, îi îndulcise linia obrazului, îi făcuse niște fălci delicate și îi atenuase curbura nasului. Așa că nu știa ce face când l-a întâlnit pe pictorul Jonathan Denton în curtea luminoasă întinsă de-a lungul laturii de vest a palatului Volroy. Știa doar că îl văzuse într-un vis, și era decisă să afle de ce.

— Regină Elsabet.

El s-a apropiat de ea cât a îndrăznit de mult și s-a înclinat.

— Sunt onorat că vei poza pentru mine! Promit că portretul va fi exact așa cum îl dorești! Mi s-a spus că redau cu iscusință clădirile. Palatul Volroy va fi un fundal foarte bun, cu tine în fața lui. Sau poate…

— E bine așa.

A pregătit un scaun și ea s-a așezat, apoi a rămas cu răbdare nemișcată cât timp el i-a așezat faldurile rochiei, ba chiar i-a atins și fața, mișcând-o într-o parte și în alta, pentru a surprinde lumina cât mai bine.

— Cât timp va dura?

— Nu mult.

A zâmbit, puțin sfios.

— Dacă stai nemișcată.

— Pot să vorbesc?

— Desigur! O să… o să îți spun eu când ajung să lucrez la… expresia ta.

Ea l-a privit cum se apucă de treabă, pregătindu-și pensulele, pânza și vopseaua.

— Pari emoționat.

— Sunt emoționat.

— Dar ai avut destul de mult curaj cât să vii la regină și să-i ceri să faci un tablou pentru o ocazie specială.

El a zâmbit din nou, mai degajat de data asta.

— Presupun că sunt curajos pentru arta mea.

Elsabet a oftat. Părerea îi rămăsese neschimbată. Nu avea nimic extraordinar. Era un tânăr de înălțime și conformație normale. De vârsta ei sau poate cu câțiva ani mai mic. Oare se înșelase? Nu își amintea bine visul? Sau poate visul fusese doar un vis. Poate că îl mai văzuse undeva, prin târg sau în piața orașului, și mintea ei a scos, pur și simplu, chipul lui din memorie, fără vreun motiv.

Numai că visul ei fusese atât de realist. Iar ea nu avea obiceiul să viseze necunoscuți.

— Jonathan Denton, a spus ea. Distrează-mă cât timp lucrezi. Spune-mi ceva despre tine.

— Ce ai dori să-ți spun?

— Orice. Ce le spui de obicei oamenilor când îi întâlnești prima oară. N-am auzit niciodată de familia Denton, a reluat ea, văzându-l încurcat. Îți faci ucenicia la Prynn, dar de acolo ești? Ai harul toxicilor?

— Da. Avem harul toxicilor, dar nu sunt surprins că nu ai auzit de noi. Se pare că singurii toxici de care știe lumea sunt cei din familia Arron.

— Asta pentru că sângele lor se găsește în toate familiile toxicilor, sau cel puțin așa se laudă ei.

— E adevărat.

Jonathan a ridicat pensula.

— Toți toxicii din Indrid Down au puțin sânge de Arron în ei. Dar eu nu am prea mult. Părul nu-mi e nici pe departe suficient de blond.

Ea a râs și s-a uitat la hainele lui: pantaloni și haină cenușii. Hainele erau de bună calitate, bine croite, dar erau simple și nu se vedea nicăieri vreun tiv din blană. Probabil erau cele mai bune haine pe care le avea, îmbrăcate pentru această ocazie specială, la Volroy. Și-a îndreptat spatele și s-a uitat atât de atent la chipul ei, încât ea a roșit.

— Vrei să..., a continuat ea și și-a dres glasul, vrei să-mi fixez privirea într-un anume loc?

— Nu, eu... Iertare! Am rămas cu ochii la tine. E ceva fascinant să fii așa de aproape de o regină-oracol.

— Da. Coroana mea îi orbește pe oameni și îi face să nu-mi mai vadă defectele. Poate va orbi și ochiul tău de pictor și portretul meu va arăta splendid.

El și-a plecat privirea, făcând-o să se simtă vinovată. Ce-ar fi putut el să-i răspundă? Să o flateze și să-i spună că-i frumoasă?

— O regină-oracol e o regină ca oricare alta. Nu-ți face griji; nu pot să văd în inima ta și să-ți descopăr secretele.

— Asta e o ușurare. Trebuie să recunosc că nu știu nimic despre harul previziunii. N-am fost niciodată la Sunpool, iar harul e întâlnit extrem de rar în altă parte.

— Nu e nicio rușine. Și pentru mine e un mister ce înseamnă să fii toxic. Toate harurile sunt imposibil de înțeles pentru cei care nu le au. Poți să îmi pui întrebări, dacă dorești.

El s-a oprit din pregătirea pânzei și s-a gândit.

— Ai știut întotdeauna că o să câștigi coroana?

— Da. Când a început Ascensiunea, după festivalul Beltane, avusesem deja o viziune clară și puternică.

— Cu moartea surorilor tale?

— Cu mine. Plimbându-mă prin încăperile terminate din Turnul de Vest.

A ridicat privirea spre Volroy, dându-și capul pe spate. Îi cunoștea conturul suficient de bine ca să-l vadă cu ochii închiși, știa unde se termină turnul încă nefinalizat și care sunt pietrele care îl fac să arate ca o gură știrbă care zâmbește.

— Trebuie să fi fost foarte reconfortant, a remarcat el.

— A fost. Și n-a fost. Harul vederii poate fi descris în multe feluri, dar eu nu i-aș spune niciodată reconfortant. Viziunile pot fi interpretate greșit. Pot arăta ceva inevitabil sau pot fi un avertisment.

Jonathan a tăcut câteva clipe, cât mâna i s-a mișcat pe pânză și a făcut mici semne. Mișcările îi erau sigure și pline de încredere, pentru un ucenic. Elsabet s-a uitat la privirea lui, care devenea distantă, studiind castelul, și apoi mai atentă, cercetându-i din nou rochia și chipul.

— Mi-ar plăcea să fie un tablou vesel, a continuat ea. O celebrare a Miezului de Vară. Nimic prea sumbru.

— Dacă vrei să fie vesel, atunci va trebui să zâmbești.

A ridicat din sprânceană spre ea și a râs.

— Sau cred că aș putea să-mi imaginez, pur și simplu, cum ar fi asta.

Și-a vârât între dinți coada unei pensule și a început să traseze pe pânză tușe lungi, cu un sunet sec. Apoi a lăsat pensulele deoparte și s-a îndepărtat de pânză.

— După ce te așez în prim-plan, o să adaug tot felul de lucruri în jurul tău. Saci cu fructe vărătice și grăunțe. O scenă cu doi câini de vânătoare jucăuși.

Elsabet a râs.

— O să arăt ca o naturalistă.

— Nicio grijă. N-ai cum să confunzi o regină-oracol într-un portret. Când are aura de umbră neagră în jurul capului.

Aura neagră. Era maniera tradițională în care se ilustra harul prezicerii în tablouri. Cu cât e mai puternic harul, cu atât e aura mai neagră. Pentru portretul unei regine, aura trebuia să fie atât de întunecată, încât să pară un glob negru care plutește deasupra coroanei.

— Apoi jongleri și masa festivă. Îți promit că se va vedea că e o serbare veselă.

— Atunci, trebuie să petreci împreună cu noi, i-a propus ea. Așa, vei putea să faci o reprezentare fidelă.

Jonathan a roșit, iar Elsabet și-a ferit privirea. Intenționase să vadă ce e cu el, să descopere de ce îi apăruse în vis. În loc de asta, vorbea doar ea. Vorbea mai mult decât vorbise ani de zile cu altcineva, în afară de Bess și de Rosamund.

— Ei? l-a întrebat ea. Cum răspunzi?

— La o invitație din partea reginei?

A zâmbit, cu o expresie de încântare și uluială.

— N-aș putea să refuz.

Indrid Down

Casa pe care familia Arron o deținea în capitală se ridica partea de nord, mândră și decorată cu grinzi negre. Fusese construită pe un mic dâmb, iar în spate se împăuna cu o mică grădină plină de plante toxice. Acolo profita din plin de soarele dimineții și de adierile de vânt care băteau dinspre capătul nordic al portului, înainte să ajungă în piață și să înceapă să duhnească din pricina mirosurilor amestecate, de mâncăruri și de oameni. Din păcate pentru Gilbert, era și casa consiliului cea mai îndepărtată de castel, iar la finalul drumului făcut în ziua caldă de vară, fruntea lui era plină de broboane de transpirație.

— Nu înțeleg de ce nu vreți să vă instalați într-una dintre casele de pe High Street, a spus el, când Francesca l-a

întâmpinat în grădină.

— Nu înțeleg de ce nu vii călare, i-a întors-o ea și l-a sărutat pe obraz.

— Ți-am spus, nu-mi plac caii. Și calul cu care aș veni ar fi văzut prea des legat la poarta ta.

Francesca a râs.

— Calul tău a fost văzut adesea la poarta mea când ai venit în capitală.

Și-a strecurat mâna sub haina lui și l-a strâns, făcându-l să zâmbească și să roșească. Idila lor fusese frumoasă, dar scurtă. Se terminase deja de câțiva ani. Pusese ochii pe el chiar din clipa în care coborâse din trăsură, în spatele noii regine. Îi fusese ușor să-l seducă; Gilbert nu mai fusese niciodată cu o fată așa de atrăgătoare ca Francesca Arron. Timp de aproape două luni, ea ascultase frământările pe care i le dezvăluia stând culcat cu capul pe pieptul ei. Suficient de mult ca să-i afle slăbiciunile. Și dorințele lui cele mai întunecate, pe care să le valorifice.

Francesca și-a aruncat pe spate coada lungă și blondă, iar el a urmat-o până la o masă de piatră, ferindu-se de plante.

— Nu putem intra? Am senzația că pot să mor dacă inspir mai adânc în grădina asta.

— Nu avem astfel de toxine aici.

S-a aplecat să termine scrisoarea la care lucra.

— Atâta timp cât nu mănânci din ele și nu te tăvălești prin ele, nu pățești nimic.

— Să mă tăvălesc prin ele, a mormăit el și și-a tras și mai mult mânecile în jos.

— Ce-i aia acolo?

A arătat spre o mică piatră înfășurată în plante, care era pusă într-o cutie din fier forjat.

— N-am mai văzut-o până acum.

Francesca s-a uitat spre locul indicat de el.

— O piatră de mormânt, evident. De obicei e acoperită de plante.

Gilbert s-a apropiat de ea și s-a aplecat să citească inscripția. Pietrele de mormânt erau rare pe insulă, pentru că majoritatea morților erau arși pe rug și cenușa lor era împrăștiată. Familiile păstrau un giulgiu de pânză în memoria decedatului, o placă sau vreo cărămidă gravată, dar un mormânt adevărat era ceva

foarte curios. Lăsați-o în seama lui Gilbert s-o descopere, când harul ăla al lui ciudat se va manifesta.

— Nu e inscripționat decât anul. Al cui e?

— Al unei copile de demult, a răspuns Francesca. A avut blestemul legiunii și au executat-o în templul de aici, când avea nouă ani. Biata de ea. Sunt puține morți blânde pentru un toxic. Mai puține variante blânde, când otrava nu intră în calcul.

I-a întins unui servitor scrisoarea, împreună cu cerneala și tocul, apoi a oftat cu ochii la mormânt.

— I-au tăiat capul, a continuat ea, făcându-l pe Gilbert să tresară. Familia a îngropat-o aici, nearsă, cu capul așezat pe piept, ca pe un coș.

— Decapitarea este o moarte crudă pentru un copil, a încuviințat el. Dar, oricum, e un act mult mai blând, decât să-l lași să crească mare cu blestemul și să-și piardă mințile.

— În mod sigur.

Și-a șters o pată de cerneală de pe degete, apoi a bătut din palme. La o mișcare rapidă a încheieturii, în palma ei a apărut un flacon argintiu.

— Am făcut-o mai tare de data asta.

— Mai tare? De ce?

— De ce? Cum poți să întrebi de ce? Doar ai participat și tu la întâlnirile Consiliului Negru. Ai fost la curte. Tot nu ne ascultă. Tot nu acceptă sfaturi de la consilierii ei.

El a strâns flaconul în pumnul încleștat. Ea vedea bine că ar fi vrut să-l arunce. Dar nu avea să-l arunce. Oricât de mult o iubea pe regină, își dădea seama că spiritul ei liber se îndepărta uneori prea mult de la tradiție. Și pe urmă, n-ar fi contrazis-o niciodată pe Francesca. Mai ales acum, după ce ea folosise o poțiune toxică pentru a o slăbi pe sora lui mai mare, ca să-i asigure o poziție în consiliu.

— Nu e periculoasă?

Francesca a căscat gura, iar ochii ei mari și albaștri au ilustrat durerea însăși.

— Cum poți să mă întrebi asta? Sigur că nu e. Un har puternic a făcut-o pe regină să se simtă prea sigură pe ea. Prea convinsă că ea știe cel mai bine. Odată ce harul ei va fi redus la tăcere, va învăța să se bazeze pe prieteni. Serios, e spre binele ei.

— Nici măcar nu e vina ei. zeița i-a oferit harul previziunii ca s-o așeze pe tron. Iar noi ne jucăm acum cu el, ca și cum nu ar fi ceva sacru. Am putea deveni vulnerabili în fața unui atac!

Francesca a plescăit din limbă.

— Avem harul tău.

— Harul meu nu e la fel ca al reginei.

— Dar deocamdată e suficient.

I-a apăsat mai tare flaconul în palmă și i-a condus mâna spre punguță, ca să-l ascundă acolo.

— Nu pentru totdeauna, a spus el și s-a întors să plece.

Nu pentru totdeauna. Doar până când va ajunge ea să învețe să se bazeze pe consiliu. Și pe Francesca, în special. Și-a trecut limba peste dinți și a băut o cupă de vin de mai neîndulcit. Otrăvirea unei regine, chiar dacă nu mortal, era un joc foarte periculos. Iar în acest joc, ea se baza foarte mult pe emotivul Gilbert Lermont. Cu o mână, Francesca ținea ascuns harul reginei, ca sub apă. Iar cu cealaltă stârnea tulburarea și o îndrepta asupra reginei, întărâtând gelozia războinicei Sonia Beaulin și împrăștiind zvonuri despre cheltuielile excesive asociate construcției castelului. Dar Elsabet tot nu îi oferea postul de conducătoare a consiliului. Postul acela rămânea tot vacant. Iar Francesca nu mai avea ce cărți să joace.

Chiar când i-a răsărit gândul acela în minte, alte două mâini s-au strecurat pe la spate ei și au prins-o de mijloc. A zâmbit când regele-consort a mușcat-o ușurel de lobul urechii.

— Aici erai, frumoasa mea, a spus el. Ce mai voia molâul ăla?

— Nu te mai gândi la el.

S-a întors în brațele lui și l-a sărutat.

— Însă e bine că nu te-a văzut. Ar trebui să te întorci la Volroy mai repede, înainte să trimită ea călăreții să te caute.

Nu că s-ar fi gândit călăreții să-l caute în casa familiei Arron, însă nici nu voia să-și forțeze norocul. Regele-consort își petrecea aici tot mai multe după-amiezi și nopți. Prea multe. Și chiar după orele lungi petrecute în patul ei, tot părea că nu vrea să plece.

— Dacă aș fi liber, nu m-aș întoarce niciodată la ea, a spus William, cu privirea furioasă și îndepărtată. La o femeie care a avut neobrăzarea să mă facă de râs în fața curții. Care m-a făcut să mă așez în genunchi s-o implor și s-o lingușesc ca mă primească iar în patul ei! Ca și cum acolo îmi doream eu să fiu.

Ca persoană fidelă coroanei, Francesca a tresărit la răceala cuvintelor lui. N-ar trebui să vorbească așa de regină. Nici măcar de o regină așa de nesăbuită ca asta. Însă în față i-a zâmbit și i-a atins obrajii.

— Nu căuta s-o superi. Avem nevoie de farmecele tale pentru a ne lumina curtea.

— Exact farmecele mele o supără pe ea. Nu am voie să acord niciun pic de atenție vreunei fete, că Elsabet și începe să scoată fum pe nări. S-a terminat, oricum. Dacă te am pe tine în pat, nu am nevoie și de altele.

— Nu!

Francesca s-a desprins cu delicatețe, dar cu fermitate, din brațele lui și a rămas cu spatele la el.

— Acum ai și mai mare nevoie de altele. Trebuie să acorzi atenție fetelor mai mult decât înainte, ca bănuiala să nu cadă asupra noastră.

— Desigur.

Francesca a zâmbit. Regele-consort era cel mai slab punct al reginei. Lasă-l să flirteze chiar sub nasul ei. Lasă-l s-o înnebunească. El poate să fie lucrul pe care îl căuta Francesca pentru a-i distrage atenția reginei, iar dacă ea va fi ocupată să-l țină în frâu pe soț, n-ar mai avea timp să se amestece în treburile Consiliului Negru.

Sărbătoarea miezului de vară

Regina Elsabet prezida de pe un tron înalt din curte festivitățile organizate cu ocazia Miezului de Vară. Fusese singura concesie pe care o făcuse Consiliului Negru, ca să stea mai sus și mai departe de mulțimea gălăgioasă care sărbătorea, dar chiar dacă era doar una singură, acum și-ar fi dorit să nu o fi făcut. Nu voia să fie văzută așa de sus, așa de departe. Voia să stea printre supușii ei în vremuri de pace.

— Trezește-te!

Și Elsabet, și Bess au tresărit auzind vocea lui Rosamund. Se răstise la unul dintre gardienii reginei, care stătea chiar în spatele lor.

— Eram trează, doamnă comandant, a protestat fata, iar sunetul pe care l-au auzit apoi cele două venea de la Rosamund, care o plesnise pe fată peste ceafă.

— Nu destul de trează. Ieși din rând dacă nu poți să rămâi vigilentă! Azi, dintre toate zilele, când regina este înconjurată de străini!

Cu dinții încleștați și scrâșnind, Rosamund și-a făcut apariția, iar Elsabet și Bess au tresărit din alt motiv. Comandantul gărzii regale avea panglici aurii și argintii împletite în păr.

— Rosamund! a exclamat Bess. Arăți minunat!

— Mulțumesc!

Rosamund s-a simțit flatată și dispoziția ei s-a schimbat rapid.

— Dar nu atât de minunat ca tine, Bess.

Bess a râs, la fel de frumoasă într-o rochie verde închis. Uneori, Elsabet se gândea că ar trebui să-și găsească niște prietene mai puțin frumoase. Faptul că stătea mereu lângă Bess și Rosamund cu siguranță nu-i făcea nicio favoare.

— Trebuie că ai pus ochii pe cineva la Miezul acesta de Vară.

Bess a cercetat atent mulțimea, încercând să vadă dacă e cineva care se uită la Rosamund cu un interes deosebit, dar aproape toată lumea se uita la ea. Rosamund nu rămânea niciodată fără admiratori.

— E ceva serios de data asta? Ar putea fi vreun soț? Sau vreo parteneră de arme?

— Nu mă așez la casa mea decât după ce ies din serviciul reginei. Nu pot să-mi închipui cum ar fi să am grijă de soldații ăștia slabi și de prichindeii mei.

A oftat.

— Deși uneori jinduiesc după niște degețele fine care să se prindă de ale mele. Și după chinurile facerii!

Elsabet a râs.

— Doar cineva înzestrat cu harul războiului poate să spună asta!

— Mi-ar fi plăcut să am și eu harul războiului, a spus Bess, ca să nu mă mai tem așa de el.

Rosamund a râs și s-a întors pe jumătate spre fata pe care o certase că moțăie.

— Credeai că glumesc? Ieși din rând! Și să nu te mai văd în unitatea mea până la sfârșitul lunii!

— Da, doamnă comandant!

Elsabet i-a zâmbit fetei cu compasiune când aceasta i-a făcut o plecăciune și a privit-o cum coboară tristă scările.

— Să știi că te-ar îndrăgi mai mult dacă ai adopta o manieră mai blândă, Rosamund.

— M-ar îndrăgi. La fel și dacă le-aș mitui cu obiecte de lux, ca Sonia Beaulin. Beaulin are impresia că este un concurs de popularitate, dar mie nu-mi trebuie simpatia lor. Fetele astea sunt garda ta personală. Nu sunt simpli soldați; sunt cei mai buni dintre cei buni! Asta vreau de la ele, și mă voi purta cu ele în consecință.

— Chiar și într-o zi de sărbătoare, când nu sunt în pericol?

— Pentru un soldat din garda regală întotdeauna există un pericol. Iar în privința sărbătorilor, eu țin evidența foarte precis. Fata aceea a activat anul acesta la festival, așa că la anul nu va mai activa, sau la două festivaluri mari la rând.

Rosamund și-a îndreptat umerii.

— Nu sunt nerezonabilă. Și nu apreciez întrebările tale în fața soldaților.

Bess a făcut ochii mari, dar Elsabet doar a râs.

— O regină poate să întrebe ce vrea. Dar îmi cer scuze, dragă prietenă! Trebuia să-mi dau seama.

Și-a îndreptat din nou atenția către petrecerea la care naturaliștii din mulțime începuseră să aducă partea cu care contribuiau la serbare – cea mai bună parte: pești prinși cu ajutorul harului și un splendid mistreț fript, înconjurat de niște mere atât de lucioase, încât ai fi zis că sunt poleite. Gilbert dirija cu mâinile mâncărurile care urmau să ajungă la ea, și ordinea în care vor ajunge.

Dar privirea reginei nu a zăbovit prea mult asupra lui Gilbert. Căuta pe cineva.

Bess s-a aplecat spre ea.

— Pe cine cauți?

Nu putea fi vorba de regele-consort. Nu ieșise din raza vederii ei toată ziua, după ce intrase ceremonios la brațul ei și o lăsase acolo imediat, ca să flirteze, după câte se părea, cu toate fetele din mulțime. Vederea lui o umplea pe Elsabet de furie și de rușine. Așa că se hotărâse să-l ignore.

— Caut o persoană pe care am invitat-o aici.

— Personal? a întrebat Rosamund.

— Pictorul. Jonathan Denton.

Dar nu îl vedea. Poate că el fusese doar politicos când îi acceptase invitația. Poate îl speriase. Sincer, nu știa de ce îi pasă. Și-a dres glasul și a aruncat o privire spre prietenele ei, să vadă dacă au observat. Dar, în loc de asta, Bess și Rosamund se uitau urât înspre mulțime.

— Ce s-a întâmplat?

Bess a clipit și s-a silit să zâmbească.

— Nu da importanță, Elsabet. Fără îndoială este… beat.

Elsabet s-a uitat în mulțime. Nu i-a luat mult să-l găsească. William. Ținea un braț pe după umărul unei frumoase fete blonde, și altul pe după umerii unei frumoase cu păr șaten, iar degetele lui trăgeau așa de tare rochia de pe umăr, încât îi ajunsese fetei până aproape de piept. Beat, într-adevăr. Era încă devreme; probabil băuse opt cupe cu vin de festival și niciunul dintre ele nu fusese combinat destul cu apă. Indiferent de scuză, iată-l acolo: râzând, sărutându-le pe gât și dăruindu-le inelele de pe degete.

— Toată lumea vede, toată lumea aude, a murmurat Elsabet, cu obrajii înfierbântați.

— Aș putea să arunc în el un pumnal, i-a propus Rosamund, luând o gură de vin de festival, în ciuda propriului ei jurământ de abstinență. Doar să-l zgârii nițel.

— Nu-l lua în seamă, a spus Bess. Prefă-te că nu-l vezi. Sau că nu-ți pasă.

Dar era prea târziu pentru asta. Deja murmurele începuseră să se împrăștie, până când toți ochii din curte alergau de la rege la regină și înapoi. Și ce vor vedea? O regină slabă, care acceptă infidelitatea soțului chiar sub ochii ei?

Elsabet s-a ridicat brusc. Atât de brusc, încât fetele din brațele lui William au tresărit și au încercat să se îndepărteze. Dar nu ele erau ținta ei. Regina a așteptat, iar mulțimea a tăcut. Muzicanții s-au oprit, iar servitorii au înțepenit, aplecați pe jumătate peste mese.

— William. Regele meu consort.

S-a oprit. A așteptat ca el să facă plecăciunea, așa cum se cuvenea. Așa cum trebuia.

— M-au obosit festivitățile acestea. Vrei să vii tu să prezidezi Miezul de Vară, care e datoria ta sacră?

— Vin, a spus el și a pornit spre ea.

Dar când s-a aplecat s-o sărute, ea l-a îmbrâncit și a pornit cu pași mari prin mulțimea care deja începuse să murmure. Când a ajuns față în față cu fetele pe care William le abandonase, și-a pierdut controlul și a urlat la ele să se dea la o parte, pentru că nu mai putea să suporte nicio clipă să vadă buzele lor tremurătoare și pline de remușcări.

— Regină Elsabet, a spus Rosamund. Unde dorești să te escortăm?

Elsabet a prins-o de braț. Furia și gelozia începuseră deja să o părăsească, iar fără ele, nu-și amintea prea bine unde voia să se ducă.

Și atunci l-a zărit. Singur, cu o bucată de pâine în mâinile lui pătate pentru totdeauna cu vopsea, cu aceleași haine pe care le purtase și când îi pozase pentru portret.

— Acolo, a spus ea, și s-a dus imediat la el. Jonathan Denton, a rostit regina când el s-a înclinat. Vrei să vii în camera mea? Vreau să îmi spui cum merge lucrul la tabloul cu Miezul Verii.

— Nu trebuia să fac asta.

Elsabet se plimba agitată prin cameră. Prin camera ei, unde ea și Jonathan erau foarte singuri.

— Le-ai văzut ochii? Le-ai auzit șoaptele? Se tem de mine. Cred că sunt nestăpânită.

— Te venerează. Frica și venerația pot semăna.

Elsabet a clătinat din cap și nu și-a oprit pașii mari și furioși.

— Ești tu bun când spui asta. Dar nu e prima oară când mă văd repezindu-mă la… la…

A scos un mârâit și și-a azvârlit brațele în sus.

— Și am țipat la fetele alea. Ca și cum era vina lor. Iar acum ce vor spune despre tine, Jonathan? Aici, singur în camera reginei.

El a ridicat din sprâncene.

— Lasă-i să spună ce vor. Eu mă bucur că pot să-i fiu de folos cu ceva reginei mele.

— Nu. Nu trebuia să te pun în poziția asta. O să am grijă să se afle. Că am stat aici să discutăm despre tablou și nimic mai mult!

A făcut un gest vag către trupul lui.

— Eu nu sunt genul de regină care se răzbună pentru infidelitate obligând un biet tânăr să… să…

Asta l-a făcut să râdă.

— E în regulă, regina mea.

Ea a oftat și s-a apropiat de măsuța de toaletă ca să ia cupa cu tonicul lui Gilbert, rămas acolo de dimineață. Imaginea cu William pipăind pe altcineva îi dăduse dureri de cap.

— Nu e bun vinul? a întrebat-o Jonathan, când a văzut-o că se strâmbă de amăreala tonicului.

— Nici nu e vin, e o poțiune tămăduitoare. Sunt sănătoasă, a precizat ea, înainte să întrebe el, dar uneori mă doare capul.

Jonathan s-a apropiat de ea, adulmecând aerul.

— Îmi dai voie? a întrebat el și a întins mâna. Sunt toxic, după cum știi, și am o curiozitate naturală când e vorba de arta tămăduirii.

— A! Desigur!

El a băgat nasul în cupă și a inspirat adânc, apoi a luat o înghițitură și a plimbat lichidul prin gură înainte de a-l înghiți. A rămas tăcut câteva clipe lungi, privind atent lichidul rămas. Apoi s-a încruntat.

— De unde zici că ai asta?

— De la fratele meu vitreg, Gilbert Lermont. Mi-o aduce de câteva luni. De ce? Ai descoperit niște ingrediente interesante?

— Nu.

— Sau poate, fiind interesat de tămăduire, ai vrea să-mi recomanzi un alt tratament?

Jonathan s-a uitat la ea. Privirea lui era tulburată.

— Ți-aș recomanda să nu mai iei asta, a răspuns el.

Elsabet a pufnit.

— Nu fi caraghios. Gilbert m-a asigurat că…

— Măcar lasă-mă să iau o mostră.

Părea așa de insistent, iar ea nu vedea nimic rău în asta, așa că a dat din cap.

— Ia ce a rămas. Ca toxic, presupun că știi mai multe ca mine.

— Dar cu harul tău sunt sigur că tu le știi pe toate.

Ochii ei s-au lărgit, la fel și zâmbetul lui.

— Măcar dacă ar acționa așa. Dar, vai, eu nici nu pot vedea în patul cui va ateriza regele meu consort la noapte!

— E un prost.

Elsabet a ridicat capul, iar Jonathan și-a plecat ochii.

— Iertare! Nu trebuia să spun asta.

— Ce s-a spus s-a spus. Asta zic oamenii despre el? Îl consideră prost? Sau mă consideră pe mine proastă, fiindcă m-a amețit fața lui frumoasă?

— Mă tem că eu nu aud prea multe bârfe la curte, când stau cu nasul doar în pânză. Tabloul începe să arate superb, apropo. Sper să ți-l pot prezenta în câteva săptămâni.

— Ai putea să-mi arăți ce progrese ai făcut.

— Mi-ar plăcea asta.

Ochii lui s-au îngustat într-un mod curios.

— Deci tu chiar nu auzi toate bârfele? Auzisem că unii oracoli pot citi gândurile oamenilor.

— Unii pot. Harul prezicerii e variat și nu e prea bine înțeles. Suntem atât de rari! Chiar și cu mine pe tron, cei cu harul prezicerii nu vor fi niciodată la fel de prolifici cum sunt naturaliștii sau elementalii. La ce am fi de folos? Zeița știe cum să echilibreze harurile oferite.

I-a făcut semn să ia loc, s-a așezat și ea și a turnat vin cu apă pentru amândoi, ca să scape de gustul tonicului lui Gilbert.

— Uneori harul prezicerii nu te face să vezi decât puncte reci. Violențe și locuri în care au loc vărsări de sânge.

— Am auzit de asta. Am citit. Moartea lasă o amprentă ca o pată rece pe pământ.

S-a încruntat.

— Așa e și la tine?

— Nu e numai asta, dar da. Pot să-ți spun aproape cu precizie locul în care au murit reginele de dinaintea mea, în ultimele patru generații. Locul în care au murit surorile mele ar putea fi, la fel de bine, pătat cu sânge.

S-a uitat pe fereastră.

— Cum stai cu istoria? Ai auzit de regina Elo, cea care respira foc și care a incendiat o flotă de corăbii selkane în portul Bardon?

— Da. Se spune că a pus capăt invaziilor străine, și încă într-o manieră impresionantă.

Elsabet a zâmbit. Invazii aveau să mai fie, pentru că și alți regi își vor dori să intre în istorie prin cuceririle lor. Dar ea nu văzuse niciuna petrecându-se în timpul domniei ei.

— Aproape că nici nu suport să mă uit în port în anumite zile, în funcție de vânt, a spus ea încet. Fantomele zbuciumate continuă să fie atât de numeroase!

Jonathan a înghițit în sec și i-a urmărit privirea, ca și cum ar fi putut și el să le zărească.

— Nu le spun asta multora, a continuat Elsabet. Bess știe. Cred că Rosamund și Sonia – cele cu harul războiului – o simt. Dar nu le-am spus-o niciodată.

— De ce? a întrebat el, dar apoi a clătinat din cap. Iartă-mă! A fost o întrebare prostească. Până și ghicitorii se feresc să spună că văd fantome și adulmecă morminte. Firește că și o regină se ferește.

— De la regină se așteaptă mari profeții. Nu să leșine când trece pe lângă cimitire nemarcate.

— Așa o fi. Mie mi se pare o abilitate utilă și ți-ar prinde bine când ai călători pe drumuri necunoscute.

A ridicat cupa spre ea, și Elsabet a râs.

— De fiecare dată când ne întâlnim, vreau să aflu mai multe despre tine, și în loc de asta, eu vorbesc mai mult despre mine. Inspiri asemenea declarații sincere tuturor celor pe care îi întâlnești, Jonathan Denton?

— Îmi cer iertare, regina mea!

— Nu-ți cere iertare. Numai să nu devii dușmanul meu.

Volroy

Regina Elsabet și Bess se plimbau pe lângă șirurile de tufe de trandafiri de pe latura vestică a palatului Volroy. Cineva care s-ar fi uitat la ele ar fi zis că asistă la o întâmplare obișnuită: regina stă cu prietena ei, care îngrijește plantele. Dar cei care o cunoșteau bine știau că Bess e de multe ori ochii și urechile reginei, atunci când ea însăși nu poate să vadă sau să audă.

— Îți trebuie iscoade mai bune ca mine, a spus Bess încet. Se știe prea bine că eu fac parte din suita ta. Nimeni nu vorbește când sunt eu în preajmă.

— Dar în cine altcineva aș putea să am încredere? Doar în tine și în Rosamund.

Poate și în Jonathan Denton, într-o bună zi. Dar asta nu a rostit-o cu glas tare.

— Catherine Howe îți e devotată. Și sunt convinsă că în suita ei are iscoade bune.

Bess a tăiat un trandafir și l-a trecut în joacă pe sub nasul lui Elsabet.

— S-au spus totuși niște lucruri prea tare ca să poată fi acoperite.

— Ce anume?

— Că Jonathan Denton e noul tău amant.

Elsabet a râs.

— Noul? Ca și cum ar mai fi fost și alții.

Știuse că asta va crede lumea. Ce nu prevăzuse era că ideea aceasta îi va plăcea așa de mult.

— Bietul Jonathan! Nu va mai avea pace.

— Bietul Jonathan?

Bess a zâmbit.

— O să mai vină la Volroy?

— Cred că da.

A îmbrâncit-o ușurel pe Bess cu șoldul când a văzut că râde.

— Ca să-mi arate tabloul.

Au continuat să se plimbe împreună în jurul castelului, când au apărut doi servitori care s-au plecat în fața ei.

— Ce-i asta? a întrebat ea când i-au întins o mantie lungă și elegantă, dintr-un material fin, de un negru lucios, și care la guler era ornată cu fir de argint.

— Un dar pentru tine de la regele-consort, a răspuns unul dintre băieți.

Bess și-a trecut palma peste guler și a pipăit firele de argint cu degetul mare.

— E foarte fină.

— Îmi trimite daruri, în loc să se întoarcă în patul meu. Îmi trimite daruri cu o mână, în timp ce ailaltă e băgată în corsetul unei alte femei.

Furia i-a revenit cu iuțeală. Cuvintele au căpătat formă în mintea ei, până când a început să le vadă, să le audă, iar ea și-a încleștat pumnii și a sfâșiat mantia de la cusătură.

— Duceți-o de aici! Luați-o din fața mea!

Servitorii și-au plecat capetele și au fugit, murmurând o scuză.

— Elsabet.

Bess a pus mâna pe brațul reginei.

— Iartă-mă, Bess! Nu am nevoie de iscoade ca să-mi spună ce vorbesc oamenii despre mine. Și ce o să mai spună acum, după această nouă izbucnire.

A inspirat adânc.

— Dar vreau să aflu unde își petrece regele meu consort atâta timp. Fiți bune, tu și Rosamund, și aflați asta.

Jonathan a găsit-o pe Elsabet la ultimul etaj al Turnului de Vest, în timp ce discuta cu meșterii constructori despre stadiul lucrărilor. Era acolo o activitate efervescentă, atentă și susținută, și peste tot se mișcau funii, cărămizi și pietre. Tânărul și stângaciul toxic s-a împiedicat de două ori și o grindă care se balansa a fost gata să-i smulgă capul. Elsabet abia și-a putut stăpâni râsul când l-a observat cu coada ochiului.

— Începe să arate bine, a spus el când a ajuns la ea, făcând o plecăciune.

Și-a trecut palma peste zidul interior, până la arcada ușii, și a strâns între degete cheia de boltă. Ușa dădea înspre o încăpere mare, cu mai multe ferestre.

— Asta va fi camera ta?

— Ai putea spune că tot Turnul de Vest va fi al meu. Toate apartamentele reginei vor fi aici.

S-a uitat împreună cu el la noua încăpere, încă plină de praf de la construcții.

— Dar nu. Camerele mele sunt la etajul de dedesubt. Sunt deja gata. Poate i le voi da pe acestea regelui meu consort. Sau poate nu. Aș prefera să nu-l aud cum se strecoară pe la etajul meu în drum spre… ceva sau altceva.

— În orice caz, apartamentele regelui-consort ar trebui să fie sub apartamentele reginei.

Elsabet a zâmbit.

— Ce mi-ai adus?

La întrebarea aceasta, Jonathan a fugit repede pe hol și a revenit cu un tablou acoperit. A studiat repede lumina, iar apoi a așezat șevaletul astfel încât să se reflecte în el lumina blândă a soarelui de amiază. Apoi a descoperit portretul.

Elsabet nu știa la ce să se uite mai întâi. Era ca și cum el ar fi luat serbarea de Miezul Verii și ar fi micșorat-o, atât de precisă era ilustrarea făcută de el. Mâncărurile îngrămădite pe masa banchetului păreau bune de mâncat. Ba chiar și-a amintit că

văzuse familiarii aceia, doi câini cu blana brun cu alb, cu cozile întoarse, care stăteau într-o parte cuminți, așteptând să primească resturi.

Castelul Volroy se înălța în fundal, un uriaș întunecat și maiestuos, surprins în momentul în care pietrele negre erau sărutate de lumina verii.

— M-ai așezat jos, printre ei, nu sus, pe podium, a observat Elsabet.

— M-am gândit că preferi așa. Se… se potrivește mai bine cu tabloul.

Elsabet a dat din cap. Era cea mai precisă reprezentare a ei pe care o văzuse până atunci. Nu o mare frumusețe. Nu o idealizase și nu îi îndulcise trăsăturile. Și totuși, reușise cumva să surprindă aerul ei, spiritul. Îi făcuse ochii calzi și strălucitori, și o expresie care o făcea să pară sigură de sine și capabilă. Era, în ochii lui, o regină prezentabilă.

— Castelul Volroy nu e terminat, după cum vezi. Voiam să aștept instrucțiunile tale, să-mi spui cum să-l reprezint.

— Bine, a spus ea. La momentul potrivit. Nu e grabă.

Degetele ei au plutit deasupra pânzei. Nu era nevoie s-o mai întrebe dacă e mulțumită. Nu mai zâmbise așa de larg de săptămâni întregi.

— Regina mea, mai e ceva.

— Te rog, Jonathan, spune-mi pe nume! Ai permisiunea mea.

— Regină Elsabet, a corectat-o el, și a roșit. Mai era ceva. Ai văzut vreun… A existat vreun semn de slăbire a harului tău?

— Cum?

— Iartă-mă, a adăugat el repede. Doar că am analizat ingredientele tonicului pe care îl iei, și eu cred că îți dăunează. Ție și harului tău.

Elsabet s-a întors cu spatele la tablou.

— Nu e posibil. Tonicul este de la Gilbert. Sunt sigură că te înșeli.

— Desigur. Dar poate se înșală și el? El nu e toxic, n-are de unde să știe. Tu știi de unde îl are? Îmi permiți să cercetez chestiunea?

Elsabet a clipit. N-avea niciun sens ce spunea el. Gilbert nu i-ar face rău niciodată. Harul ei era sacru pentru el. Și era fratele ei vitreg. Singura rudă pe care o avea.

— Trebuie să existe o explicație.

— Desigur.

— Iar harul meu n-a dispărut, a continuat ea cu vocea mai scăzută. Am avut o viziune, nu demult. Mă rog, nu chiar o viziune. Un vis.

— Un vis? E ceva normal?

— Nu. Dar s-a dovedit a fi adevărat, și asta-i tot ce contează.

S-a uitat la el cu coada ochiului.

— Te-am visat pe tine, Jonathan Denton. Te-am cunoscut înainte de a ne întâlni.

Indrid Down

Când Rosamund a deschis ușa casei ei, a văzut-o pe Catherine Howe cu capul acoperit de o glugă neagră.

— Slujnica a venit? a întrebat Catherine când Rosamund i-a făcut semn să intre.

— A venit. Dar nu mă așteptam să ajungi așa repede.

Catherine și-a dat gluga jos și și-a scuturat frumoasele bucle șaten-aurii.

— Când cineva cere informații de la iscoadele familiei Howe, nu întârzii niciodată.

— Prea bine, a spus Rosamund. Bess ne așteaptă acolo.

Făcuseră doar câțiva pași, când trei fetițe au trecut în fugă pe lângă ele, țipând și bătându-se cu niște săbii mici de lemn și izbind-o apoi pe Catherine de perete. Erau așa de înfierbântate și de concentrate la lupta lor, încât le-au blocat drumul pe hol, așa că Rosamund a trebuit s-o ia pe cea mai mică dintre ele și s-o pună pe umerii ei, ca să poată trece.

— Scuzele mele! a spus Rosamund, apoi a început să râdă când fetița a început s-o lovească în cap cu mânerul sabiei de lemn. De multe ori se întâmplă așa în casa Antere.

Catherine s-a uitat strângând din pleoape la fetița care o lovea în cap pe Rosamund.

— Nu doare?

— Puțin.

Rosamund a ridicat mâinile și a început s-o împungă pe fetiță cu degetele în coaste, până când aceasta a capitulat și a început să râdă. După ce au eliberat holul, fetița s-a dat jos și a luat-o la fugă în direcția opusă, ca să-și reia joaca. Rosamund a

făcut semn spre o ușă. Înăuntru, Bess le aștepta așezată la o masă, având în față o sticlă de whiskey și trei pahare.

— N-ar trebui să închizi ușa? a întrebat Catherine, privind în urmă.

— Așa de frică îți e de niște mici războinici?

Rosamund a râs.

— N-avea grija ușii. Mama se odihnește și frații mei sunt prinși într-un joc de cărți cu soțiile lor, la bucătărie. Și pe lângă asta, toți sunt oameni loiali.

— Loiali față de tine sau față de regină?

— Față de amândouă, a replicat Rosamund cu voce aspră. Așa că putem vorbi liber.

— Ia loc, Catherine, a spus Bess și i-a turnat un pahar. Bea puțin, să te liniștești. Sau preferi vin?

Rosamund a pus mâna pe umărul lui Bess și a așezat-o în scaun.

— Stai jos. Aici nu ești servitoare, Bess, ești membru al unui cerc de iscoade.

Bess a expirat și și-a lipit obrazul de degetele războinicei.

— Știu. Dar trebuie s-o facem să se relaxeze. E foarte tulburată.

— Am observat.

Toate lumânările din cameră ardeau cu flacără mai mare de când intrase Catherine. Și cum Rosamund o cunoștea pe Catherine încă înainte de a intra în Consiliul Negru, știa că talentul ei era legat de elementul pământ. Așa că trebuia să fie, într-adevăr, nervoasă, dacă afecta flăcările în acest fel.

— Haide, Catherine! Nu se poate să fi descoperit ceva atât de tulburător în așa puține zile!

Catherine a strâns din buze.

— Dar am descoperit. Și nu doar în ultimele zile. Iscoadele mele lucrează de câteva luni.

— De câteva luni?

Bess era uimită.

— Dar de ce?

— Noi, elementalii, ne pricepem mai bine să simțim în aer schimbarea sentimentelor, a răspuns Catherine. De când am venit în Consiliul Negru, am avut mereu un om sau doi care să asculte. Știu întotdeauna ce se vorbește despre regină.

Rosamund a băut și și-a umplut din nou paharul.

— Și ce se vorbește?

— La început, se spunea că regina e frivolă. Schimbătoare. Că nu-și ascultă consilierii, ceea ce, în realitate, nici nu prea face.

— Regina își urmează propria ei minte! s-a răstit Rosamund.

— Da. În toate. Iar lucrul ăsta nu a trecut neobservat. Oamenii și membrii Consiliului Negru s-au obișnuit cu reginele războinice, care comandă luptele și lasă guvernarea pe seama celor mai pricepuți. Elsabet le-a luat înapoi o parte din aceste atribuții.

— Și nu e dreptul ei, ca regină? a întrebat Bess.

— Drept sau nu, lucrul acesta i-a înveninat pe membrii consiliului. Bănuiala mea e că cineva împrăștie zvonul că regina e nesăbuită. Ba chiar am bănuiala că regele-consort are și el un rol, stârnindu-i accesele de gelozie în public.

— Cu ce scop? a întrebat Rosamund. Ca s-o facă nepopulară?

— Ca să o submineze. Nu știu, sincer, care e scopul lor. Dar mă tem pentru reputația reginei și pentru nechibzuința celor pe care îi bănuiesc.

— Spune, atunci. Pe cine bănuiești?

Trăsăturile delicate ale lui Catherine s-au crispat. Tenul ei era prea închis la culoare ca să se vadă îmbujorarea, dar dacă ar fi fost puțin mai palidă, Rosamund era convinsă că acum s-ar fi văzut un roșu-aprins.

— Îmi aleg cu atenție cuvintele, a continuat ea, vorbind rar, ca și cum Rosamund ar fi înțeles mai greu, pentru că nu sunt sigură. Dar dacă am dreptate, atunci sunt sigură că acești oameni nu au nicio limită.

— Ce oameni?

Bess s-a aplecat peste masă și a apucat-o pe Catherine de mâini. Când a văzut că acesta încă șovăie, Rosamund a izbit cu pumnul în masă, făcând să zăngănească paharele.

— Ce oameni? Gata cu jocurile! Noi am venit la tine. Știi că poți avea încredere în noi.

Catherine a golit paharul și l-a pus pe masă.

— Azi-noapte, două iscoade de-ale mele au fost în grupul de petrecăreți al regelui consort.

Bess a făcut ochii mari.

— Iscoadele tale petrec cu regele-consort?

— Multe iscoade de-ale mele își petrec timpul cu regele-consort, a spus Catherine. Am multe iscoade atrăgătoare.

— Neimportant, a replicat Rosamund. Ce au văzut?

— S-au dus cu el la un han, pasămite ca să-și petreacă noaptea acolo. Odată ajunși acolo, el a început să le dea tot mai mult de băut, până când le-a adormit. Una dintre ele s-a trezit când el s-a strecurat afară din cameră și s-a luat după el.

— Unde s-a dus?

— Nu departe. Într-o altă cameră. Fata a reușit să se uite înăuntru și să asculte. Din spusele ei, ceea ce s-a întâmplat în cameră nu lasă loc de nicio interpretare.

Catherine a făcut o pauză, ca toate trei să schimbe între ele o expresie acră.

— A așteptat, ascunsă, până aproape de zorii zilei, când regele-consort și partenera lui au plecat. Femeia era îmbrăcată în haine obișnuite, dar fata mea jură că sub hainele acelea de servitoare nu era alta decât Francesca Arron.

Bess s-a prăbușit în scaun.

— Chiar un membru al consiliului ei.

Rosamund s-a prăbușit și ea în scaun și și-a trecut apăsat palmele peste față.

— Și încă unul lipsit de judecată. Francesca Arron își va pierde capul, și pentru ce? Pentru un tânăr arătos?

Bess a făcut ochii mari.

— Rosamund, doar nu-ți închipui că Elsabet o va executa?

— Francesca este un membru al consiliului ei, cum ai zis și tu. Regina nu poate lăsa lucrurile așa.

— Decât dacă s-ar putea rezolva în secret – cu discreție –, dacă Francesca ar implora-o să o ierte și dacă ar jura să nu se mai apropie de regele-consort…

— Vă scapă amândurora esențialul!

Catherine Howe s-a ridicat de la masă și toate flăcările lumânărilor s-a înălțat.

— Dacă Francesca Arron e implicată, nu e vorba de niciun tânăr arătos! Se folosește de el ca să-și atingă scopul!

— Și care ar fi acela? a întrebat Bess.

— Nu știu, a răspuns Catherine cu un aer solemn.

— Nu contează.

Rosamund și-a turnat whiskey până la buza paharului.

— Elsabet este Regina încoronată, și nici Francesca Arron, nici altcineva nu au ce să facă. Și orice planuri și-ar fi făcut, noi am descoperit-o. O să ne ducem la Elsabet. O s-o înconjurăm de

oameni loiali. Tu și cu mine, Bess și cu Gilbert. Iar eu voi fi gata s-o arestez pe Francesca imediat ce regina noastră dă porunca.

Catherine s-a uitat curioasă la Rosamund.

— Tu ești prietena lui Elsabet. Nu ți-e teamă?

Rosamund a strâns din dinți și a pufnit.

— De ce să mă tem? Ea e regina. N-au cum s-o ucidă.

Volroy

Francesca Arron a așteptat în umbra castelului Volroy până când pictorul a ieșit, în sfârșit, de la audiența cu regina. Era târziu, aproape de apus, și fața lui senină era luminată de la lumânări și torțe. Oricui l-ar fi văzut i-ar fi fost clar cât e de îndrăgostit de ea. Cât de încântat este că ea e mulțumită de el. Era atât de transparent și de inocent! Un toxic ar fi trebuit să aibă o mai bună pricepere la subterfugii.

— Tinere maestru Denton.

Băiatul a ridicat capul și i-a zâmbit, un zâmbet fermecător pe un chip banal, pe sub părul lui întunecat precum paiele murdare.

— Doamnă Arron.

— Mă gândeam că tu trebuie să fii, a continuat ea, și a ieșit din umbră. Aproape că mă îndoiam. Ai petrecut așa de mult timp la castel în ultima vreme, încât ai zice că ești altcineva. Dacă n-ar fi fost petele de vopsea și uleiul de sub unghii, nici nu te-aș fi observat.

Jonathan și-a privit degetele și și-a ascuns mâinile la spate.

— Pot să vă ajut cu ceva, doamnă?

— Eventual ai putea să mă însoțești până la trăsură. E târziu, și amândoi plecăm…

— Desigur.

S-a înclinat și a așteptat ca ea să meargă cu o jumătate de pas înaintea lui.

— Tot timpul acesta petrecut cu regina trebuie că nu-ți lasă prea multă vreme de pictat.

— Dar de aceea sunt aici. Ca să o țin la curent pe regină cu progresele mele.

— Și noaptea pe care ai petrecut-o în camera ei?

Ea râs ușurel și i-a cercetat chipul.

— Vorbele circulă repede.

Francesca și-a îndreptat umerii și și-a aruncat pe spate cosița blondă. Mergea cu pași mari și el rămăsese cam fără aer când au ajuns la poartă, unde așteptau trăsurile. Era o minune că putea să se țină după Elsabet, care avea picioarele și mai lungi și făcea pași și mai mari.

— Ei, atunci, noapte bună, Jonathan! O să te văd mai des de acum, dacă regina a hotărât să te țină pe lângă ea ca pe noul ei animal de companie.

— Animal de companie?

Ea s-a uitat atent, ca să zărească în ochii lui vreo urmă de maliţiozitate, dar n-a găsit nimic. Deci poate se pricepea mai bine să se ascundă, decât crezuse ea.

— Desigur. Domnia o apasă greu pe regină. Adesea caută diversiuni. Sper că nu ai crezut că e altceva.

Zâmbetul lui Jonathan a început să se șteargă.

— Vrei să-mi spui că ai prefera să petrec mai puțin timp aici?

— Nu eu, s-a apărat ea. Dacă ar fi după mine, regina Elsabet ar putea să ia masa cu tine în poală. Dar unii pun la îndoială potrivirea ta ca tovarăș al reginei.

— Doamnă Arron, a rostit el cu o vigoare surprinzătoare. Mă bucur că nu te numeri printre ei. Fără îndoială, te bucuri că regina Elsabet își petrece timpul în compania unui alt toxic.

Și-a corectat postura și și-a îndreptat umerii. Francesca și-a înăbușit râsul.

— Cine ești tu? l-a întrebat ea. Un Denton? Ce mare lucru a făcut casa Denton pentru insulă? Pentru toxici? Dacă speri că poți să faci loc acestui nume în capitală, speranțele tale vor fi spulberate.

S-a apropiat de el și și-a trecut ușor degetele peste tâmpla și peste obrazul lui.

— Familia Arron controlează Consiliul Negru. Familia Arron e în grațiile reginei, în politică. Să nu uiți asta.

Apoi s-a întors, neafectată de roșeața pe care o căpătaseră obrajii lui. Sau de ochii lui ieșiți din orbite din cauza furiei neputincioase.

— Vorbești de parcă ai crede că numirile sunt permanente, a spus el. Dar membrii Consiliului Negru pot fi înlocuiți. Poate că regina nu va mai dori să aibă așa mulți toxici în cercul ei acum,

când se teme că tonicul pe care îl ia pentru sănătate a fost, fără îndoială, otrăvit.

Ea a înlemnit, dar, ca de obicei, și-a păstrat calmul. L-a țintuit pe băiat cu privirea și a rămas uitându-se așa la el până când el a cedat și s-a întors înjurând, iar ea s-a uitat după el, gândindu-se ce să facă în privința lui Jonathan Denton. Dacă ar putea fi cumpărat. Dacă ar putea fi amenințat.

Indrid Down

Când Sonia Beaulin a primit mesajul prin care Francesca o convoca la han, era miezul nopții. Lucru care îi convenea Francescăi de minune. Asta însemna că în han nu era nimeni, cu excepția femeii care îl administra și care era cumpărată și plătită cu mita familiei Arron. Și însemna că Sonia nu va fi văzută trecând prin piața centrală, unde întotdeauna era greu să nu fii observat. Așa erau războinicii. Brutali. Impunători. Le plăcea să fie observați. Un soi ciudat de oameni, după părerea Francescăi, care mută lucrurile cu puterea minții și caută mereu sânge. Iar spre deosebire de toxici, care păreau a fi croiți după același tipar – oameni zvelți și subțiri, cu aer serios și păr blond –, războinicii aveau conformații și trăsături diferite. Unii erau niște namile, precum comandanta Gărzii Regale, Rosamund Antere. Alții erau atât de minioni și de rapizi, încât puteau fi luați drept copii aducători de moarte. Sonia era undeva la mijloc, o tânără îngustă în șolduri, cu trăsături regulate, cu ochii mari și iscoditori și cu un păr aproape la fel de negru ca al reginei. Francesca prefera dimensiunile medii pe care le avea Sonia, pentru că așa putea să treacă mai bine neobservată, iar punea mare preț pe subestimare. Dar Sonia o invidia pe Rosamund pentru statura ei. Era încă o sursă de animozitate între ele.

Sonia s-a apropiat de masa retrasă la care stătea Francesca, aproape de fundul sălii, și i-a făcut semn hangiței.

— Whiskey, a comandat ea.

Francesca a clătinat din cap.

— Bere. Păstrează-ți capul limpede.

Sonia și-a schimbat comanda și a oftat.

— Ce s-a întâmplat?

— Mai important decât ce s-a întâmplat este ce trebuie să facem.

Francesca bea ceai și și-a pus în cană un cub de zahăr înmuiat în arsenic. Cubul fusese colorat într-un verde strălucitor, astfel încât clienții non-toxici să nu cadă morți consumându-l. Prezența mâncărurilor toxice în meniu – încă dinainte de a începe cu mita – fusese motivul pentru care alesese să frecventeze hanul de pe Highborne Street. Era unul dintre puținele localuri din capitală care ofereau un meniu consistent de mâncăruri toxice.

— Regina Elsabet ar putea începe să ne bănuiască.

— Dar cum? I-au revenit viziunile? Nu ia tonicul?

— S-ar putea să nu mai aibă încredere în tonic.

— Atunci trebuie să i-l administrezi altfel. Strecoară-l în mâncare. Nu vă pricepeți la asta, voi, toxicii?

— Teribil de bine. Dar dozajul e important. Prea puțin, n-ar avea niciun efect. Prea mult, ar ucide-o.

Hangița a venit cu berea Soniei, dar și cu o felie de pâine și niște brânză. Sonia i-a mulțumit, posomorâtă.

— În fine, a reluat ea, n-o să găsească nicio dovadă. Dar bănuiala ei ne va costa, de asta să fii sigură. Regina asta e răzbunătoare. Una dintre noi, sau amândouă, își va pierde sigur locul din consiliu.

Francesca și-a încleștat fălcile uitându-se la Sonia care, supărată, își îndesa în gură pâine și brânză, umflându-și obrajii ca o veveriță. Îi venea să o scalde cu totul în ceaiul ei otrăvit, să-i bage pe gât o bucată de zahăr cu arsenic. Și așa ar fi făcut, dacă n-ar fi avut nevoie de puterea Soniei.

— Așa vorbește un războinic? Așa de ușor vorbește despre înfrângere?

Sonia s-a oprit din mestecat și a scuipat pâinea pe jos.

— Și ce-ai vrea să spun? Ce-ai vrea să fac eu?

— Nimic din ce n-ai putea să faci.

Sonia a rămas așa o clipă. Apoi a râs.

— Nu mă mai lăuda atât. Nu e nevoie. Familia Beaulin și-a legat soarta de familia Arron cu mult timp înainte de noi. Spune ce ai tu curaj să faci.

— Am trăit destul timp în preajma șerpilor ca să știu că cel care supraviețuiește este cel care atacă primul, a răspuns Francesca. Așa că vom ataca noi primii. Și poate reușim să

rezolvăm problema, înainte ca zvonul referitor la implicarea noastră să ajungă la regină.

În noaptea aceea, chiar înainte de răsăritul soarelui, Jonathan a fost trezit de bătăi în ușă. Adormit, s-a dat jos din pat și și-a pus pe el un halat. A încercat să aprindă o lumânare, dar degetele lui amorțite au rupt un chibrit, iar după ce bătăile insistente s-au auzit din nou, s-a dus să deschidă pe întuneric.

Nu avea idee cine poate fi. Avea foarte puține cunoștințe în oraș care să știe unde se află micul lui apartament, și niciuna dintre ele nu l-ar fi căutat la ora asta. Iar bătăile nu veneau de la ușa principală, care dădea spre brutăria de la parter deținută de proprietar, ci de la ușa laterală, dinspre alee.

Dacă ar fi fost mai treaz, poate că ar fi fost mai prudent la deschiderea ușii. Poate că ar fi întrebat mai întâi cine e. Dar nu era, așa că a desfăcut încuietoarea și a tras zăvorul. Cuvântul „cine” abia i se desprinsese de pe buze, când o persoană cu capul ascuns într-o glugă a trecut rapid peste el, intrând pe holul lui rece.

— Cine ești? Ce înseamnă asta? a întrebat el, și mâna lui a bâjbâit pe masa de lângă intrare, căutând ceva, un obiect care ar fi putut fi folosit ca armă.

— Vorbește încet, Jonathan! Am venit din partea reginei! Sunt camerista ei, Bess.

Nu putea să-i distingă fața în lumina aceea slabă, dar a simțit mișcarea făcută de gluga coborâtă.

— Bess? a întrebat el.

Nu vorbiseră prea des, dar o văzuse la Volroy, prezentă aproape permanent lângă regina Elsabet.

— Da.

— Ce cauți aici?

A trecut cu prudență pe lângă ea și s-a dus iar să ia lumânarea, pe care acum, că era treaz, a aprins-o cu ușurință. S-a întors cu ea în mână și a văzut-o pe Bess, îmbrăcată într-o pelerină lungă și maronie de drum, puțin cam mare pentru ea. Părea agitată, avea respirația tăiată și se plimba neliniștită.

— Ai venit… cu un mesaj?

A întins mâna spre ea.

— Dacă aș fi adus un mesaj, n-ar fi fost unul scris, a răspuns ea, și i-a dat ușor peste mână.

— Desigur.

Și-a frecat fața cu palmele, încercând să-și limpezească mintea.

— Regina e bine?

— Ai motive să crezi că n-ar fi?

— Nu. Doar tu, aici, care te plimbi încoace și încolo și arăți de parcă ți-a ieșit un lup în drum.

Bess s-a oprit din plimbare. A inspirat adânc. Apoi a afișat un zâmbet așa de cald și de fermecător, că i-a zâmbit și el fără să vrea.

— Îmi cer scuze! a spus ea. Nu trebuia să te sperii așa. Nu trebuia nici să vin aici. Dar…

— Dar, ce?

— Noaptea aceea pe care ai petrecut-o în odaia reginei.

Bess vorbise pe nerăsuflate. Roșeața îi cuprinsese obrajii înainte să rostească toate cuvintele.

— Ai… ați… tu ești ce spune lumea? Ești amantul reginei?

— Nu… nu! Jur!

— Eu sunt cea mai apropiată prietenă a ei, îi sunt confidentă. Trebuie să-mi spui adevărul.

— Acesta e adevărul, Bess. În noaptea aceea, doar am stat de vorbă. Și ea… eu am început să țin la ea. Mai mult decât la regina mea. Dar n-am făcut… ea nu ar fi făcut…

Cumva, declarațiile lui păreau să înrăutățească situația. Bess și-a dus mâinile la obraji și a început să geamă.

— Mi-aș fi dorit s-o fi făcut-o! Biata mea regină! Și tu ești doar pictorul ei! În niciun caz amantul!

— Nu, nu îi sunt…, a spus el, și i-a pus mâinile pe brațe, s-o calmeze, nu sunt asta. Dar îmi place să cred că sunt ceva mai mult decât pictorul ei. Îmi place să cred că și eu îi sunt prieten.

— S-ar putea să fie nevoie s-o demonstrezi.

Bess și-a șters ochii.

— Pe Elsabet o așteaptă zile deloc ușoare. Va avea nevoie de noi. De noi toți.

Zorii zilei începeau să se arate deasupra orașului, și ea a făcut ochii mari uitându-se la veșmintele lui de culcare.

— N-ar fi trebuit să vin. Iartă-mă!

A dat să pornească spre ușă, dar el a oprit-o și a tras-o înapoi.

— Bess, stai! Te rog, mai rămâi o clipă și stai jos! Explică-mi ce-ai vrut să spui despre regină. De ce va suferi? Care e problema?

Bess a dat din cap și l-a lăsat s-o conducă spre masa cu cele două scaune, singurele de acolo.

— Mâinile îți sunt reci ca gheața.

— A fost rece în noaptea asta, de la apă. Și n-am dormit. Sper că regina doarme acum…

Jonathan a ațâțat micul lui foc și a pus pe el un ceainic la încălzit.

— O cană de ceai cald o să te facă să-ți revii.

A căutat prin dulapuri.

— Nu știu dacă am zahăr fără otravă. Am miere fără otravă; e bine?

Când ceaiul s-a înfierbântat, el i-a întins cana și a așteptat să bea.

— Tu, eu și Rosamund, a șoptit ea. Catherine Howe. Gilbert Lermont. S-ar putea să fim singurii oameni loiali pe care îi mai are regina. Nu vreau să cred asta, dar…

— De ce crezi asta, Bess?

Ea a clătinat din cap.

— Dacă îți spun, ar însemna să te pun în pericol.

— Atunci dă-mi voie să mă pun eu singur în pericol.

A prins-o de mână.

— Am bănuiala că Francesca Arron otrăvește, cumva, tonicul reginei.

Bess a făcut ochii mari. El și-a dat seama, după expresia ei, că și ea o bănuiește tot pe Francesca Arron.

— Mă aflam aproape de regină când și-a luat doza de seară, i-a explicat el. Iar eu sunt toxic, și mă interesează tămăduirea. Am întrebat-o dacă pot să gust și eu, iar ea a fost de acord. Și mi-am dat seama imediat că ceva nu e în regulă.

— Ești… ești sigur?

— Pe noi, cei din familia Denton, nu ne recomandă prea multe, dar suntem niște spițeri excelenți. Sunt convins. Ba chiar am trimis o mostră la familia mea din Prynn.

Bess s-a ridicat și a pus repede cana de ceai pe masă, vărsând puțin din el.

— Trebuie să plec și să-i spun reginei asta. Trebuie să-i spun lui Gilbert.

— Vin cu tine, s-a oferit el și s-a uitat la veșmintele de noapte. Dă-mi voie doar să mă îmbrac.

Bess și-a dus mâna la piept.

— Nu. Trebuie să rămâi aici. Lucrurile o vor lua foarte rapid la vale, Jonathan, și dacă ce spui tu e adevărat, și ce credem noi e adevărat, atunci e mai bine să nu ne vadă cineva împreună, deocamdată. Rosamund – comandantul Antere – nu vrea s-o alerteze pe Francesca Arron cu suspiciunile noastre.

Jonathan s-a gândit la discuția pe care o avusese cu Francesca în seara de dinainte.

— S-ar putea să mă bănuiască deja pe mine.

— Un motiv în plus să stai deoparte. Regina va trimite după tine în curând, sunt convinsă. Va trimite după tine, când totul se va termina și Francesca va fi arestată.

— Bess, a adăugat el, când mâna ei era pe ușă. Spune-i reginei… spune-i reginei că mă gândesc la ea.

— Am să-i spun, Jonathan.

Bess a aruncat o privire spre ferestrele camerei lui.

— E mai târziu decât credeam. Trebuie să plec.

A ieșit afară, în timp ce el îi ținea ușa; ea i-a luat mâna și i-a strâns-o.

— O să fie bine.

El a închis ușa și a revenit în cameră. Neștiind ce să facă, a spălat ceainicul și s-a îmbrăcat, pregătindu-se pentru o nouă zi. Dar timpul nu se mai mișcase niciodată atât de lent. Nu-și putea scoate din minte ce se întâmpla la Volroy. Pe Elsabet, și cum ar putea el s-o ajute.

— La naiba! a spus el și s-a ridicat. Nu pot să stau și să aștept.

A dat ușa de perete, a coborât scările și a pornit grăbit pe aleea care duce spre piață. Bess se va încrunta, poate, când îl va vedea, dar Elsabet nu se va supăra. Și pe urmă, dacă era așa cum a spus Bess, Elsabet avea nevoie de toți prietenii în jurul ei.

Când a dat colțul spre piață, s-a oprit brusc. O mulțime de oameni se adunau pe stradă. Lume care stătea și se uita la ceva căzut pe jos. Inima a început să-i bubuie în piept când s-a apropiat și și-a făcut loc cu coatele. Apoi a văzut poalele pelerinei ei maronii.

Bess zăcea pe pietrele străzii, cu fața în jos și cu brațele întinse. Săgeata care o ucisese o lovise chiar în ceafă, fixându-i gluga de cap.

— Bess!

S-a lăsat în genunchi lângă ea și a întors-o cu fața în sus. Fața ei era strivită și plină de sânge de la izbitura cu pietrele pe care căzuse. Ochii ei frumoși priveau țintă la cer și, când a ridicat-o, sângele s-a scurs din părul ei roșcat-auriu, în glugă. I-a dat puțin gluga la o parte și a scos un geamăt. Oricine ar fi făcut-o, fusese o lovitură precisă.

— Biata fată! a murmurat o femeie. O fată așa de frumoasă! Cine s-a gândit să facă asta, într-o așa dimineață?

S-a uitat cu tristețe la Jonathan, care plângea.

— Era prietena ta, tinere?

— Elsabet, a gemut el.

Apoi a lăsat-o pe Bess jos, cu blândețe. S-a ridicat în picioare și a luat-o la fugă spre Volroy, ștergându-se pe haină de sângele ei.

— Minunat! i-a spus sarcastic Sonia Francescăi, privindu-l pe tânărul Denton care se agita pe lângă camerista moartă. Am ucis omul de rând pe care nu trebuia.

— Tu l-ai ucis pe omul de rând care nu trebuia, a corectat-o Francesca.

— Ce căuta acolo, să iasă din apartamentul lui la ora asta? a întrebat Sonia, și Francescăi îi venea s-o plesnească.

Asta nu mai conta. Fata era moartă. Scumpa prietenă a reginei. Și cineva va trebui să plătească.

— Ce facem acum?

— Acum, a șoptit Francesca furioasă, ne folosim de asta.

Pășind din umbrele dimineții, și-a tras gluga, acoperindu-și aproape complet fața. A mers cu pași ușori și rapizi printre oamenii de la marginea mulțimii, strecurându-se în felul acela atât de firesc pentru toxici, care le permitea să înfigă cu atâta ușurință un pumnal otrăvit într-o coapsă, sau să lase să cadă un fruct otrăvit într-o băutură. Dar în dimineața aceea, un alt soi de otravă trebuia răspândit.

— Vai! a murmurat ea cu voce caldă. E una dintre fetele reginei. Una dintre cameristele reginei! Și venea de la apartamentul amantului ei!

Atât a trebuit. Oamenii au prins ideea din zbor și au completat restul.

— Regina este adesea geloasă, a rostit cineva.

— Câtă nesăbuință pe băiat, a completat altcineva. Dar cine poate să-l condamne? Uite ce frumoasă era fata! Frumoasă, așa cum regina noastră nu e. De-asta și e așa geloasă. Biata regină! Biata fată!

— Biata regină? Asta e crimă! Crimă pentru o poveste de dragoste!

Francesca a zâmbit. Când s-a întors la Sonia, era gata să înceapă să râdă după ce amândouă au plecat neobservate din piață.

— Cum ai știut să faci așa ceva? a întrebat-o Sonia.

— Știi cum se spune. Un Arron e pregătit pentru orice. Acum, hai să plecăm. Planurile noastre s-au schimbat.

Volroy

Elsabet a poruncit ca trupul lui Bess să fie adus la Volroy.

Le-a poruncit tămăduitorilor și preoteselor să-l cerceteze și să-i spună tot ce pot afla. Dar nu aveau ce să spună mai mult despre o săgeată înfiptă în ceafă.

— Atunci, plecați de lângă ea! le-a cerut Elsabet și s-a aruncat peste trupul prietenei ei.

Obrajii îi erau roșii și uzi de lacrimi. I-a sărutat mâinile reci.

— La ce sunt de folos? a întrebat ea, ștergându-și ochii. La ce e de folos o regină-oracol care nu poate să vadă destul cât să-i protejeze pe cei dragi?

Rosamund, Jonathan și Gilbert stăteau lângă ea neputincioși. Tristețea îi copleșise și pe ei. Chiar și Rosamund plânsese când auzise vestea. A plâns și a urlat de furie când a văzut săgeata înfiptă în capul ei frumos. Acum erau singuri în sala tronului, tămăduitorii fuseseră trimiși acasă, preotesele își spuseseră rugăciunile. Niciun alt membru al Consiliului Negru nu fusese atât de curajos să-și arate fața, cu trupul lui Bess întins pe masa consiliului.

— Cum s-a putut întâmpla una ca asta?

Elsabet se plimba de colo-colo, cu picioarele tremurânde.

— Elsie, a îndrăznit Gilbert, timid. Dă-mi voie să-ți aduc ceva.

— Ce, Gilbert? Ce îmi trebuie mie?

— Nu știu. Aș putea să-l chem pe regele tău consort. Va dori și el să afle despre asta.

Cu coada ochiului, Elsabet a văzut-o pe Rosamund strângând din dinți.

— William? a râs Elsabet. Se ascunde pe undeva, ca un șobolan ce e. Știe că nu mai trebuie să se prefacă.

S-a întors la Bess și și-a șters iar ochii.

— Unde e Catherine Howe? a întrebat ea cu voce tunătoare.

— Nu știm, Elsie. Încă nu a ajuns la Volroy în dimineața asta.

— Unde e Sonia Beaulin?

— E aici, a răspuns Rosamund. Nu știu unde e acum, dar am văzut-o.

— Unde e Francesca Arron?

— Nici pe ea nu am văzut-o în dimineața asta.

Elsabet s-a uitat la Rosamund.

— Lucrurile se vor mișca repede acum.

— Da, regina mea.

— Ce se va mișca repede acum? a întrebat Gilbert.

Nu auzise vestea pe care Rosamund i-o dăduse în dimineața aceea, că, mulțumită iscoadelor lui Catherine Howe, aflaseră că regele-consort o trădează cu Francesca Arron. Nici mesajul referitor la tonicul otrăvit, pe care Jonathan i-l șoptise la ureche.

— Atunci, lăsați-mă singură cu Jonathan o clipă.

Rosamund a dat din cap și l-a tras de mână pe Gilbert, care fierbea de neliniște.

— Regina mea, a spus Jonathan, cu umerii drepți. Regină Elsabet. Cu ce pot să te ajut?

— Poți să fugi.

— Poftim?

Elsabet și-a mai șters o lacrimă de pe obraz, ultima pe care avea să-și mai îngăduie s-o verse în ziua aceea.

— Capitala nu va mai fi un loc sigur pentru tine o vreme. Nici măcar castelul Volroy. Trebuie să găsești o cale să pleci din oraș, înainte să înceapă.

— Dar – a făcut un gest către Bess – a început deja. Nu pot să te părăsesc, nu acum.

— Poți și trebuie s-o faci, fiindcă îți poruncesc. Am aranjat să ți se dea destui bani, iar în grajd te așteaptă un cal iute.

— Nu, s-a împotrivit el și, spre uimirea ei, s-a apropiat-o și a prins-o de umeri. Trebuie să rămân aici. M-ai visat. M-ai visat, ca să pot lupta pentru tine.

Elsabet a zâmbit. I-a atins fața. Cât și-ar fi dorit să fie adevărat.

— Nu, Jonathan. Te-am visat pentru liniștea mea. Ca să fii un moment de pace, când totul în jurul meu se prăbușește. Dar nu a fost o viziune. A fost un simplu vis.

După ce Jonathan a plecat, Elsabet i-a chemat înapoi pe Rosamund și pe Gilbert.

— Spuneți-mi, în scurtul timp petrecut pe hol, ce se vorbește? Ce se șoptește?

— Încearcă să spună că ar fi fost un accident, a mormăit Rosamund. De parcă o săgeată în cap ar putea să fie un accident.

— Ar putea să fie, a spus Gilbert încet. Ar putea. Poate că Bess a fost pur și simplu în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Se poate să fi fost confundată.

Elsabet s-a uitat la el cu asprime.

— De asta nu mă îndoiesc. Acoperită de o mantie groasă, în zorii zilei? Exact după ce a ieșit din apartamentul lui Jonathan? Într-adevăr, confuzie. Săgeata aceea îi era destinată lui, dar a nimerit-o pe ea.

Lui Gilbert îi tremurau buzele când rostea cuvintele cu prudență, de parcă i-ar fi fost teamă că ceea ce va spune i-ar putea conduce pe un drum periculos.

— Cine? Cine ar îndrăzni? Ai văzut ceva?

— Dacă am văzut ceva? Nu, n-am văzut nimic.

Elsabet a închis ochii, apoi i-a deschis și i-a pironit în ai lui.

— Deși poate aș fi văzut, dacă aș fi băut mai mult tonic de la tine.

El a tresărit, dar nu a zis nimic. Nu a mărturisit. Iar asta a durut-o mai mult ca orice.

— Ai știut, Gilbert? În toată perioada asta, când mă otrăveai, când îmi anihilai harul cu otravă, tu ai știut?

Buza lui de jos a început să tremure și el a închis ochii.

— Nu am avut de ales.

— Nu ai avut de ales? a explodat Elsabet. Nu ai avut de ales, decât să mă trădezi pe mine? Pe sora ta vitregă? Care te-a iubit de când eram copii?

— A trebuit s-o fac. Francesca mi-a promis un loc în consiliu cu otrava, și a jurat că mă va otrăvi și pe mine, sau că îmi va dezvălui secretul…

— Nu Francesca Arron dă porunci! Eu dau porunci! Nu Francesca Arron e la conducere! Eu sunt! Și ar fi trebuit să știi asta, Gilbert.

Gilbert a căzut în genunchi și și-a lipit palmele una de alta.

— Iartă-mă, Elsie! N-am vrut niciodată să…

— Taci!

El a încercat să se supună, dar a început să plângă.

— Ce o să faci cu mine? Ce pot să fac?

— Încă nu știu ce o să fac cu tine, i-a răspuns Elsabet. Deocamdată, dispari din fața mea! Întoarce-te în camera ta și stai liniștit. Rămâi acolo, sub pază. Până când se termină toate astea.

— Toate astea? a întrebat el.

— Pleacă! a țipat ea, iar el a ieșit repede din cameră, atât de înfricoșat, încât ea ar fi râs, dacă nu ar fi fost atât de furioasă și de îndurerată.

În cele din urmă, a rămas doar cu Rosamund.

— Acum ce urmează, regina mea?

Elsabet s-a uitat la prietena ei, la războinica ei, cu părul atât de roșu și cu reputația așa de cumplită, încât zvonurile că își vopsește părul cu rădăcină de roibă ca să semene cu sângele nu mai conteneau.

— Știi ce urmează acum, a răspuns ea. Acum îți iei garda regală și o arestezi pe Francesca Arron. O arestezi și o arunci în temniță, sub acuzația de crimă.

Rosamund a dat din cap cu un aer sumbru, și Elsabet a strâns din dinți.

— Acum punem punct.

Volroy

— Asta nu se va întâmpla.

Sonia Beaulin a intrat în sala tronului cu mai mulți soldați. Aceștia au năvălit pe ușile deschise și s-au împrăștiat, aliniindu-se pe lângă pereți și blocând toate ieșirile. Iar peste umărul Soniei, Elsabet a văzut alți soldați. Mai mulți, tot mai mulți, înarmați și gata de luptă, umplând castelul cu armurile lor negru cu argintiu.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Elsabet.

Însă nu i-a răspuns nimeni.

Rosamund a făcut un pas în față. Simpla ei mișcare a fost de ajuns pentru a-i face pe soldații din apropiere să se retragă, deși nici măcar nu își scosese sabia.

— Ce îți închipui că faci, Sonia?

— Ceea ce trebuie. Ceea ce tu nu poți. Arestăm o regină periculoasă și criminală.

Elsabet a rămas cu gura căscată.

— Criminală? Pe cine am ucis eu?

Vocea ei devenea tot mai furioasă și mai puternică pe măsură ce vorbea.

— Pe Bess? Vrei să pui pe seama mea asasinarea dragii mele prietene?

— Nu o ascultați! le-a ordonat Sonia soldaților. Regina nu se simte bine. Arestați-o și duceți-o în Turnul de Vest! Acolo poate fi apărată.

— Apărată? Apărată de cine?

Elsabet a început să tremure când soldații au trecut năvalnic pe lângă Rosamund. Era încă tare ca piatra, până când au prins-o de mâini, și atunci a izbucnit, a început să țipe și să blesteme, smucindu-se în toate părțile.

— Apărată de tine, regina mea, i-a răspuns Sonia, în timp ce soldații o târau pe Elsabet pe lângă ea.

— Nu puteți face asta! Sunt regina voastră! Sunt aleasa zeiței! Rosamund!

Și-a întins gâtul și a putut s-o vadă pe comandanta ei, mai înaltă cu un cap decât ceilalți, cum stătea cu fața înlemnită, plină de furie, uimire și rușine, și se uita cum proprii ei soldați o luau pe regină.

— Rosamund?

Au dus-o repede prin castel, pe nenumăratele scări care duceau spre apartamentele recent mobilate din Turnul de Vest.

— De ce nu mergem în camera mea? a întrebat Elsabet. Încă nu m-am mutat în acele camere!

Le-a cercetat chipurile. Nimeni nu vorbea. Toți erau speriați. Dar făceau ce li se spusese. Executau ordinele. Numai că n-ar fi trebuit să primească ordine de la Sonia Beaulin sau de la Consiliul Negru. Nu fără aprobarea lui Elsabet.

Când a văzut ușa deschisă, și-a dat seama și de ce: era o temniță frumos decorată. Și-a înfipt călcâiele în piatră și a lovit gardianul de lângă ea, iar privirea i s-a întunecat de groază, în timp ce ei o împingeau în cameră.

— Nu! Nu, dați-mi drumul!

Dar ei nu i-au dat drumul. Au împins-o pe ușă cu atâta putere, încât a fost gata să cadă în genunchi, iar când s-a întors, ușa masivă din lemn deja se închidea.

Rosamund stătea, mută, în mijlocul sălii tronului. Ochii ei nu au privit la nimeni în mod special, până când n-a mai putut suporta să audă țipetele lui Elsabet. Atunci s-a întors spre Sonia.

Expresia de pe chipul războinicei aproape o făcea să se repeadă la ea. Atât de plină de ea. Atât de încântată. Era mândră că o pusese pe Rosamund la punct. Mândră că era trădătoare.

— Cum te simți? a întrebat Sonia. Când știi că garda ta n-a fost niciodată a ta, în realitate? Că a fost a mea în tot acest timp?

— Nu toți.

Sonia a oftat.

— Nu. Nu toți. Doar cei de care m-am ocupat.

— Ce vrei să faci tu aici, Sonia? Ce ați plănuit, tu și Francesca?

Vocea îi rămăsese calmă, aproape resemnată. Aproape plictisită. Și, cu fiecare cuvânt, bucuria Soniei se știrbea tot mai mult.

— Sau știi, măcar? Poate că nici nu-ți spune. Păpușarul, de multe ori, nu îi dă informații păpușii despre piesă.

A ridicat privirea spre soldații adunați acolo. Mulți erau buni. În mulți avusese încredere. Erau doar speriați, îndeplineau ordine și erau mințiți.

— Nu știu ce ți-o fi spus. Poate ți-a spus că o va elibera pe regină când cei care au făcut-o să o ia razna vor fi morți. Dar tu

trebuie să știi că e o minciună. Nu vor putea să o elibereze vreodată pe Elsabet, fără să-și piardă capetele.

— Taci din gură! s-a răstit Sonia.

— Nu te pot lăsa să-i minți. Dacă fac asta, trebuie să știe bine ce fac. Întemnițează o regină încoronată.

A așteptat.

Un mic fior de îndoială s-a strecurat printre soldați, dar totul s-a rezumat la un târșit de picioare și la niște înghițituri în sec. Nu că s-ar fi așteptat la mai mult. Dar își dorise cu adevărat ca ei să știe.

— Predă sabia, Rosamund, și vino în liniște. O să te duc în cea mai bună temniță, ai cuvântul meu.

Rosamund a făcut un pas în față.

— Nu vei câștiga.

Ochii Soniei sclipeau. A scos sabia din teacă.

— N-are rost să încerci. N-are rost să lupți. Cauza e pierdută. Soldații au eliminat deja familia Howe. Au spus că atât Catherine, cât și restul familiei au ars într-un foc aprins chiar de ei. Cât despre familia ta…

Rosamund s-a gândit la casa Antere. La frații ei, care râdeau la bucătărie, la soțiile lor, care plănuiau vreo vânătoare importantă. La mama ei, acum bătrână și bolnavă, dar încă stăpână peste toți. Și la fete. La fetele drăgălașe și nebunatice, care dormeau cu săbiile lor de lemn ținute în brațe ca pe niște păpuși și care îi acopereau fața cu sărutări când se întorcea de la Volroy după o zi lungă.

— N-ar fi trebuit să-mi spui de familia mea, Sonia.

— De ce nu?

— Pentru că acum nu mai e nimeni acolo pe care să-l protejez predându-mă.

Rosamund și-a tras sabia din teacă cu un urlet și a repezit-o cu o mișcare circulară spre capul Soniei, atât de rapid, încât cealaltă războinică nu a putut s-o pareze complet, iar sabia a alunecat pe brațul ei, i-a străpuns armura și a făcut să țâșnească sânge. Cei care o văzuseră vreodată pe Rosamund luptând spuneau că e de-a dreptul uimitor că poate să se miște cu asemenea iuțeală, la dimensiunile ei. Spuneau că atunci când o vezi, ți se pare că urmărești un dans de roșu și argintiu.

Sabia lui Rosamund s-a încrucișat din nou cu sabia Soniei, iar Rosamund s-a apropiat și mai mult de Sonia, care se uita la soldații ce priveau cu ochii largi de uimire.

— Niciunul nu va interveni. Niciunul nu îndrăznește să mă înfrunte în afara sălii de antrenament. Câți crezi tu că își doresc, în taină, ca eu să câștig?

Sonia a scos un muget și a împins-o. S-au apropiat, și-au încrucișat din nou săbiile și s-au retras, și era limpede cine avea har mai puternic. Sonia gâfâia, înmuiată de tot timpul acela petrecut în Consiliul Negru. Sabia lui Rosamund era ușoară ca un pumnal în mâna ei.

— Stai pe loc! a țipat Sonia, și a aruncat repede trei pumnale, direcționându-le cu harul ei.

Dar Rosamund le-a respins pe toate. Apoi le-a ridicat de jos și le-a aruncat înapoi, iar harul ei era prea puternic pentru ca pumnalul să-i fie deturnat, așa că Sonia a trebuit să se aplece, ca să se ferească.

— Sonia Beaulin, tu, cu pelerina ta neagră și frumoasă și cu cizmele tale elegante și strălucitoare. Îmbrăcată în haine de războinic, dar fără cine-știe-ce har.

Cu dinții strânși, Sonia a trecut la atac, lovind cu toată forța. S-au izbit amândouă de o masă. S-au izbit de soldații uluiți, care le priveau. A lovit-o pe Rosamund în umăr, iar Rosamund a căzut pe masă și s-a rostogolit, dar s-a ridicat într-un genunchi și a râs văzând-o pe Sonia gâfâind.

— Slab, a remarcat Rosamund. Animăluț cocoloșit din Consiliul Negru.

Sonia a făcut un salt, iar Rosamund a parat lovitura și a pocnit-o cu piciorul. Sonia a scuipat sânge pe podeaua de lemn.

— Ești prea măruntă pentru asta, Beaulin. De ce nu trimiți restul armatei aici, să termine ce tu abia ai fost în stare să începi?

Sonia s-a șters la gură cu mâneca.

— Ești nebună cu adevărat, a spus ea. Toți din familia ta sunt morți. Mi s-a spus că mama ta a fost înjunghiată în pat.

— Mama mea n-ar putea muri niciodată în pat.

Rosamund a scos un urlet și a atacat din nou, metalul izbit de metal era ca un cântec pentru urechile ei, iar frustrarea Soniei, care se transforma în frică, era ca un cântec în inima ei. Sonia a respins-o cu harul ei; Rosamund l-a simțit ca pe un ciocan care o

lovește în piept. Dar harul lui Rosamund a lovit-o cu și mai multă putere.

— Gărzi! a țipat Sonia, și soldații s-au apropiat ca niște câini prudenți, încercuindu-le în mijlocul camerei.

— Nu te vor urma, a spus Rosamund, cu un zâmbet plin de dinți roșii, decât dacă o faci tu singură.

— Deja mă urmează, a mugit Sonia.

Rosamund s-a luptat cu tot curajul ei, atât cât a putut. A doborât trei dintre soldații în care avusese încredere, apoi patru. A trecut printre ei. I-a respins și i-a azvârlit în aer. Dar fiecare soldat doborât era înlocuit de alți doi, și săbiile au început să curgă asupra ei. Sângele i se scurgea pe brațe și picioare; se împrăștia pe podea. Când Rosamund a căzut într-un genunchi, Sonia s-a apropiat, în sfârșit, s-o termine, dar la momentul acela erau prea multe pumnale în spatele lui Rosamund ca să se știe care e pumnalul ei.

O lașă, a cugetat Rosamund, în timp ce sângele îi umplea plămânii, aplecându-se sub ploaia de lovituri până când a văzut vârful cizmelor negre și elegante purtate de Sonia. Nu mai avea putere aproape deloc, dar a reușit să adune destulă cât să ridice pumnalul și să i-l înfigă Soniei în picior. Sonia Beaulin a țipat ca un copil și s-a prăbușit la podea.

Iar Rosamund Antere a murit cu zâmbetul pe buze.

Prynn

Când a ajuns la Prynn, calul lui Jonathan era aproape epuizat, cu toate că era o iapă frumoasă din grajdurile reginei, și care îi fusese dăruită lui. Se gândea că nu fusese el atent și o forțase prea mult. S-a aplecat și a bătut-o pe grumazul ud. Puțin timp de odihnă într-un grajd bun, cu grăunțe și apă din belșug, și în curând își va reveni. Va fi pregătită să îl poarte… acolo unde se va hotărî să-și piardă urma.

Jonathan a oftat. Nu știa cum sperase că va fi întoarcerea la Prynn, dar sigur nu în felul ăsta, să se strecoare la adăpostul întunericului, fugar, când totul în el îi spunea să se întoarcă și să lupte, să se întoarcă și s-o apere pe Elsabet de orice avea să vină. Dar ce putea să facă? Ea era regina lui, iar el trebuia să se supună.

Pașii obosiți ai calului tropoteau pe drum. Când a trecut de colțul străzii care ducea spre casa familiei lui, nu cea mai frumoasă casă din Prynn, dar niciuna din mahalaua cerșetorilor, s-a mai înseninat, gândindu-se la mama și la tatăl lui, la sora lui și la cei doi copilași ai ei.

Sub el, iapa a fornăit și s-a oprit brusc. Mirosise răul și sângele înainte ca el să se apropie suficient cât să vadă ușa spartă.

A sărit din șa și a alergat înăuntru, deși tăcerea îl avertiza să nu-și facă speranțe.

A găsit-o prima dată pe mama lui, în sufragerie, prăbușită într-un fotoliu. Sângele care îi îmbiba pieptul rochiei era și acum cald. Tatăl lui zăcea lângă ea, pe podea.

Jonathan a mers prin casă ca prin ceață. Aerul nopții era rece pe pielea lui, și sufla într-un curent permanent. Casa lor fusese spartă și distrusă. Când a găsit-o pe sora lui zăcând pe scări, a luat-o pe genunchii lui și a plâns, iar când a auzit scârțâitul din spatele lui, nu și-a dat seama dacă este doar un zgomot pe care îl face casa în noapte sau dacă mai era și acum cineva acolo.

Volroy

O zi și o noapte lungi au lăsat-o pe Elsabet singură, în temnița ei din Turnul de Vest. Destul de lungi pentru ca ea să se plimbe prin cameră până la epuizare și să răgușească strigând. I-au adus mâncare, iar ea a aruncat cu ea în pereți. Au adus menajere să curețe, iar ea le-a izgonit. Și în tot acest timp, de la fereastra ei nu se vedea nimic deosebit. Niciun mare atac dat de soldații loiali din gardă asupra castelului. Nicio revoltă a oamenilor ei adunați la porți. Corăbiile ancorau în port și plecau din nou, încărcate. Trăsurile treceau pe străzi. Nimeni nu a auzit-o țipând. Nimeni nu i-a simțit lipsa.

În cele din urmă, în dimineața celei de-a doua zile, ușa s-a deschis și Elsabet s-a întors și a văzut-o intrând pe Francesca Arron. O clipă, ea și regina s-au uitat una la cealaltă. Dar Francesca a fost prima care și-a întors privirea, ca să se încrunte dezaprobator la mizeria lăsată de mâncare pe pereți.

— O să putrezească, a anunțat-o ea. O să înceapă să miroasă dacă nu le lași pe menajere să curețe. Deja se simte mirosul.

— Pot curăța după ce voi fi eliberată de aici.

Francesca a oftat.

— Nu faci nimic care să te ajute. Țipi la servitori. Arunci cu mâncare, ca un copil răsfățat. Ce să creadă lumea când aude așa ceva? Îmi ușurezi foarte mult misiunea.

Elsabet și-a îngustat pleoapele.

— Ce ai de gând să faci?

— Ce am făcut deja. Am întemnițat o regină periculoasă, pentru siguranța ei și pentru siguranța insulei.

— Pentru siguranța insulei! Eu sunt aleasa ei! Nu poți să mă ții aici!

Ar fi vrut s-o plesnească pe Francesca Arron cu toată puterea. Ar fi vrut s-o strângă de gât cu coada ei blondă, până când o lăsa lată.

— Unde e Rosamund Antere?

— Rosamund Antere? a întrebat Francesca. Rosamund Antere e moartă. La fel și Catherine Howe. Și Bess, camerista. Și frumosul tău prieten, Jonathan.

Elsabet a rămas cu gura căscată. Rosamund și Jonathan erau morți? Cuvintele acelea nu aveau sens.

— Minți.

Francesca a făcut câțiva pași prin cameră, studiind decorațiunile, obiectele frumoase cu care fusese împodobită camera reginei. Și-a trecut palma peste lemnul întunecat al mesei și a atins pânza brodată de pe perete. Ba chiar a întins mâna spre foc și a întrebat dacă e destul de cald sau dacă scoate fum.

— Minți! a șuierat Elsabet. Ieși afară!

— Nu mint, a spus Francesca cu blândețe.

Expresia ei se putea schimba într-o clipită. Cum își putuse închipui Elsabet că poate avea încredere în ea ca membru în consiliu?

— Deocamdată ești tulburată. A fost ceva monstruos, la urma urmei. Nu mă surprinde dacă nu-ți mai amintești… să fi dat porunca.

— Ce poruncă?

— Porunca să fie executate Catherine și comandanta gărzii. Erai așa de sigură de trădarea lor! Iar soldații nu aveau altceva de făcut, decât să se supună. Tu ești o regină cu harul previziunii, iar credința lor în tine era absolută.

Francesca și-a plesnit palmele una de alta, scuturându-le de

funingine, și i-a zâmbit cu cel mai drăgălaș zâmbet al ei.

— Sigur că oamenii sunt oripilați că ai putut porunci niște execuții atât de brutale fără motiv și fără cercetare.

— Nu te va crede nimeni, a mârâit Elsabet. N-am făcut nimic din ce spui tu. Adu-mi-o pe Rosamund Antere! Nu te cred când spui că e moartă. Dacă nu s-ar ridica nimeni împotriva mea, împotriva ei nici atât nu ar îndrăzni să se ridice cineva.

— E moartă, regina mea. Ea și toată familia ei. O familie întreagă moartă, iar familia Howe a avut o soartă identică. Și familia Denton, neamul acela amărât de toxici. Ei au fost, probabil, cei mai inocenți din povestea asta, aflându-se pur și simplu la locul nepotrivit în momentul nepotrivit, și căzând pradă mâniei necugetate a reginei.

Lui Elsabet i se învârtea capul din cauza falsității acuzațiilor. Așa ceva era imposibil. Nimeni nu ar putea să tolereze ca ea, regina, să fie întemnițată în propriul ei castel, ca prietenii ei loiali să fie uciși și ca inamicii ei să fie lăsați să conducă în locul ei.

— N-o să scapi cu asta! O să am grijă să fii judecată. O să am grijă să fii spânzurată.

Francesca a râs.

— Îți va fi greu să vezi ceva de aici, din turnul tău.

I-a zâmbit cu cruzime.

— Elsabet, regină vei rămâne, dar nu vei mai coborî niciodată de aici.

— Cum?

— E și pentru siguranța ta, nu doar pentru a noastră. Mă tem că oamenii, care acum sunt atât de furioși pe tine, te-ar sfâșia pe loc.

Elsabet și-a încleștat pumnii, ca să-și stăpânească plânsul. Nu va plânge în fața Francescăi. O va scuipa în ochi. O va zgâria pe față.

— Nu mă poți ține aici, prizonieră. Sunt regina ta! Eu sunt cea care va naște tripleții!

— Sigur că da! Nici prin gând nu mi-ar trece să-l țin departe de tine pe regele-consort! Te va vizita cu regularitate. Atunci când nu va fi cu mine.

Fața lui Elsabet ardea.

— Ești într-adevăr mică și proastă, dacă îți închipui că mă interesează soarta lui după toate astea.

— Nu-ți abandona prietenii care ți-au mai rămas. Altminteri, vei fi foarte singură aici.

— Nu voi fi aici. Voi ieși afară.

Toxica a oftat și și-a împreunat mâinile în poală.

— Va fi mai simplu pentru toată lumea dacă îți vei accepta înfrângerea.

S-a întors să plece și s-a strecurat pe ușă, iar Elsabet s-a repezit la ușă și a început să lovească în ea cu mâinile și cu coatele.

— N-o să-ți fie niciodată simplu cu mine! Nu voi înceta niciodată să încerc să ies de aici, mă auzi? Niciodată!

Gilbert se uita fix peste masă, la scaunul gol, în care stătea de obicei Catherine Howe, la ședința în care Consiliul Negru se întrunise pentru a evalua situația dezastruoasă în care se afla coroana și capitala. Fără Catherine și fără Elsabet, fără Rosamund la ușă, sala de consiliu îi părea extrem de goală. Sonia Beaulin era încă acolo, desigur. Și, din cine-știe-ce motiv, era și regele-consort. Iar Francesca se înscăunase în postul de conducătoare a consiliului.

Ar fi vrut să protesteze. Ca frate vitreg al reginei, poziția de conducător al consiliului ar fi trebuit să-i revină lui. Dar cu cine putea să vorbească? Se lăsase înconjurat de șerpi.

— El ce caută aici? a întrebat Gilbert, arătând spre regele-consort.

William a zâmbit.

— Regatul duce lipsă de consilieri, frate. Ar trebui să te consideri norocos că sunt aici și că sunt gata să ajut.

— Regatul nu e deloc regat. E o insulă stăpânită de regine, să nu uiți asta.

— Sigur că nu uită nimeni.

Francesca Arron și-a dres vocea.

— Nici măcar cu nefericita nebunie care a pus stăpânire pe regina noastră.

— Atât de nefericită! a repetat Sonia, și și-a schimbat poziția.

Părea să fie jenată de ceva, și Gilbert observase că intrase în sală șchiopătând puternic. Biata Rosamund trebuie să-i fi făcut asta, înainte să… A închis ochii și s-a cutremurat.

— Oamenii nu vor accepta asta, a îndrăznit Gilbert. Și e periculos. O vor vrea pe regina lor, sau vor vrea s-o ucidă, și…

— Nu vor vrea niciodată s-o ucidă.

Francesca s-a uitat la el cu asprime.

— Regina e sacră. Viața reginei e sacră, așa cum a fost mereu. Va fi bine îngrijită și va rămâne în siguranță în Turnul de Vest până când vor veni pe lume tripletele.

— Unii vor pune la îndoială…

— Se vor îndoi de ea. Au auzit zvonurile despre gelozia ei. Știu că, în secret, i-a vânat pe cei considerați de ea trădători.

— Deci Elsabet a poruncit execuția lui Catherine Howe, pe care a considerat-o trădătoare, și execuția propriului comandant al gărzii? Ce motiv a avut să-i execute pe cei din familia Denton? Familia noului ei favorit?

Francesca a strâns din buze.

— Același motiv pe care l-a avut și când a ucis-o pe cameristă. A văzut-o plecând din apartamentul tânărului Denton și a poruncit uciderea lui, când acesta a fugit.

Gilbert s-a uitat uimit la ea.

— Acesta e planul vostru? Explicația voastră? O pedepsiți pe regină, și de ce? Ce mare crimă a comis?

S-a uitat cu pleoapele îngustate la William.

— Că a dorit să aibă un consort care nu o merita?

S-a întors spre Sonia.

— Că nu te-a numit pe tine comandant al gărzii?

S-a uitat cu ostilitate la Francesca.

— Că nu a făcut cum i-ați spus?

Și-a împins scaunul și s-a ridicat.

— Nu vreau să iau parte la așa ceva, a spus el și a ieșit din cameră.

Nu a trecut mult până să audă pașii ușori, ca de pisică, ai Francescăi în spatele lui, pe coridor.

— Amândoi știm că te vei întoarce, a spus ea. Când vei înceta să suferi și îți vei veni în fire.

I-a pus pe umăr mâna cu delicatețe și i-a atins fața.

— S-a terminat. Elsabet a pierdut. Dar insula are încă nevoie de tine, Gilbert. Și ea va fi mulțumită dacă tu rămâi aici.

— Cum ai putut să faci așa ceva?

— Nu am avut încotro.

— Nu ai avut încotro?

— Nu am vrut decât ca ea să asculte. Să fie o regină bună și să stăpânească așa cum trebuie, cu ajutorul sfaturilor mele – ale

noastre. Dar ce puteam să mai fac, după ce ea și-a trimis iscoadele pe urmele mele? Să mă las încolțită? Să o las să mă spânzure? Ți-am mai spus: sunt puține morți blânde pentru un toxic. Așa că am preferat să ripostez.

L-a bătut ușurel pe braț și a dat să plece.

— M-ai otrăvit și pe mine? a strigat el după ea. Mi-ai amorțit și mie harul, cum ai făcut cu ea, fără să știu? De aceea n-am prevăzut nimic din toate astea?

Francesca a zăbovit nițel, ca și cum ar fi încercat să se decidă dacă trebuie să mintă sau nu. Apoi a oftat.

— Nu, Gilbert, nu te-am otrăvit. De fapt, chiar m-am gândit că e un semn de la zeiță faptul că nu ți-a trimis niciun avertisment. Poate că – a ridicat capul sus – asta a vrut ea să se întâmple.

Turnul de Vest

Menajera a lăsat jos tava cu pâine și ouă fierte. A turnat apă pentru o cană aburindă cu ceai.

— Uite așa, regină Elsabet, i-a spus ea, de parcă regina ar fi fost un copil.

I-a așezat un șervet pe genunchi, ba chiar i-a dat și părul după ureche.

— Ești foarte frumușică azi. După ce mănânci, o să-ți pieptănăm părul și o să-ți punem o rochie nouă.

A început să fredoneze o melodie, iar Elsabet a ridicat privirea spre ea, mâncând. Nu avea deloc poftă de mâncare, dar dacă nu mânca, ar fi forțat-o, și nu avea putere să se împotrivească.

— Semeni puțin cu ea, a spus Elsabet, și menajera abia dacă s-a uitat la ea.

— Cu cine?

— Cu Bess.

Dar nu, de fapt, nu semăna. Bess fusese frumoasă. Mult mai frumoasă decât fata asta cu figură de șoricel, care probabil fusese aleasă s-o servească pentru că era înceată la minte și prostuță, nu pentru vreun alt merit.

— Hai să nu vorbim acum despre ei, regina mea. Știi cât de mult te tulbură.

— S-au făcut deja incinerările? a continuat Elsabet. Pentru familia Denton? Îi vor aduce aici, ca să-i incinereze în capitală, cum am cerut eu?

— Regină Elsabet…

— Spune-mi!

Servitoarea a tresărit și s-a uitat la ea cu ochii mari. Elsabet a zâmbit repede și și-a îndulcit vocea.

— Te rog! Spune-mi.

— Cred că toți membrii familiei Denton au fost incinerați la Prynn, a răspuns ea. Așa spun ei.

— Ei.

Elsabet a râs scurt.

— Întotdeauna „ei”.

S-a auzit o bătaie în ușă, iar servitoarea s-a dus repede să deschidă. Când a revenit, l-a adus cu ea pe Gilbert.

— Uite c-a venit conașul Lermont să te înveselească.

Servitoarea i-a lăsat singuri, și Gilbert a venit, a îmbrățișat-o și a sărutat-o pe ambii obraji.

— O terorizezi, ca de obicei, din câte văd.

— N-o să mă opresc niciodată.

— N-a fost vina ei.

— A fost vina tuturor, Gilbert. A mea. A ta. Știi că așa e. De-asta revii mereu, chiar dacă te tot cert. Fiindcă te simți vinovat.

— Fiindcă te iubesc, Elsie. Mai ales fiindcă te iubesc.

— La ce îmi folosește iubirea în temniță?

Elsabet a luat ultima bucățică de ou și s-a șters la gură. Apoi i-a făcut semn să ia loc.

— Ce mi-ai adus? Ce ai sub braț?

Gilbert a surâs și a luat-o de mână. A condus-o în dormitor și a început să desfacă sulul pe care îl adusese cu el, întinzându-l pe cuvertură.

— Ceva care cred că îți va plăcea, a răspuns el. Un lucru pe care l-am adus aici pe furiș.

Elsabet s-a uitat pe pat și și-a ținut răsuflarea. Era pictura lui Jonathan, tabloul făcut pentru ea cu Miezul Verii, realizat în culorii vii, strălucitoare, cu verdeață, cu fructe lucioase și cu fețele vesele ale cățeilor.

— L-am recuperat din apartamentul lui, înainte să fie răscolit. E foarte frumos. Era… chiar talentat.

Elsabet a rămas cu ochii la tablou și l-a prins pe Gilbert de braț. Ce minunat moment i se părea acum serbarea de Miezul Verii, după toate câte se întâmplaseră. Toată căldura și inocența aceea. Privind tabloul, parcă se vedea din nou acolo, cu Bess lângă ea și cu Rosamund mereu cu ochii în patru după primejdii.

A întins mâna și și-a trecut degetele peste imaginea castelului Volroy, care apărea terminat în tablou.

— A găsit timp să-l termine, a șoptit ea.

— Poftim?

Gilbert s-a întors și s-a uitat la ea.

— Vai, Elsie, eu voiam să te bucur! Am crezut că o să-ți placă.

Elsabet a zâmbit și l-a strâns de braț. Și-a șters lacrimile de pe obraji.

— Îmi place, Gilbert. Îl ador.